

The background of the cover is a painting of a man in a flight suit and goggles, standing in front of a large stone building with a prominent tower. The man is looking upwards and to the right. The tower has a flag on top. The scene is set in a wooded area with trees visible in the background. The title 'BIGGLES LETÍ NA JIH' is written in large, bold, white letters with a black outline, slanted upwards from left to right. In the bottom right corner, there is a logo with the letters 'T&M' above a stylized bird or wing design.

**BIGGLES
LETÍ NA JIH**

T&M

W. E. JOHNS

BIGGLES LETÍ NA JIH

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

Praha

1994

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1994

Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1994

© Petr Barč, 1994

Illustrations © JW – dědicové, 1994

Translation © T & M, 1994

ISBN 80-85773-23-6

KAPITOLA PRVNÍ

DVA NÁVŠTĚVNÍCI

Major James Bigglesworth, lépe známý pod jménem Biggles, obrátil stránku v knize, kterou právě četl, a přisunul si své křeslo blíž ke krbu.

„Algy,“ řekl přitom klidně, „ty tady moc kouříš.“

Kapitán Algernon Lacey neodpověděl, dokud se mu nepodařilo vytvořit z vyfukovaného dýmu dokonalý kroužek.

„Myslíš?“ zahučel a prostrčil kroužkem vztyčený prst. „Nemyslím, konstatuji fakta.“

„A co jiného bys chtěl dělat?“

„A co ty?“

„Nic – pokud ovšem nahřívání nohou u ohně nepovažuješ za vhodnou formu činnosti.“

„Nechtěl bys jít třeba do kina?“

„A budu se tam dívat na letecký film, který se zrodil v bujně fantazii nějakého filmového producenta? Ba ne, pěkně děkuji!“

Biggles se otočil k ryšavému Gingerovi, jejich společnému chráněnci.

„Tady to vidíš, Gingere,“ řekl tónem téměř tragickým, „jaké trápení je s lidmi, kteří se nudí a nevědí, co mají se svou dlouhou chvílí dělat.“

„Mně už také začíná být dlouhá chvíle,“ přiznal se bezelstně Zrzek.

Biggles strnul.

„Tak to už jsi druhý, že ano? A proč vlastně neděláte něco pořádného, když máte dlouhou chvíli?“

„A co by to mělo být?“ Biggles pokrčil rameny.

„Na to se mě neptej! Snad ode mne nechcete, abych vám hledal zábavu? Jestli jste dosud neprožili dostatek vzrušení a dobrodružství, proč nejdete k cirkusu jako létající klauni nebo něco podobného? Tam stále hledají nové lidi místo těch, kteří se jim při produkcích zabili.“

„A co bys dělal ty?“

„Já zůstanu sedět doma na židli a budu hlídat. Už jsem toho prožil dost a chci si teď užít trochu klidu a pokoje.“

„A já jsem už celý zmožený z neustálého sezení doma a čtení novinových zpráv o srážkách ve vzduchu a podobných tragédiích,“ prohlásil Algy. „Potřebuji něco vzrušujícího, co by mi vzpružilo nervy.“

„Ty bys asi potřeboval pořádně vyprášit kožich,“ zavrčel Biggles, vztahuje zase ruku po knize. Už se chtěl znovu dát do čtení, když kdosi jemně zaklepal na dveře. Dovnitř vešla paní Symesová.

„Přišel vás navštívit nějaký pán,“ prohlásila nevzrušeně.

„Ajajaj!“ zahořekoval pro sebe Biggles a rychle knihu odložil. „Kdopak to asi může být? Jde jako na zavanou, nemyslíš Algy? Kdo je to, paní Symesová?“

„Je to nějaký pan Saurin, nebo tak nějak.“

Biggles zdvihl obočí.

„Hm. To jméno zní slibně, mohl by to být docela zajímavý chlapík. Přiveďte toho pána dovnitř, paní Symesová!“

A ihned vstal, aby uvítal muže, jenž po chvíli zvolna a rozvážně vstoupil do jejich pokoje.

Byl to už starý pán, nejméně šedesátiletý, a výraz jeho poněkud zasmušilé tváře nasvědčoval, že je to gentleman. Vlasy i rovně zastřižený vous na bradě měl už šedivé, ale jeho odhodlané modré oči vyzářovaly dosud paprsky mladistvé svěžesti. Návštěvník měl na sobě černý oblek a v knoflíkové dírci mu prosvítala uzounká stužka jakéhosi řádu.

Biggles od něho vzal klobouk, pomohl mu svléknout kabát a přisunul mu židli.

„Račte se posadit, prosím!“ vyzval ho zdvořile. „Jmenuji se Bigglesworth a tito dva pánové jsou moji přátelé.“

„Já se jmenuji Saurin – Petr Saurin,“ představil se host a poněkud prkenně se uklonil.

„Mohu vám nabídnout cigaretu, pane?“ sáhl Biggles po krabici s cigaretami.

„Ne, děkuji. Nemějte mi to, prosím, za zlé, ale přinesl jsem si vlastní,“ odpověděl zvolna host. „Abyste rozuměl: mám něco s průduškami, a proto musím kouřit jen speciální cigarety z čistého tureckého tabáku. Poslužte si, ochutnejte je!“

„Děkuji za vaši vzácnou laskavost,“ řekl Biggles. Vybral si jednu z nich, s chutí si zapálil a opřel se o lenoch židle. „Tak vy jste mne přišel navštívit?“

Starý pán se jen nepatrně pousmál.

„Nepřišel jsem vás jenom navštívit, nýbrž přišel jsem vás také o něco požádat,“ odpověděl upřímně a zcela bez rozpaků.

Biggles pohlédl na Algyho, ale ten měl v obličeji výraz naprosté nezúčastněnosti. Potom se znovu obrátil ke svému hostovi.

„Když mi vysvětlíte, o co jde, snad bych vám mohl pomoci, snad by...“

„Dobrá, vyložím tedy své karty na stůl. To bude asi nejrozumnější. Mé jméno vám nic neříká?“

Z přízvuku starého pána bylo zřejmé, že je cizinec.

„Pokud si vzpomínám, nikdy jsem vaše jméno neslyšel, ne, opravdu mi nic neříká,“ odpověděl Biggles.

„Jsem mosyrský vyslanec a ve vaší zemi působím již delší dobu.“

Biggles se omluvně usmál.

„Mosyrský vyslanec? Mosyr? Neračte se na mě hněvat, ale zeměpis nepatří k mým nejsilnějším stránkám. Opravdu nevím, kde leží Mosyr.“

„Kromě mosyrských občanů a kromě obyvatel sousedních států není asi ve světě mnoho lidí, kteří by přesně věděli, kde mají ten státeček na mapě hledat. Mosyr je knížectví, ležící nedaleko Černého moře. Jsme státeček malý a donedávna také zcela spokojený a šťastný.“

„To jsem skutečně nevěděl,“ přiznal se Biggles. „A co se, prosím vás, v Mosyru vlastně děje?“

„V naší zemi se zatím neděje nic,“ odpověděl host. „Děje-li se někde něco, pak je to mimo náš státeček, ale je téměř jisté, že to zasáhne i nás. Jako malá země jsme ve velkém nebezpečí. Jeden z našich sousedů má zálsusk na naše území. V minulosti jsme měli štěstí, neboť jedna země hlídala druhou, aby nás snad neanektovala. Teď jsme se ale dostali do úzkých. Na jihozápadě hraničíme se státem, který je daleko větší než my, třebaže není a nikdy nebude velmocí. Odtud nám hrozí nebezpečí, které může přijít dnes nebo zítra, zdá se však, že to bude spíš dříve než později.“

„A jak to víte?“ byl zvědavý Biggles.

„Máme své zdroje informací.“

„Do toho ale má jistě co mluvit váš vládnoucí kníže, nebo se mýlím?“

„Teď právě nemáme knížete. Náš státeček spravuje velmi dobře, zdatně a spravedlivě panující kněžna, princezna Mariana, dcera našeho posledního knížete.“

Biggles potřásl zasmušile hlavou.

„V těžkých dobách potřebují státy mít v čele muže.“

Oči starého pána zahořely a zablesklo se v nich.

„Jsme s princezninou vládou zcela spokojeni, jen kdyby nás druzí nechali na pokoji,“ řekl tiše.

Biggles se naklonil směrem k němu.

„A co očekáváte ode mne?“

„Mohl byste nám velmi pomoci.“

„A jak?“

„Naši sousedé se nás chystají přepadnout. Máme o tom nezvratné důkazy. Vědí velmi dobře, že vlastníme určité obranné prostředky, které nám v případě potřeby umožňují klást účinný odpor. Mluvit o nich nebudu, protože tato tajemství úzkostlivě střežíme, avšak v jednom směru se jim bránit nemůžeme.“

„Myslíte tím ...“

„Ano, vzduch. Letectví je v Orientu – a my jsme částečně Orient – velmi málo rozšířené, dosud se o něm uvažovalo nanejvýš teoreticky. Ale náš protivník si nedávno opatřil nová letadla a dal vycvičit piloty v cizině. Současně s letadly dokonce přijelo několik cizích pilotů, kteří teď létají denně nad naším územím, provádějí pozorování a pravděpodobně také fotografují naše obranné pozice. Proto jsme nuceni podniknout protiopatření. Nutně potřebujeme piloty.“ Biggles se zamračil.

„To jsou opravdu hanebné poměry,“ konstatoval s nechutí. „Tím chcete říci, že dovolujete cizímu letectvu létat bez povolení nad vašim územím?“

Starý muž se trpce usmál a zdvihl ruce do výše, dlaněmi nahoru.

„Bez povolení? Myslíte si snad, že bychom jim to dovolili, kdybychom tomu mohli zabránit? Nyní už asi chápete, proč jsem k vám přišel.“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou.

„Velmi lituji, pane Saurine,“ řekl tak klidně, jako by se nejednalo o nic důležitého, „ale to, co máte na mysli, udělat nemohu.“

„Jste přece proslulý pilot, máte velké zkušenosti...“

„V těch věcech se trochu vyznám,“ přerušil ho Biggles, „ale jádro problému neleží ve schopnostech a znalostech. Mohl bych se dostat do velmi nepříjemné situace, kdybych se pletl do cizích záležitostí, a s velkou pravděpodobností bych přišel i o licenci. Proto se raději nechci míchat do podobných šarvátek.“

„Do šarvátek? Tomuhle vy říkáte šarvátka?“

Biggles zrudl.

„Promiňte mi laskavě, ale tak jsem to nemyslel,“ dodal smířlivě. „Mínil jsem to jen jako přirovnání.“

„Chápu, že záležitosti Mosyru jsou pro vás věci příliš nepatrnou,“ povstal starý pán. „Je mi to opravdu líto, protože jsem za vámi šel s nadějí, že nám pomůžete.“

„Mně je to také nesmírně líto, ale s válčením ve vzduchu jsem už definitivně skončil.“

„Za války jste ale byl vojenským letcem?“

„Máte pravdu, ale to byla jiná věc. Tehdy jsem bojoval za svou vlast, a to je povinností každého člověka.“

„Ano, rozumím.“

Biggles pomohl starému pánovi do kabátu, doprovodil ho až ke dveřím a stiskl mu na rozloučenou ruku. „Sbohem, pane!“

„Sbohem!“ opakoval mosyrský vyslanec a vyšel ven. Biggles se vrátil ke kamarádům u krbu. Vypadal velmi zamyšleně.

„Abych řekl pravdu,“ prohlásil hořce, „ten starý muž se mi zamlouval. A nejsympatičtější na něm bylo, že vůbec nezačal mluvit o penězích, že se mne jako skutečný gentleman nepokoušel svádět penězi.“

„A proč jsi tedy, u všech čertů, nepřijal jeho návrh?“ vyjel Algy pohoršeně.

„Chceš-li vědět pravdu, tedy proto, že jsem neshledal ani jediný rozumný důvod, proč bychom měli bojovat za lidi, které neznáme, a padnout při obraně státu, o jehož existenci jsem do dnešního dne nic nevěděl a kam se asi nikdy ani nepodívám.“

„A ty si opravdu myslíš, že by šlo o život?“

„S jistotou to vědět nemohu, pokládám to však za velmi pravděpodobné. A ty si snad myslíš, že bychom my tři mohli něco podniknout v tak ošemetné záležitosti? Nebud' blázen!“

Algy povzdechl.

„Asi máš pravdu,“ souhlasil poněkud neochotně. „Já... ale u všech čertů...“ nedomluvil a vyskočil, když kdosi prudce zaklepal na dveře a ty se hned vzápětí rozletěly.

Na prahu se objevil muž středních let, hladce oholený, s tvrdými rysy v obličeji a s vysedlými lícními kostmi. Vlasy kolem uší měl zastřižené.

„Kdo z vás je Bigglesworth?“ zeptal se pánovitě hrdelním hlasem, nechávaje klobouk na hlavě.

Biggles okamžitě vyskočil a sevřel rty, když se k vetřelci přibližoval.

„Bigglesworth jsem já,“ řekl mrazivě. „Promiňte, možná mám špatnou paměť, ale vůbec si nevzpomínám, že bych vás sem pozval.“

„Pozval jsem se sám,“ zněla krátká odpověď. „Přišel jsem vám něco vysvětlit.“

„V tom případě uděláte dobře, když mi to vysvětlíte co nejrychleji.“

„Přišel jsem vám doporučit, abyste se nepletl do cizích záležitostí.“

Biggles trochu sklonil hlavu.

„Hmm,“ zabručel a pak zvolna pokračoval: „A jenom tak zcela mimochodem, zdá se mi, že jste se zapomněl představit. To myslím bývá zvykem mezi slušnými lidmi.“

„Mé jméno je Harran.“

„A nejste náhodou ze země, o které nám jistý pan Saurin před chvílí cosi vyprávěl?“

„Ano, ta země je má vlast.“ Biggles se usmál.

„Jsem skutečně rád, že jsme si to tak rychle vyjasnili. Dovolte mi tedy laskavě, abych teď zase něco poradil já vám! Vraťte se, prosím vás, co nejdříve domů, nebo vám tady někdo už brzy dá pořádnou lekci společenského chování.“

Nevítanému návštěvníkovi se zablesklo v očích a vysunul bradu bojovně dopředu.

„Zastupuji zde svou vlast,“ sykl.

„Je ovšem politováníhodné, že jste si dosud nenašel vhodnější zaměstnání,“ odsekl hbitě Biggles. Muž se zašklebil.

„Ach tak! Vy tedy do Mosyru pojedete?“

„To měla být otázka?“

„Ano, ptám se.“

„A měl bych snad žádat o váš souhlas?“ opáčil Biggles sarkasticky.

Cizinec postoupil o krok k Bigglesovi. Kolem rtů mu pohrával zlý úsměv, z jeho očí vyzařoval chlad.

„Poslyšte, mladý muži!“ promluvil. „Mám pro vás nabídku, a to nabídku lepší, než vám udělal Saurin.“

„A já mám pro vás také nabídku,“ řekl Biggles tiše.

„A jakou?“

„Abyste odtud hleděl co nejrychleji zmizet, než vás vyhodím.“

Návštěvník se povýšeně usmál.

„Směl bych vědět, co se vám na mně tak nelíbí?“

Biggles sáhl po cigaretě a poklepal s ní na hřbetu levé ruky.

„Smíte a můžete,“ odpověděl. „Chcete-li to vědět, nelíbí se mi na vás vůbec nic. Nelíbí se mi váš způsob jednání, nelíbí se mi váš obličej a nelíbí se mi ani vaše chování a vaše jméno. Doufám, že jsem se vyjádřil natolik jasně, abyste mě pochopil.“

Cizinec se zhluboka nadechl.

„Ano,“ přikývl. „Vyjádřil jste se naprosto jasně. Snad se mi jednoho dne naskytne příležitost, abych se stejně jasně mohl vyjádřit i já o vás.“

„Váš názor na mne, pane, je mi lhostejný,“ konstatoval suše Biggles. „Byl byste tak laskav a zavřel za sebou dveře, až půjdete?“

Cizinec se ironicky uklonil, vyšel z pokoje a bouchl dveřmi. Biggles se obrátil.

„Podej mi telefonní seznam, Gingere!“ poničil chraptivě.

Algy vyskočil. „Co chceš dělat?“

„Zavolám na mosyrské vyslanectví.“

„A proč?“

„Proč? Proč?“ zavrčel Biggles. „Protože do toho Mosyru pojedu. Tam se vy dva nejspíš dočkáte vzrušení, po němž jste tolik toužili.“

KAPITOLA DRUHÁ

ZNEPOKOJIVÉ ZPRÁVY

Neuběhlo ani deset dnů a naši tři letci seděli v jídelně na letišti. U jejich stolu stála ještě jedna židle, dosud však nebyla obsazená.

Biggles se podíval na hodinky.

„Přišli jsme o několik minut dřív,“ řekl. „Doufám, že se hrabě Saurin neopozdí.“

Letci totiž po Saurinově odchodu zjistili, jaký titul přísluší Bigglesovu hostu.

„Zdá se mi, že tamhle už přichází,“ ozval se Ginger, dívající se z okna na stanici, v níž právě zastavila souprava elektrické dráhy. „Ano, je to on – za chvíli zde bude.“

Dny, které uplynuly od chvíle, kdy se Biggles rozhodl, že odjede do Mosyru, byly plné shonu. Bylo třeba zařídit mnoho a mnoho různých věcí. Nejdůležitější z nich, totiž výběr letadel, po dohodě s hrabětem Saurinem, jenž spravoval také finance, provedl Biggles. Zvolil jednomístné stroje typu Lance, které byly sice výborné, ale přece jen trochu zastaralé. Tři z nich byly nyní umístěny v blízkém hangáru jedné zaniklé letecké společnosti.

Nákupem letadel však zařizování neskončilo. Bylo třeba také vyřešit otázku servisu. Proto Biggles vyhledal staré kamarády, leteckého šikovatele Smytha a desátníka Cartera, svého nevlastního bratra, který byl zaměstnán v leteckých dílnách. Oba přijali Bigglesův návrh a odjeli vlakem do Gomalů, hlavního mosyrského města, aby tam

připravili všechno potřebné pro přilet tří letadel. Mosyrské letecké síly tedy nyní tvořilo pět mužů, z nichž tři byli důstojníci a dva poddůstojníci – a ze tří letadel. Biggles připustil, že co do počtu je jich málo, měl však za to, že jejich znalosti a zkušenosti tento nedostatek vynahradí.

Hrabě Saurin prohlásil, že počet letců v Mosyru brzy vzroste, protože vyčlení z armády potřebné množství mladých vojáků pro letecký výcvik, aby byli připraveni, jakmile budou zakoupena další letadla.

Další starostí bylo opatřit letadla mezinárodními značkami a pro letce navrhnout uniformu. Bleděmodrou blůzu mosyrského vojenského stejnokroje doplnily zlaté perutě na levém rameni, k jezdeckým kalhotám s černými lampasy a k čemým holínkám přidali leteckou čapku. Jako identifikační označení letadel byly schváleny mosyrské národní barvy: červená, černá a zelená. Zatím však nebyly těmito barvami označeny, aby snad nevznikly nějaké komplikace, až poletí nad Evropou. Také stejnokroje byly zatím pečlivě složeny v kufrech.

Výzbroj – kulomety a bomby – zakoupil hrabě od spřátelených mocností. To vše již bylo v Gomalu, kam měli letci odletět ihned, jakmile projednají s hrabětem Saurinem poslední podrobnosti.

Všichni tři povstali, když hrabě vešel do místnosti a blížil se k nim.

Biggles odsunul prázdnou židli od stolu, aby na ni mohl Saurin usednout.

„Tak jsme zde, pane,“ hlásil s úsměvem. „Všichni a v naprostém pořádku.“

Hrabě si sedl a Biggles dal číšníkovi znamení, aby je obsloužil.

„Jste tedy už připraveni k odletu?“ zeptal se Saurin.

„Všechno, co jsme měli obstarat my, je vyřízeno,“ odpověděl Biggles. „Zařídil jste všechno také vy?“

„Doufám.“

Biggles se trochu zamračil.

„Vy jenom doufáte? To je málo, pane. My musíme mít předem vše zařízeno a zajištěno. V čem si ještě nejste jistý?“ Hrabě se zatvářil rozpačitě.

„Není to ani tak nejistota jako spíše obava, protože vím, jak mnoho nyní na všem záleží. Objevily se nečekané potíže v souvislosti s vaším mezipřistáním při cestě do Mosyru.“

„Bohužel, žádný jednomístný letoun, i když má speciální nádrže jako naše letadla, nedokáže doletět odtud do Mosyru bez mezipřistání. V každém případě musíme někde přistát a doplnit palivo,“ vysvětloval Biggles. „O tom jsem vás včas informoval, a vy jste mi odpověděl, že se postaráte, abychom mohli přistát v Lenu, ležícím na jihu asi v polovině naší trasy.“

„To je pravda,“ přisvědčil hrabě, „a také jsem tu věc zařídil. Okamžitě jsem se spojil se svým přítelem v Lenu, jenž tam má rozsáhlé pozemky, aby nám dal k dispozici svůj soukromý hangár a připravil dostatečnou zásobu benzínu a oleje. Tím jsem doufám vyhověl vašemu požadavku, aby přítomnost našich vojenských letadel zbytečně nevzbudila v cizí zemi nežádoucí pozornost nebo dokonce podezření.“

„A s čím tedy nejste spokojen? Já si myslím, že jste to vyřešil přímo ideálně,“ divil se Biggles. „Úplně postačí, když nám udáte přesné místo, kde ten hangár je.“

„Místo jsem označil na mapě, kterou vám před startem předám. Přesto mě stále cosi zneklidňuje.“

Biggles pohlédl na své druhy, jimž nebylo třeba nic vysvětlovat. Bylo jasné, že hrabě něco tají.

Pak se obrátil a zahleděl se Saurinovi přímo do očí.

„My všichni velmi dobře víme, hrabě Saurine,“ začal mluvit sice potichu, ale důrazně, „že se neoprávněným přistáním v Lernu – místo na oficiálním letišti – dopouštíme porušení mezinárodních ustanovení a předpisů, které je trestné, ale považujeme toto riziko za přijatelné, toho se tedy nemusíte obávat. Nebo snad máte na mysli něco jiného a nejste k nám úplně upřímný? Nezapomínejte na to, že i okolnost, která by se vám třeba mohla zdát bezvýznamná, může ve skutečnosti ohrozit úspěch celého podniku.“

Saurin se naklonil k Bigglesovi a jeho obličej zvažněl.

„Majore Bigglesworthe,“ promluvil tak tiše, že vlastně jen šeptal, „chci k vám být naprosto upřímný a chci s vámi jednat čestně a poctivě. Máme důvodné podezření, že na naše komunikace a spoje se napojila cizí výzvědná služba.“

Biggles okamžitě zvažněl také.

„Vy se domníváte, že se pokusí o nějakou akci?“

„Ano, tak jsem to myslel.“

Biggles vyndal z pouzdra cigaretu a zamyšleně jí poklepával o stůl.

„Lhal bych, kdybych tvrdil, že mne to překvapuje,“ odpověděl. „Byl jsem na cosi takového vlastně připravený. Nyní zbývá jen otázka, jak přesné informace mají a jak daleko zajdou.“

„Zajdou tak daleko, aby nám zabránili provést naše plány. Tím si můžete být na sto procent jistý.“

„O tom nepochybuji, mne by spíš zajímalo, jak akutní je nebezpečí. Co všechno už druhá strana ví?“

„To je otázka, na niž vám nemohu, bohužel, odpovědět.“

„Vy si myslíte, že už v Lernu by na nás mohla být nastražena nějaká léčka?“

„Mám-li být upřímný, domnívám se, že ano.“

„Jak se jmenuje váš přítel, jenž je majitelem těch pozemků a hangáru?“

„Baron Trevier.“

„A jste si jistý, že jeho přátelství stále trvá?“

„Baronka, jeho manželka, je Mosyřanka. Už několikrát nám pomohla. S ní jsem také sjednal – za baronovy nepřítomnosti – to vaše přistání.“

„Hmmm!“ komentoval to Biggles – a na několik okamžiků se rozhostilo ticho. „Nu, teď už nic podniknout nemůžeme. Pokusíme se provést svou věc co nejlépe. A jaká je situace v Mosyru? Máte snad také důvody k podezření, že by tam někdo chystal sabotáž?“

„Na vaši otázku neexistuje jednoduchá odpověď.“

„Všechno je nějak moc nejasné a nejisté,“ zavrčel Biggles. „Můžete mi doporučit nějakého člověka, prominentní osobu, které bychom mohli plně důvěřovat? Pro nás bude důležité, budeme-li se mít na koho obrátit.“

„Plně důvěřovat lze mému synovci Ludvíku Saurinovi. Ten je také informován o vašem příjezdu. Na myšlenku, abych za vámi zašel, přišel vlastně on.“

„Výborně! A kromě něj, znáte ještě někoho, na koho bychom se mohli spolehnout?“

„Myslím, že bude nejlepší, když se obrátíte na Ludvíka. Já už jsem delší dobu v Mosyru nebyl, a proto

nevím, co všechno se tam zatím stalo. Vím jenom, že nepřítel znovu začal vyvíjet proti nám činnost.“

„Máte tedy za to, že druhá strana ví o našem odletu do Mosyru?“

„S jistotou to tvrdit nemohu, ale pravděpodobné to je.“

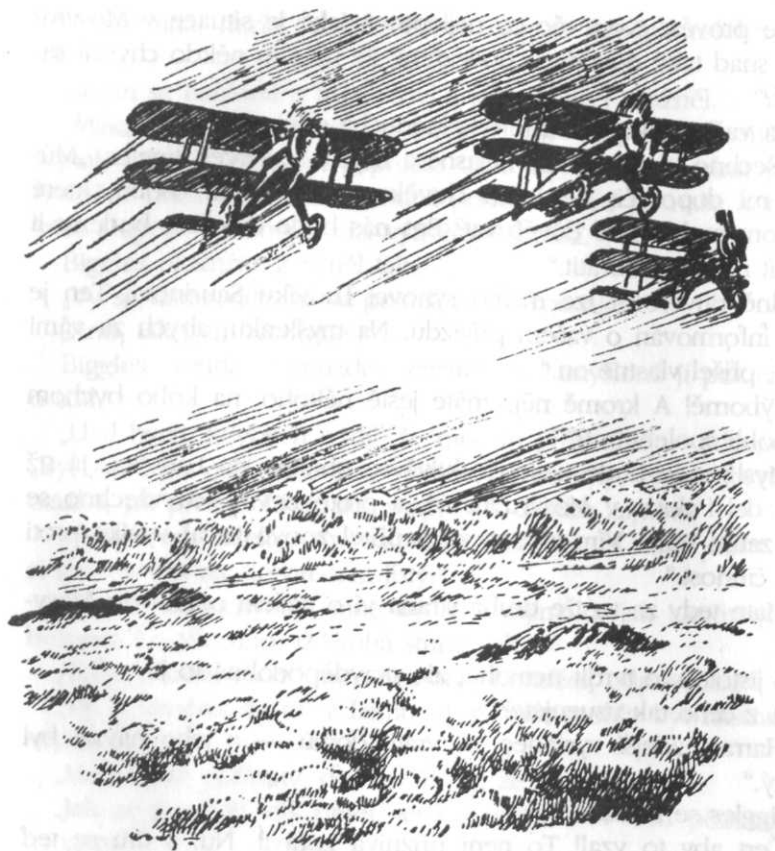
„A z čeho tak usuzujete?“

„Harran, zdejší vyslanec, se vrátil domů – a jeho návrat byl náhlý.“

Biggles se zarazil.

„Čert aby to vzal! To není příznivá zpráva. Nu, s tím se teď nedá nic dělat. Máte pro nás ještě něco důležitého?“

„Ano, je zde ještě jedna věc,“ začal poněkud nesměle hrabě a přitom kreslil prstem po stole. „Generál Nerold, jeden z našich nejlepších vojáků a velitelů, zapřísáhlý vlastenec a nejudatnější muž z celé naší země, důstojník, který je autorem všech našich obranných opatření, byl dnes v noci zavražděn.“

Letci byli ve vzduchu již téměř pět hodin.

Biggles se na okamžik zadíval na Algyho a potom znovu upřel oči na hraběte.

„To je zlé,“ řekl. „Zdá se, že nepřítel se nezastaví před ničím a použije k tomu, aby dosáhl vítězství, jakýkoli prostředek, byť i nečistý.“

„Máte pravdu, nepřítel je schopný všeho, nesmíme zapomenout, že Mosyr je téměř v Orientu.“

„Generál musel být zaskočen a jistě nebyl připravený na nepoctivý způsob boje,“ řekl Biggles zamyšleně a pochmurně.

„A to je důvod, proč se musíte mít stále na pozoru!“

„Je to skutečně tak zlé?“

„Mám vážné obavy, že ano. Jste ozbrojeni?“

Biggles se jen ušklíbl.

„To jsme,“ odpověděl zvolna. „Ozbrojeni jsme, a jak se zdá, zbraně budeme opravdu potřebovat. Na nebezpečí jsem byl připraven, ale přesto je mi pomýšlení, že bych mohl být zavražděn neviditelným nepřítelem, krajně nepříjemné.“

„Byl bych vás na to upozornil již dříve,“ prohlásil poněkud zasmušile hrabě, „ale nevěděl jsem, že věci už dospěly tak daleko. Dnes ráno jsem obdržel depeši o zavraždění generála. Slušnost a poctivost nyní vyžaduje, abych vám nabídl odstoupení od naší vzájemné smlouvy, budete-li chtít.“

„My nemáme ve zvyku odstupovat, když už jsme něco začali!“

„Jsem vám za tato vaše slova nesmírně vděčný.“

„Vynasnažíme se, abychom dokázali, že si vaši důvěru zasluhujeme,“ řekl Biggles vážně. „Doufám, že další nepříjemné zprávy pro nás už nemáte.“

„Ne, nemám. Jediné, co mi ještě zbývá, je poděkovat vám co nejsrdečněji za vaše odhodlání a vyslovit nejhlubší politování nad tím, že nejsme bohužel tak bohatí, abychom vás mohli dostatečně odměnit.“

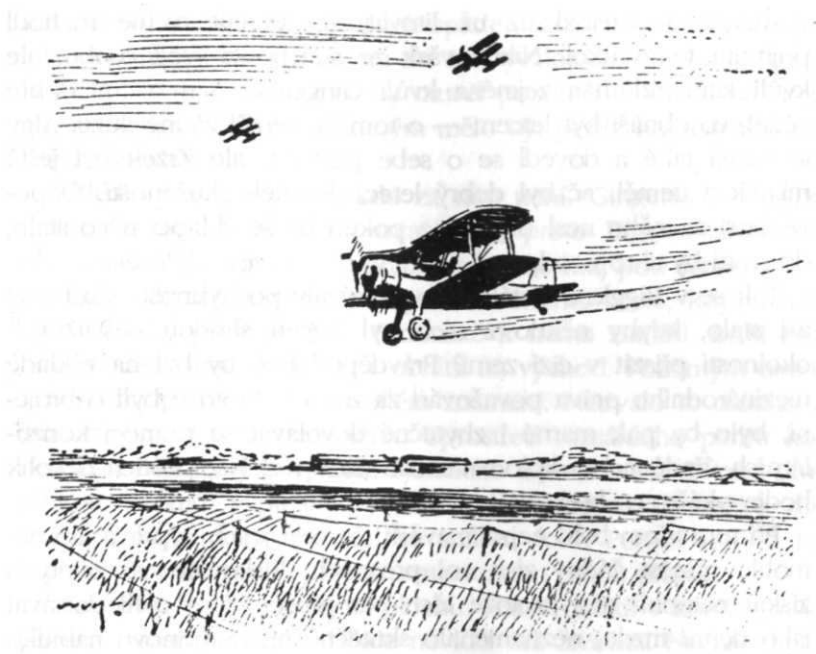
Biggles se jen nepatrně usmál.

„Já to nedělám pro peníze, hrabě Saurine,“ odpověděl jako obvykle Biggles. „Chcete-li vědět plnou pravdu, dělám to z lásky ke spravedlnosti a z úcty k právu. Proto budeme také hrdě nosit mosyrské uniformy.“

Z očí starého muže vyhrkly slzy. Byl nesmírně pohnutý.

„Ano – já vím – já to vím,“ vypravil ze sebe namáhavě. „A nyní vám už nemohu říci nic jiného než sbohem a popřát, aby vám Bůh pomáhal hájit dobrou věc.“

Za necelých deset minut se všechna tři letadla značky Lance vznášela nad letištěm a zamířila s Bigglesem v čele k jihovýchodu. Na zemi byla vidět již jen osamělá postava hraběte, jenž jim mával na rozloučenou.

KAPITOLA TŘETÍ

NEBEZPEČNÝ POKUS O PŘISTÁNÍ

Letci byli ve vzduchu již téměř pět hodin. Celou tu dobu se pohybovali nad hustými šedými mraky. Nejednou byl Biggles v pokušení sestoupit pod mračnou clonu a přesvědčit se, že neztratil správný směr. Zběžný pohled na hodinky a rychlý výpočet mu prozradily, že se už blíží k místu mezipřistání v Lernu. Trochu si vydechl, neboť ho celou cestu neopouštěly obavy, že by je nepřítel mohl napadnout ve vzduchu a přinutit je k nouzovému přistání. Kdyby se nestalo nic horšího, jistě by přišli o letadla.

Několikrát začínal už už litovat, že se tak rychle rozhodl přijmout tento úkol. Nikoli však ze strachu o svoji osobu, ale kvůli kamarádům a zejména kvůli Gingerovi. Sám velmi dobře věděl, co obnáší být letcem – o tom již neměl žádné iluze. Algy to věděl také a dovedl se o sebe postarat, ale Zrzek byl ještě mladík a neměl, ač byl dobrý letec, dostatek zkušeností. Odpovědnost za něho nesl Biggles, a pokud by se chlapci něco stalo, do smrti by si to neodpustil.

Tak se v Bigglesovi stále znovu ozývaly pochybnosti. Co by se asi stalo, kdyby někdo z nich byl nucen shodou nešťastných okolností přistát v cizí zemi? Pravděpodobně by byl na základě mezinárodního práva považován za zajatce. Protože byli ozbrojeni, bylo by pak marné i zbytečné dovolávat se pomoci konzulárních úřadů nebo diplomatického zástupce. Nu, příštích několik hodin ukáže, co bude dál.

Při tom všem bylo nejzajímavější, že celá jejich výprava jim nemohla přinést žádný zisk ani prospěch. Riskovali své životy a získat nemohli nic, protože těch pár grošů, které měli dostávat jako denní mzdu, neznamenal skutečně nic. Saurinovu nabídku přijali opravdu z pouhého idealismu. Na návrat teď už bylo pozdě.

Jaké uvítání je asi čeká v Lernu, kde mají doplnit zásoby benzínu? Když se Biggles od hraběte dozvěděl, jak věc zařídil, měl dost důvodů k pochybnostem. Kdyby přišli o letadla ještě dřív, než by se dostali do Mosyru, byl by to velmi špatný a málo slibný začátek. K tomu však nesmělo dojít, a proto se Biggles rozhodl provést určitá opatření, o kterých však neinformoval své druhy, neboť je nechtěl zbytečně lekat.

Pohlédl znovu na hodinky, posunul řídicí páku dopředu a začal se snášet pod závoje hustých mraků, nad nimiž dosud letěli. V okamžiku se ocitl v podvečerním listopadovém oparu, který zahaloval celou krajinu. Tyto nepříznivé okolnosti jej přinutily slétnout tak nízko, že musel být spatřen každým, kdo by nějaké letadlo vyhlížel. Nic jiného mu ale nezbývalo, protože okolí Lernu neznal. I za jasného počasí by musel pozorně prohledávat krajinu, aby objevil bílý kruh, kterým mělo být podle hraběte Saurina letiště označeno.

Ohlédl se a zjistil, že nikdo za ním není. Gingerův a Algyho Lance se nejspíš zdržely v mracích, a proto Biggles zůstal při okraji našedlého závoje a prohlížel pozorně kraj pod sebou. Začínal už pochybovat, že se mu podaří zorientovat se, když náhle spatřil široký pruh pobřeží. Okamžitě k němu zamířil. Letěl nad ním asi deset mil a potom se obrátil na východ. Pozorným okem

zkušeného pilota pátral po bílém znamení. Netrvalo to dlouho a jeho trpělivost byla odměněna. Uprostřed rozsáhlého parku konečně objevil malý bílý kruh. Nedaleko tohoto místa se nad skupinkou stromů vypínala vysoká šedá budova. Okamžitě dal znamení kamarádům a začal se snášet dolů. Potom zamířil ke kruhu, kde měli podle předem smlouveného plánu přistát.

Pozoroval bystře přistávací plochu. Náhle pocítil v koutku duše jakousi nejasnou obavu. Nikde neviděl ani živáčka! Nechápal, že je dole nikdo nečeká. Byli přece ohlášení!

Blížil se zvolna k bílému kruhu a soustředil veškerou pozornost na povrch přistávací plochy a nejbližšího okolí. Ve výšce necelých dvaceti stop sklouzl, jako by již chtěl přistát, ale v poslední chvíli si to rozmyslel, spustil motor a obletěl ještě jednou letiště.

Vtom se v něm zatajil dech a srdce se mu rozbušilo.

Je to možné?

Ještě jednou obkroužil letiště. Ne, nemohl se mýlit. Bylo to jisté.

Nad zeleným trávníkem byly ve vzdálenosti asi padesáti yardů nataženy těsně nad zemí dráty. Celá plocha byla takto zadrátována. Letadlo, které by se pokusilo o přistání, by se okamžitě převrátilo a stalo by se tak obětí připravené pasti. Dráty byly nové a proto je také Biggles zpočátku neviděl. Kdyby nebyl tak obezřetný, jistě by léčka unikla jeho pozornosti.

Bigglesova tvář byla bledá a zachmuřená, když se opět vznášel do výše ke zbývajícím dvěma letounům, které zatím kroužily nad rovinou, než dostanou znamení k přistání.

Přátelé k němu mířili se zvědavostí a s tázavými pohledy, ale Biggles zavrtěl odmítavě hlavou a zahrnul poněkud na sever. Díval se přitom stále dolů. Náhle se mu na rtech objevil slabý úsměv: z husté skupiny stromů poblíž mořského pobřeží vyběhlo asi deset, možná i více mužů, kteří obrátili obličej směrem k nebi a upřeně pozorovali vzdalující se letadla.

Měl bych vám dát za vyučenou, pomyslel si Biggles vztekle, když je tam tak viděl, ale potom si to rozmyslel a snesl se tak nízko nad zem, že muži, kteří je pozorovali, nemohli vidět, kam vlastně letí.

Potom se ohlédl a s tichým uspokojením konstatoval, že Algy i Ginger letí za ním.

Byla už téměř tma. Benzínu v nádrži zbývalo posledních pár kapek. Biggles zamířil k široké silnici, která se objevila v dohledu. Chvilí nad ní letěl, dokud si nevyhlédl dostatečně širokou pláň, na níž by mohl bezpečně přistát. Rychle se snesl dolů a přistál v hlubokém stínu stromů. Pravě vyskakoval z letadla, když opodál přistála zbývající dvě letadla.

„Co se stalo?“ volal na něj Algy, přibíhaje k němu s Gingerem.

„Plocha byla zadrátovaná,“ odpověděl stručně Biggles.

„I hrome!“ zahvízdl.

Gingerovi se na tváři objevil výraz zděšení a hrůzy, neboť nikdy před tím se s tímto pojmem nesetkal.

„A jak byla zadrátovaná?“ chtěl vědět dopodrobna.

„Nad přistávací plochou byly dráty natažené tak, aby o ně zachytila kola našich podvozků,“ odpověděl Biggles.

„To existují na světě lidé, kteří by byli schopni takového skutku?“ nemohl Zrzek uvěřit tomu, co právě slyšel. Biggles se jen trpce usmál.

„Lidé jsou schopni mnohem horších věcí, ještě to poznáš.“ Algy se tvářil vážně.

„Teď jsme se dostali do pěkné bryndy,“ zahučel. „Bez benzínu nemůžeme letět dál. Já jsem přistál s poslední kapkou v nádrži. Jak si tu nyní opatříme několik galonů benzínu, to si opravdu nedovedu představit.“

„Počkej chvíli, a možná uvidíš.“

„Ty snad doufáš, že se ti to podaří?“

„Zásobil jsem se předem.“

Jistě? Nezmínil ses o tom.“

„Považoval jsem to za zbytečné. Udělal jsem jedno preventivní opatření.“

„A jaké, a kdy?“

„Telegrafoval jsem Jerrymu Banhamovi v Lenu. Snad se ještě pamatuješ, že sloužil u naší perutě. Teď je tady zástupcem jedné naftové společnosti. Požádal jsem ho, aby dnes večer čekal připravený na pobřeží s potřebnou zásobou benzínu a aby s ní za námi pospíšil, až uvidí nízko nad zemí tři letadla. Na pobřežní silnici jsem zahlédl stojící nákladák, který se dal okamžitě do pohybu, jak jsme se objevili. Proto si myslím, že nás Jerry nenechá na suchu. A tamhle už přijíždí – ano, vsadil bych na to krk, že je to on! Tak pojďme!“

Všichni tři se rozběhli a dorazili k silnici právě ve chvíli, kdy se k nim vůz přiblížil. Biggles vykřikl, auto s hlasitým zaskřipěním brzd zastavilo a od volantu vyskočil elegantně oblečený muž.

„Jsi to ty, Jerry?“ zašklebil se radostně Biggles.

„To víš, že jsem!“ zvolal ten muž. „A co je s tebou?“

„Jsme v pěkné kaši, kamaráde.“

„Co se stalo?“

„Uzavřeli jsme smlouvu, podle níž máme dodat tyto tři letouny do Mosyru. Nešťastnou náhodou se tu vyskytli nějakí darebové, kteří by nás rádi zdrželi. Proč, to je vedlejší věc, na které teď nezáleží. Když jsme tu nedaleko chtěli přistát, zjistil jsem díky svým dobrým očím, že letiště nám kdosi zadrátoval.“

„Cože?“

„Na tom teď také příliš nezáleží. Měl jsem ještě před startem tušení, že by k něčemu podobnému mohlo dojít, a proto jsem ti telegrafoval. A nyní to hlavní: přivezl jsi nám benzín?“

„A proč myslíš, že jsem tady? Snad proto, abych se obdivoval soumraku v romantické krajině?“

„Jsi perfektní, Jerry! Máš i hadici a pumpu?“

„Obojí přece patří k vybavení vozu, ne?“

„Výborně! Dotlačíme tedy letadla sem k vozu.“

„Počkej, počkej!“ zadržel ho Jeny. „Není třeba, aby nás tu někdo uviděl. Zajedu raději s vozem na pláš. Letadla máte tamhle pod stromy, že ano?“

„Ano.“

„Dobře – zajedu k nim.“

Za okamžik stálo již auto vedle letadel a do nádrží Bigglesova letounu byla zasunuta hadice. Byla už úplná tma, takže nebezpečí, že by je někdo mohl zahlédnout, se snížilo na minimum.

„Jak dlouho tu chcete zůstat?“ podíval se Jeny na Bigglese.

„Ani o minutu déle, než bude nezbytně nutné. O tom tě jistě nemusím přesvědčovat.“

„Poletíte nad neznámou krajinou, a proto by bylo riskantní, kdybyste se teď chtěli vydat na cestu.“

„Až budou nádrže plné, uvidíme, co dál. Bude-li klid, zůstaneme tady až do svítání. Zpozorujeme-li však něco podezřelého, pak bez dlouhého rozmýšlení odstartujeme.“

„To je jasné. Lepší řešení ani neexistuje,“ přikývl Jerry.

Potom už mnoho slov nepadlo. Za hodinu byly všechny nádrže plné. Biggles zaplatil benzín z vlastních peněz a letci se připravili ke startu.

Ginger vyšel na silnici, a když se přesvědčil, že je volná, zavolal na přítele, že je všechno v pořádku.

Jeny přistoupil k vozu.

„Sbohem, Biggles!“

„Sbohem, Jerry! Jsem ti zavázán.“

„To přece nestojí ani za řeč.“

Vůz se rozjel po pláni a vzápětí zmizel ve tmě. Ještě chvíli bylo slyšet jeho rachot, než se ztratil v dálce.

Ginger se vrátil ke kamarádům a pomohl jim nasměrovat letadla tak, aby v případě potřeby mohla okamžitě vzlétnout.

„S tím bychom tedy byli hotovi,“ poznamenal Biggles, když byly stroje rozestaveny podle jeho příkazů. „Strávíme tu sice noc nepohodlně, ale budete-li chtít, můžete se ve spaní střídat. Já sám nehodlám spát vůbec. Zmizíme okamžitě, jakmile bude jen trochu vidět. Čím dřív odtud budeme pryč, tím lépe. Ta banda je o nás informovaná, jak dokazuje to zadrátované letiště. Chtěli nás chytit do pasti, a když se jim to nepodařilo, budou si jistě hledat novou příležitost, aby se nám dostali na kobytku. Zdá se mi, že Saurin měl pravdu, když

předpokládal, že nepřítel je napojený na všechna spojení. Toto zjištění je ovšem velmi nepříjemné. Snad se nám podaří na ně vyžrát. Nu, uvidíme!“

KAPITOLA ČTVRTÁ

CHLADNÉ PŘIVÍTÁNÍ

Noc mívěla zvolna. Po silnici občas projelo auto a zvuk motoru porušil mrtvolné ticho. Někde v dálce se ozývaly hlasy. Nejspíš patřily těm mužům, jež Biggles zahlédl vybíhat z lesa a kteří po nich teď pátrali. Při sebemenším hluku letci rychle zaujímalí svá místa v pilotní kabině, připraveni okamžitě spustit startér, kdyby jim hrozilo nebezpečí.

K ničemu však nedošlo, hodiny se vlekly dál a na místo, kde měli ukryta letadla, nikdo nepřicházel. Žádný z letců nespál, dokonce ani usnout se nepokoušel, neboť v takové situaci bylo rozumnější zůstat vzhůru. Nad ránem se obloha začala rozjasňovat a mezi hvězdami se objevil měsíc, ozařující kraj svým bledým jasnem.

Biggles se podíval snad už posté na hodinky.

„Zanedlouho bude pět hodin,“ ohlásil přátelům. „Myslím, že za hodinu se už úplně rozední. Kdybychom teď odstartovali, znamenalo by to, že bychom asi hodinu letěli ve tmě. Jsem pro to, abychom odletěli hned teď.“

„Když už tu čekáme tak dlouho, proč nepočkáme, až se úplně rozední?“ divil se Algy.

„Myslím, že by bylo rozumnější letět ještě za tmy. Nijak by mě nepřekvapilo, kdybychom za denního světla byli pronásledováni. Ten, kdo dal na letiště nastražit dráty, si jistě pospíšil a informoval zdejší úřady, že cizí letadla narušila jejich vzdušný prostor a proto můžeme předpokládat, že za námi vyšlou svá letadla.“

„Pokud k tomu dojde, co hodláš dělat?“

„Vynasnažím se co nejrychleji zmizet.“

„Neuposlechneme-li a nepřistaneme-li, zahájí na nás určitě palbu.“

„Ano, je to velmi pravděpodobné.“

„Střílel bys také? Proto jsi nabil zbraně?“

„Nesmysl! Nevykládej mi tu pitomosti! Myslíš si, že toužím po nějaké mezinárodní zápletce? Zbraně jsou nabitě proto, že později poletíme nad nepřátelským územím. Kdyby nás dostali, čekalo by nás přinejmenším doživotní vězení, ne-li něco horšího. Doufám ale, že k ničemu takovému nedojde, odstartujeme-li včas. Pokud vzletíme do půl hodiny, budeme za rozbřesku už pěkně daleko.“

„Za tmy se ale můžeme jeden druhému ztratit.“

„Na to jsem také pamatoval. Kdyby k tomu snad došlo, najdeme se, až se rozední. Náš kurz bude přímo na východ. Budeme se držet ve výšce asi šest tisíc stop, protože na trase je několik dosti vysokých pohoří. Asi v osm hodin bychom měli uvidět řeku Tenderez. Ta nás dovede až k cíli. Zmýlit se nemůžeme. Kdo z nás k ní přiletí první, počká na ostatní, ti se pak k němu připojí.“

Algy i Ginger s jeho návrhem souhlasili. Všichni tři se usadili na mezi, aby vyčkali chvíle vhodné k odletu. Takhle potichu seděli sotva pět minut, když se u letadel, vzdálených asi patnáct až dvacet yardů, objevili dva muži. Odkud přišli, to letci nevěděli. Biggles ale později tvrdil, že vyšli ze skupiny stromů, protože jinak by si jich musel všimnout už dřív. Oba cizinci vypadali v bledém svitu měsíce jako nějaké přízraky. Jakmile zahlédli letadla, okamžitě se k nim rozběhli.

Biggles také na nic nečekal. Šťouchl loktem do kamarádů a ukázal na vetřelce prstem, chtěje tak zároveň

varovat před nějakou nepředložeností. Potom tiše vstal a začal se neslyšně plížit za oběma muži, kteří se o něčem rozčileně dohadovali. Vypadalo to, že se nemohou shodnout na tom, co mají dělat, ale nakonec se přece jen dohodli a vykročili rázně k nejbližšímu letounu. Jeden z nich se už chystal, že nastoupí do pilotní kabiny.

V tom mu však Biggles hodlal zabránit. Neměl samozřejmě v úmyslu fyzicky napadnout tyto dva muže, na druhou stranu však považoval za zbytečné skrývat se, když letadla byla již stejně objevena. Proto se zastavil a ostře zvolal:

„Stát!

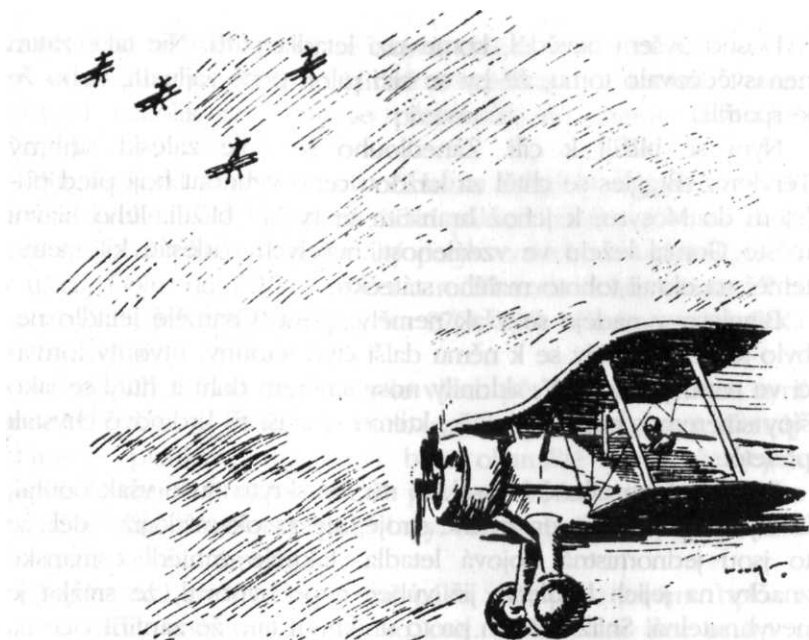
Oběma muži to trhlo a vzápětí uskočili, jako kdyby po nich vystřelil. Jakmile se zorientovali a zjistili, že jsou na ně namířeny hlavně pistolí, rozhostilo se na chvíli hrobové ticho.

První se pohnul Biggles. Zamával pistolí. Jeho gestu oba cizinci okamžitě porozuměli. Začali couvat, ale když zjistili, že letci stojí na místě, obrátili se a dali se do běhu. V několika vteřinách zmizeli z dohledu, ale dusot jejich bot byl v nočním tichu slyšet ještě pěkně dlouho.

„Pojďme!“ houkl na ně Biggles. „Máme už nejvyšší čas. Ty, Gingere, jdi první, hned za tebou odstartuje Algy!“

Ginger tedy na jeho povel rychle zmizel, za ním Algy, a když byli oba ve vzduchu, odlepil se od země i Bigglesův letoun. Zanedlouho dostihl své přátele, ale to již blednoucí tma ohlašovala příchod nového dne. Potom se na obzoru objevila stříbrná hladina moře a vedení se ujal Biggles. Letěli téměř dvě hodiny nad pustým a neobdělávaným krajem. Biggles zpozorněl, neboť se již blížila západní hranice Mosyru.

Letěli přímo proti slunci, jež právě začínalo hřát. Jeho zář oslepovala naše letce, takže si museli levou rukou zaclánět oči, aby jejich pozornosti neuniklo nic podezřelého, neboť západní hranice Mosyru byla zároveň východní hranicí osmanského státu. Biggles doufal, že se jim podaří hranice přeletět bez incidentu s nepřítelem, ale stoprocentně si tím jistý nebyl, což se o chvíli později ukázalo jako prozíravé, když se na obloze ve velké výšce objevila temná skvrna. Dlouho a zamyšleně ji pozoroval. Byla mnohem výš než oni, a proto nemohl zjistit značku letadla. Stále hleděl soustředěně nahoru a vtom zahlédl ještě cosi jiného. Byl to jen nepatrný, malý záblesk, který zmizel tak rychle jako se objevil. Bigglesovi však stačil. Ted' věděl, že nad letadlem, které zpozoroval jako první, je ještě další letoun, nebo dokonce několik letounů, protože onen záblesk způsobil odraz slunečních paprsků od křídel letadla.

*Když se ohlédl, uviděl, že se letouny nebezpečně
přibližují...*

Trochu pootočil letadlo a pohlédl dozadu. Algy i Ginger letěli za ním v těsné vzdálenosti a pozorně ho sledovali, vyklonění ze svých kabin.

Biggles natáhl levou ruku a ukázal na cizí letadla. Algy přikývl na znamení, že si jich také všiml. Potom Biggles stočil letadlo k jihu, přímo proti slunci. Chtěl se vyhnout srážce.

Dosud ovšem nevěděl, komu cizí letadla patří. Nic také zatím nenasvědčovalo tomu, že by se cizí piloti o ně zajímali, nebo že je spatřili.

Nyní se blížili k cíli. Zanedlouho se dole zaleskl stříbrný Tenderez. Biggles se chtěl za každou cenu vyhnout boji před přiletem do Mosyru, k jehož hranicím se rychle blížili. Jeho hlavní město Gomal leželo ve vzdálenosti necelých padesáti kilometrů, téměř na okraji tohoto malého státěčku.

Bigglesovy naděje se však neměly splnit. Osamělé letadlo nebylo samo. Připojily se k němu další čtyři letouny, utvořily formaci ve tvaru písmene V, sklonily nosy směrem dolů a řítily se jako šipy směrem k pomyslné čáře, kterou se naši tři hrdinové chystali přeletět.

Biggles se rozčileně kousal do rtů, ve skrytu duše však doufal, že by to mohly být jen cvičné stroje, ale za okamžik již viděl, že to jsou jednomístná bojová letadla. Jakmile zahlédl osmanské značky na jejich křídlech, již vůbec nepochyboval, že srážka je nevyhnutelná. Snažil se jim proto uniknout tak, že zamířil více na východ.

Když se znovu ohlédl, uviděl, že letouny se nebezpečně přibližují, využívajíce ke zrychlení své výšky. Náhle sebou trhl. Uvědomil si totiž, že nepřítel

právě přeletěl hranice a porušil tak mezinárodní pravidla. K letu nad Mosyrem neměl právo.

Ale co by tomu řekli lidé tam dole, ti, kteří přispěli svými penězi na zakoupení letadel, kdyby viděli, jak prchají před nepřítelem? Jistě by to zanechalo následky na jejich morálce, vždyť šlo o tak malou zem. Biggles se proto rychle rozhodl, že k tomu nesmí dojít. Jestli chce nepřítel vyvolat srážku, dobře. Bude se tedy bojovat. Ginger by však měl zmizet a do boje se nepouštět.

Biggles se obrátil a zamával rukama, aby upoutal Gingerovu pozornost. Dával mu znamení, aby rychle odletěl směrem na jih. Po chvílce s uspokojením zpozoroval, že ho Ginger poslechl a vzdaluje se od nich. Když se znovu ohlédl, spatřil několik yardů za sebou Algyho, sedícího klidně a vzpřímeně v kabině. Potom vystřelil několik ran, aby se přesvědčil, že zbraně bezvadně fungují.

Biggles stiskl pevně rty a v očích mu zahořely chladné, ale zároveň divoké blesky. Sáhl na řídicí páku a zvolna ji stiskl dolů. Nos stroje zamířil k zemi. Prudký poryv vzduchu zabolet Bigglese v uších. Dolů, dolů! Vítr burácel a ručička na tachometru skočila na značku rychlosti 250, pak na 270, 290 a nakonec na 300 mil v hodině.

V tu chvíli se nad nimi objevilo všech pět letadel, která se nyní spouštěla dolů. Z toho, jež letělo daleko před ostatními, šlehaly oranžové plameny. Bigglesovi bylo okamžitě jasné, že jejich nepřátelé mají v úmyslu zastrašit je ve chvíli, kdy na skutečnou a vážně míněnou střelbu je příliš brzy. Nepřítel však vypálil první a prozradil tím své úmysly.

Biggles táhl zvolna, ale pevně páku zpět proti levému boku a Lance začal stoupat vzhůru jako orel. Tiskl páku bez ustání a levou nohou přitom řídil kormidlo. Vzápětí prudce strhl páku doprava. Letoun se rázem narovnal, ale ne nadlouho. Dalším manévrem se octl ve svislé poloze za nepřátelskými letadly, která předtím porušila formaci, aby zabránila srážce. Nyní se chystala opět Bigglese pronásledovat.

Jeden z pilotů, pravděpodobně nováček, zaletěl příliš daleko a nyní se vracel velmi nejistě, rozhlížeje se po svých kamarádech.

Biggles se o něho nezajímal. Hledal očima velitele, a jakmile ho objevil, vrhl se k němu rychle jako blesk. Z toho, jak letoun uhnul, než na něj Biggles vypálil, bylo jasné, že jeho protivník není žádný začátečník, ale opravdu zkušený pilot. V tu chvíli se mu za zády ozval nepříjemný štěkot kulometu, a proto prudce zatočil doleva, zabrániv tak v posledním okamžiku srážce obou letadel. Když míjel nepřátelský letoun, zdálo se mu, že jej zasáhl, protože se náhle viditelně zakymácel, pilot však zůstal nezraněn. Biggles nyní provedl rychle za sebou několik obrátů, jimiž se dostal do pozice vhodné pro střelbu. Potom pečlivě zamířil a vypálil z kulometu sérii střel. Konečně se protivníkovu letadlo zapotácelo, sklonilo nos a začalo klesat.

Biggles ale neměl čas, aby sledoval, co se s ním stalo, protože kolem něj znovu zahvízdaly kulky. Zakroužil proto, a když se rozhlédl, zjistil, že po něm opět střílí velitel nepřátelské letky, jenž se právě vznesl vzhůru a nyní znovu uhýbal, aby nedošlo ke srážce.

Biggles nyní jednal s pohotovostí vlastní zkušenému válečnému pilotovi. Jeho Lance se bleskově otočil kolem

své osy, takže to vypadalo, jako by byl s nepřátelským letounem spojen neviditelným lanem, a současně promluvil jeho kulomet. Cizincovo letadlo se naklonilo, položilo se na bok a vzápětí začalo rychle klesat k zemi.

Biggles zatajil dech, když pohlédl dolů. Černý sloup kouře stoupal od padajícího stroje vzhůru k modré obloze. Musel však rychle od tohoto divadla svůj pohled odtrhnout, protože vedle něho právě zaburácel motor dalšího nepřátelského letadla. Netrvalo to dlouho a také ono sebou náhle bezmocně trhlo, sklonilo nos a padalo dolů jako raněný pták.

Bigglesovi bylo okamžitě jasné, že to byla Algyho práce. Užasl proto, když pohlédl do tváře pilota, jenž se k němu právě přidal a spatřil bledého sice, ale vítězoslavně se usmívajícího Gingera.

„Bože můj!“ vydralo se mu ze rtů, když si uvědomil, že druhé letadlo sestřelil Ginger. Vyklonil se ze své kabiny a už jen zahlédl, jak se první letadlo roztránilo o horský hřeben a druhé se k němu rychle blíží.

Potřásl hlavou jako člověk, jenž neví, jestli tomu všemu může věřit. Potom se rozhlédl kolem sebe. Nepřátelé zmizeli. Konečně je spatřil, jak mizí směrem na jih. Jedno z nich bylo mnohem níž než zbývající dvě letadla a stále ještě ztrácelo výšku. Dole ležela v troskách dvě nepřátelská letadla, z nichž se ještě kouřilo.

„Dali jsme najevo, co znamená náš přílet, tím nejlepším způsobem,“ pomyslel si Biggles se smíšenými pocity, když zvolňoval rychlost, aby ho Algy a Ginger mohli dosáhnout.

Bigglesův Lance se bleskově otočil kolem své osy...

Zanedlouho potom se objevil na obzoru Gomal, mosyrské hlavní město. Zamířili k jeho jižnímu okraji, kde bylo podle Saurinových slov připraveno letiště. Biggles okamžitě uviděl bílý kruh a na jednom konci přistávací plochy budovu, která měla nejspíš sloužit jako hangár. Také si všiml, že poblíž budovy postává několik lidí.

Když se snášel dolů, snažil se co nejpečlivěji prohlédnout letiště i celé jeho okolí. Letiště mělo kolem sebe poměrně velký prostor a bylo vzdálené asi míli od nejbližšího předměstí. Na východ bylo otevřené a na jihu začínal les, který se táhl do nedohledna. To všechno Biggles věděl, než se kola jeho podvozku dotkla země. Po hladkém přistání zajel až na okraj letištního prostoru, nechávaje tak dost místa pro své kamarády. Když se všichni tři úspěšně dostali na zem, rozjeli se pomalu ke skupince mužů, kteří je již očekávali.

Od skupiny se oddělily dvě postavy a rozběhly se jim vstříc.

Byli to Smyth a Carter.

Biggles jim zamával na pozdrav, pak zajel až k hangáru, kde zastavil, rychle vyskočil z kabiny a zamířil k Gingerovu letadlu.

„Tys nerozuměl mému znamení, abys hleděl rychle zmizet a nepletl se do boje?“ zeptal se přísně.

„Já... ano, já jsem, já...“ koktal rozpačitě Ginger.

„A proč ses tedy vrátil?“

„Protože jsem si myslel, že bych vám mohl být užitečný. A snad jsem i byl – nebo snad nemám pravdu?“ Biggles se trochu usmál.

„To máš, ale příště uděláš lépe, když ponecháš rozhodování o takových věcech na mně,“ odpověděl přísně Biggles. „A teď už pojď, a ty, Algy, také, abychom se podívali, jak to tu vypadá!“

KAPITOLA PÁTÁ

POCHYBY A NESNÁZE

Kromě Smytha a Cartera stáli před improvizovaným letištěm ještě tři muži. Všichni měli na sobě uniformu. Jeden z nich byl středního věku. Měl štíhlou postavu a ve tváři velitelský výraz. Na opasku měl zavěšenou jezdeckou šavli. S naprostou lhostejností pozoroval příchod pilotů. Třpytivé, zlaté nášivky na jeho stejnokroji nasvědčovaly tomu, že je to důstojník vyšší hodnosti. Vedle něho stál hubený mladý muž s bledou a ušlechtilou tváří, ozdobenou tenkým černým knírkem. Pouze tento hezký mladík se na letce usmíval a vítal je přívětivým pohledem. Byl to také důstojník, avšak nižší hodnosti. Za nimi stál v uctivé vzdálenosti řadový voják.

Na silnici vedoucí kolem letiště se shromáždil hlouček civilistů, pozorujících zvědavě celou tuto scénu.

Biggles popošel rázným krokem ke staršímu vojákovi.

„Jmenuji se Bigglesworth, pane,“ hlásil pevným hlasem. „A tito dva pánové jsou moji přátelé, Lacey a Ginger. Myslím, že nás očekáváte.“

„Ano,“ ozvala se lakonická odpověď. „Čekáme tu na vás. Byl jsem telefonicky informován, že jste již začali bojovat. Je to pravda?“

„Tak trochu. Dá se říci, že je to pravda,“ přikývl Biggles.

„A co vás k tomu přimělo?“ zeptal se zachmuřeně muž. „Chcete snad vehnat naši zemi do situace, které se obáváme a která by pro nás znamenala zkázu?“

Biggles na něho upřel pozorný pohled.

„Obávám se, že vám nerozumím, pane,“ řekl zvolna. „Došlo-li k nějakému útoku, byl původcem někdo jiný, nikoli my. Jak se zdá, nemáte žádné výhrady proti těm, kteří nás nad Mosyrem napadli. A co jsme podle vás měli dělat, mohl byste mi říci? Měli jsme snad nečinně přihlížet a nechat se sestřelit? Rád bych věděl, kdo jste, pane!“

Mladší muž předstoupil.

„To je generál Roland,“ oznamoval nervózně. „Pan generál je vrchním velitelem mosyrské armády.“

„Prosím,“ řekl klidně Biggles, obraceje se přímo na generála, jenž ho neustále pozoroval pohledem kamenné sochy. „Podám tedy v nejbližší době písemné hlášení o tom, co se dnes ráno stalo.“

„Očekávám tedy vaše hlášení. Později se uvidíme,“ řekl generál, otočil se na podpatku a vykročil k autu, stojícímu na silnici. Voják, který stál opodál, odcházel s ním. Byl to pravděpodobně jeho řidič.

Biggles se záhadně usmál a chvíli si zamysleně hladil bradu, pozoruje odcházející.

Potom se obrátil k hezkému mladíkovi.

„Mohl byste mi laskavě říci, kde bych našel Ludvíka Saurina?“ zeptal se.

„To nebude nijak složité,“ odpověděl důstojník. „Ludvík Saurin jsem já.“

Biggles se vlídně usmál a podal mu ruku.

„Jsem nesmírně rád, že vás poznávám. S vaším strýcem se známe velmi dobře.“

„Vím – psal mi o tom. Vítám vás jménem všech poctivých Mosyřanů v naší vlasti.“

„Děkuji vám,“ řekl Biggles a díval se za autem, odjíždějícím po silnici pryč. „Podobná slova jsem spíš očekával od pana generála, místo jeho nedůvěry k tomu, co jsme dělali dnes ráno. Zdálo se mi, že z našeho přiletu příliš velkou radost nemá.“

Mladík si povzdechl.

„Je to člověk, v němž se jeden těžko vyzná, a mimo to na něho asi příliš doléhá jeho nový úkol. Stal se vrchním velitelem teprve nedávno, po tragické smrti generála Nerolda, o níž jste se jistě dozvěděli od mého strýce.“

„Ano, o té věci jsme již slyšeli,“ přisvědčil Biggles. „A co vlastně budeme dělat teď, když jsme zde? Předpokládám, že se stanu velitelem letiště.“

„Samozřejmě. Všechny přípravy byly dělány narychlo, takže jsme nestačili postavit budovu, v níž byste se mohli ubytovat. Letiště však není daleko od města, a proto jsme vám zatím obstarali pokoje v hotelu Central. Není to sice nejlepší hotel ve městě, ale patří mezi ty solidní a spolehlivé. Doufám, že v něm najdete dostatek pohodlí. Jeho majitelem je člověk, jež dobře znám. Zavezu vás tam.“

„Kdo to zařizoval?“ chtěl Biggles ještě vědět.

„Já sám, na žádost mého strýce, který mi napsal, abych vás ubytoval co nejpohodlněji. Já bydlím u své matky. Později vás s ní také seznámím. Teď se půjdeme nejdříve někam najíst. Nebo potřebujete ještě něco jiného?“

„Nic. Nejlepší bude, když nás zavezete do hotelu, abychom se mohli převléknout a potom poobědvat. Cesta sem byla poněkud náročná, a od té doby, co jsme naposledy jedli, uplynula pěkná řádka hodin.“

„Dobře. Pojd'me tedy! Mám zde auto.“

„Okamžik ještě, prosím!“ kývl Biggles na Smytha a ukázal rukou na hangár. „Kdo postavil to monstrum?“

„Já a Carter, pane.“

„A proč jste ho alespoň nenatřeli? Vždyť je tento takzvaný hangár vidět na vzdálenost dvacet mil! To byl úmysl, udělat z něj tak znamenitý terč?“

„To jsme nechtěli, pane, ale velitel říkal, že by natření stálo mnoho peněz.“

„Hm. Dalo nám dost práce, než se nám sem podařilo letadla dostat, a tak je rozhodně nedáme tam, kam spadne první bomba, která sletí na tuhle zem. A kde je střelivo a ostatní věci?“

„Uvnitř, pane.“

„Hm. Musíte to všechno neprodleně vytáhat ven.“

„A kam to máme dát?“

Biggles se rozhlédl kolem sebe a jeho pohled se zastavil na okraji lesa, lemujícího jižní stranu letiště.

„Mohl byste nám dát k dispozici několik dělníků?“ zeptal se poručíka Saurina.

„Ano, několik jich tu ještě je. A k čemu je vlastně potřebujete?“

„Chci, aby podle pokynů a za dohledu mého seržanta prosekali v lese cestu a postavili tam docela obyčejnou boudu, která by sloužila jako skladiště. Chci, aby nebyla vidět ze vzduchu. V ní potom všechno uložíme. Dokážete to, Smythe?“

„Ano, pane.“

„Pošlu sem hned několik lidí,“ slíbil Saurin, odcházející k autu, doprovázen letci. „A co se vlastně dnes ráno stalo?“ zeptal se, když se usadili ve voze.

„Napadlo nás pět nepřátelských letadel. Dvě z nich jsme sestřelili a ostatní prchla.“

„Výborně – výborně!“ vykřikl radostně Ludvík Saurin. „To je ta nejlepší zpráva, kterou slyším po několika měsících. Snad se nad tím naši protivníci trochu zamyslí.“

„Proto jsme tady,“ mínil Biggles.

„Jistě. Je potřeba zabránit nepřátelským letadlům v letech nad Mosyrem.“

„Tak mi to také vysvětloval váš strýc. A vyhlásili vám už válku?“

„Zatím ne.“

„A proč ne?“

„Domnívám se, že ještě nejsou dostatečně připraveni.“

„Pak ovšem je to zvláštní situace. Těmi přelety nad vašim územím porušují vlastně mezinárodní dohody. Vy máte právo zabránit jim v tom.“

„To vím. Pokusíme-li se jim v tom zabránit, nebudou si mít kde stěžovat.“

„Myslím, že to nám bude vadit ze všeho nejméně,“ ušklíbl se Biggles. „Kdy obvykle přilétají?“

„Téměř denně za svítání.“

„A ví generál o tom, že jsme tu proto, abychom jim v tom zabránili?“

„Samozřejmě.“

„Já jsem měl před chvílí jiný dojem.“

„Velitel je asi zmatený a nechce dát najevo, že válka, které se tak bojíme, je už docela blízko.“ Biggles přikývl. „Pravděpodobně,“ řekl krátce.

Během rozhovoru se propletli ulicemi a nyní zastavili před vchodem do vzhledného, nikoli však

luxusního hotelu. Byl částečně postavený ze dřeva, na průčelí měl řadu heraldických znaků a erbů. Ze dveří okamžitě vyběhl zavalitý muž s holou lebkou. Měl na sobě bílou zástěru a úslužně otevíral dvířka automobilu.

„Dobrý den, Josefe!“ zvolal Ludvík a potom se obrátil k letcům.

„Pánové, to je Josef, který se o vás bude starat tak, jako se jeho předkové starali o své hosty po celých pět set let, možná i déle. Dorozumíte se s ním anglicky, pokud budete mluvit pomalu.“

Všichni vystoupili a následovali majitele hotelu, jenž poničil sluhovi, aby zanesl zavazadla nahoru, do prvního poschodí, kde otevřel dveře tří pokojů, jejich dočasného domova.

„Tak to jsou vaše pokoje,“ promluvil Ludvík. „Zařídte se tu, abyste se tady cítili co nejpohodlněji. Já vás zatím opustím, než se posilníte a trochu si odpočinete po dlouhé cestě.“

„Kde vás najdu, kdybych s vámi potřeboval mluvit?“ zeptal se Biggles.

Poručík mu podal navštívenku.

„To je adresa, kde bydlím,“ řekl a ještě cosi tužkou připsal na zadní stranu. „A tady máte číslo mého telefonu do kasáren,“ dodal. „Budete-li něco potřebovat, zavolejte mi tam! Jinak sem večer zajdu a pohovoříme si.“

„To budu opravdu rád, protože je tu celá řada věcí, o nichž bych chtěl být informován,“ prohlásil Biggles, svlékaje si blůzu a chystaje se k mytí.

„Zatím tedy na shledanou!“ rozloučil se Ludvík a odešel.

„Vy jíst brzy, ano?“ řekl Josef lámanou angličtinou.

„Za deset minut,“ roztáhl všechny prsty Biggles. „A připravte nám spoustu jídla, neboť máme všichni hlad jako vlci.“

Josef se zašklebil na znamení, že pochopil, a scházel zvolna ze schodů. Jakmile zmizel, zavolal Biggles kamarády k sobě do svého pokoje, prostorné místnosti zařízené jako obývací pokoj i jako ložnice.

„Zamkni dveře, Gingere!“ poručil tlumeným hlasem. „Začínám už chápat, co měl hrabě na mysli, když nám doporučoval, abychom se měli na pozoru,“ oznamoval jim, když se Ginger vrátil od dveří. „Zdá se mi, že nepřítel je nejen za hranicemi, ale i v Mosyru.“

„Jak to myslíš?“ vyhrkl Algy.

„Máš oči a používáš je? Ať se propadnu do země, jestli ten starý – jak se jmenuje – jestli ten starý Roland měl radost z toho, že nás vidí. Vždyť ani nedokázal skrýt svou podrážděnost a zlost.“

Algy se na něj vyjeveně podíval.

„Bože můj!“ vykřikl. „Je-li naším nepřítelem vrchní velitel, pak uděláme nejlépe, když si sbalíme svých pět švestek a vrátíme se domů.“

„S tvým nápadem nesouhlasím – nebo prozatím s ním nesouhlasím,“ zaprotestoval Biggles. „Nijak tím ale nepopírám, co jsem řekl před chvílí. Roland dal najevo, že by byl rád, a to z nějakého důvodu, který neznám, kdybychom sem nepřiletěli. Protože to víme, nemůžeme počítat s tím, že bude hájit naše zájmy a dělat něco v náš prospěch. Vždyť jsme nebyli v Mosyru ještě ani pět minut a už jsme se dostali do průšvihů.“

„Co máš na mysli?“

„Ta letadla dnes ráno. Jak je možné, že jsme se s nimi setkali právě při našem přiletu? Snad si nemyslíš, že

to byla nějaká náhoda? Klidně si to mysli, ale já na takovéhle náhody nevěřím. Daleko pravděpodobnější je, že je někdo na nás poslal, aby nás sestřelila nebo zajala. A kdo to asi mohl být? Jak by nepřítel mohl vědět, že přiletíme právě dnes? To je najednou nějak moc záhad, nezdá se ti? Ale bylo by asi zbytečné, abychom si tím lámali hlavu. Raději se půjdeme najíst a o všem si pohovoříme později. Musíme si také obléci uniformy, abychom mohli nosit pistole, obávám se, že je budeme brzy potřebovat. Tak za deset minut se sejdem v jídelně.“

Jídelna byla příjemně vytopena a Josef, který se na jejich počest oblékl do slavnostního úboru, na ně již čekal. Jídelna patřící k hotelu byla prostorná místnost, ale v tuto dobu v ní sedělo jen pár hostů, takže letci v ní byli téměř sami.

Když Biggles vypil kávu, zívá a unaveně se opřel zády o opěradlo.

„Jsem strašlivě unavený,“ přiznal se upřímně. „Zdá se mi, že bych vydržel spát celou noc a celý den.“

„Mně už se také klíží oči,“ konstatoval Ginger. „Ani nevím, jestli je to zdejší vzduchem, nebo tím vzrušením z dnešního střetnutí.“

„Lví podíl na tom má nejspíš naše noční bdění,“ usmál se Biggles.

„Spánek nám podle mého názoru jediné prospěje,“ míní Algy. „Dokud se trochu neprosím, nic se mnou nebude.“

„Tak se raději už zvedněme,“ rozhodl Biggles. „Sejdeme se tady na čaj a uděláme válečnou poradu.“

Vstali a odcházeli. Měli na sobě nové uniformy a těch pár hostů, sedících v jídelně, si je zvědavě prohlíželo, když vycházeli po schodech nahoru.

KAPITOLA ŠESTÁ

NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA

Biggles se náhle probudil a posadil se na lůžku, na němž ležel. Uvědomoval si, že ho cosi vyrušilo ze spánku. Co to mohlo být?

V pokoji byla již téměř tma. Bigglesovi bylo jasné, že spal déle, než měl původně v úmyslu. Jak dlouho ale spal, to nevěděl. Sáhl do kapsy, vytáhl krabičku zápalek a jednou z nich škrtl. Pozorným pohledem se přesvědčil, že v místnosti nikdo není. Rozsvítil tedy petrolejovou lampu, stojící na stole.

Nasazoval na ni právě cylindr, když se ode dveří ozvalo tiché zaťukání. Znělo tak tajuplně a záhadně, že původcem nemohl být Ginger ani Algy, kteří by navíc okamžitě vešli.

Čtyřmi dlouhými kroky se octl u dveří a bleskurychle otevřel.

Na chodbě stála jakási stařena, oblečená jako jeptiška v černých dlouhých šatech. Na ruce měla zavěšený koš s květinami. Za ní stála druhá žena, která však měla hlavu skloněnou, takže jí Biggles nemohl vidět do tváře. Už chtěl říci, že květiny nepotřebuje, když se stařena k jeho velkému překvapení opatrně rozhlédla na všechny strany a položila si prst na ústa. Divil se tomu sice, ale protože se nebál, ustoupil o krok a obě ženy vešly spěšně do pokoje.

Stařena tam odložila okamžitě koš s květinami na podlahu a zamkla dveře. Pak se podívala na nezastřená okna, přiskočila k nim a stáhla těžké záclony.

Všechno se odehrálo tak rychle, že Biggles nestačil pronést ani jediné slovo. Přesněji řečeno nenašel vhodná slova, jimiž by mohl dát najevo svůj nesouhlas se stařeniným nezvyklým chováním. Na druhou stranu byl zaujat jejím počínáním a nepřestával ji sledovat.

Po chvíli se ale vzpamatoval, uvědomuje si, že je v místnosti ještě jedna žena. Obrátil se tedy, aby si ji prohlédl, ale když se na ni podíval, zůstal stát v němém úžasu.

Oči, které na něj byly s klidnou důstojností upřeny, patřily dívce. Bylo jí nanejvýš osmnáct let. To však nebylo příčinou Bigglesova úžasu.

Příčinou byla její krása.

V obličejí byla sice pobledlá, ale rysy měla tak dokonalé, že dosud v celém životě neviděl líbeznější tvář.

Rychlým pohybem odhodila závoj, zahalující hlavu, až se jí kolem tváře rozlila záplava zlatých, kučeravých vlasů a unaveně klesla na židli.

„Promiňte!“ vydechla, a jakmile promluvila, okamžitě Biggles věděl, koho má před sebou, protože v jejím hlase i v gestech bylo cosi vladařského. „Jsem princezna Mariana.“

Biggles vyskočil, srazil paty a hluboce se uklonil.

„Major Bigglesworth, Výsosti, k vašim službám,“ představil se chraplavým hlasem.

Princezna položila ruku na stůl a několik vteřin se na něj vážně dívala.

„Promiňte mi laskavě způsob, jakým jsem k vám vnikla,“ pronesla. „Měla jsem – k tomu – důvody... Chápete?“

„Ano, Výsosti.“

„Nechtěl byste si laskavě sednout? Vy, Anno, zůstaňte u dveří!“ Biggles ale zůstal stát a stařena se opřela zády o dveře. „Kde jsou vaši přátelé?“ zeptala se princezna. „Odpočívají, Výsosti.“

„Nevyrušujte je tedy, i když bych si s nimi také ráda promluvila, než odejdu. Ráda bych jim poděkovala, tak jako nyní děkuji vám, za všechno, co děláte a podnikáte pro Mosyr. Přišla jsem – cosi mne nutilo k tomu, abych přišla –,“ odmlčela se princezna, jako by nevěděla, jak má pokračovat dál.

„Přišla jste mi dát rozkazy?“ chtěl jí Biggles pomoci.

„Ne, přišla jsem vám dát jen několik rad. Svědomí mi přikazuje, abych vás varovala a upozornila, že vám tu hrozí nebezpečí.“

„Byli jsme infomováni před naším odletem do Mosyru. Hrabě Saurin mě připravil na možné komplikace a nesnáze.“

„Hrabě neví všechno, protože jsou věci, o nichž se neodvažují psát. V posledních čtyřiceti hodinách došlo k mnoha změnám a situace se mnohem víc zkomplikovala.“

„Nemohla byste mi to, Výsosti, blíže vysvětlit?“

„Smrt Neroldova je pro nás všechny těžkou ranou.“

„To mne také napadlo.“

„Byl to člověk, na nějž jsem se mohla plně spolehnout, měl moji naprostou důvěru, chápete?“

„Ano. Znamená to, že jsou zde lidé, kterým nedůvěřujete a na něž se nelze spolehnout.“

Princezna sebou při těchto slovech trhla.

„Ach...ano, ano,“ přisvědčila.

„Promiňte mi, Výsosti, máte-li dojem, že jsem příliš smělý, ale mým jediným a nejvroucnějším přáním je,

abych vám mohl co nejoddaněji sloužit. Směl bych znát jména těch, jimž nedůvěřujete?“

Princezna se zamyslela.

„Asi by to ode mě nebylo fér,“ řekla po chvíli.
„Nerada bych někomu ublížila.“

„Patrně nemáte dosud přímé důkazy o jejich neloajlnosti?“

„Ne.“

„A podezření?“

„To ano.“

„Týká se to generála Rolanda?“

Princezna sebou prudce škubla a dech se v ní zatajil. Z obličeje jí vyprchala všechna barva a vypadala velmi sklesle.

„Psst!“ zašeptala a varovně zdvihla prst. „Mluvit o takových věcech je velmi nebezpečné. V Mosyru mají i stěny uši.“

„Myslím, Výsosti, že i řeč o zcela jiných věcech je tu spojena s rizikem, ale toho se člověk nesmí bát, má-li se Mosyr dostat z nynějších nesnází. Mnohem nebezpečnější by bylo mlčet,“ řekl Biggles a sklopil oči, protože zpozoroval na princeznině tváři cosi, co nasvědčovalo tomu, že je stále ještě dívkou. „Výsosti, vy jste za mnou přišla, abyste se mi svěřila,“ ztišil hlas. „Řekněte mi, prosím, čeho se bojíte? Přiletěl jsem se svými přáteli do vaší země, abychom vám pomohli, a uděláme pro to vše, co bude v našich silách. Musíte nám důvěřovat, nebo veškerá naše snaha vyjde naprázdno.“

„Ano. Vám důvěřuji,“ odpověděla princezna prostě. „Ráda bych věděla, jak jste přišel na to, že nedůvěřuji vrchnímu veliteli?“

„Záleží na tom tolik, Výsosti? Uznávám, že je to důležitá otázka. Pakliže by se ukázalo, že podezření vůči vrchnímu veliteli bylo odůvodněné, nejspíš by to znamenalo konec Mosyru. Vy byste přitom ztratila trůn, váš národ vlast a domov, my své životy. Teď ale není vhodná chvíle na pochybnosti a nerozhodnost. Lidé, kterým můžete důvěřovat, musí pracovat v naprostém souladu. Přišla jste sem asi proto, že máte strach z generála, vždyť byste nás jinak mohla přijmout oficiálně v paláci.“

Princezna zrozpačitěla. Bylo na ní vidět, že je překvapena přímostí Bigglesova jednání. Snad to bylo jeho chování, nebo její vlastní přímost, co ji přimělo svěřit se se svými problémy.

„Nebudu už déle skrývat své podezření,“ řekla tiše. „Víte jistě od hraběte Saurina, že generál Nerold byl mým přítelem a rádcem. Jmenovala jsem ho vrchním velitelem, ač Roland očekával, že se vrchním velitelem stane on. Záhy po mém rozhodnutí odešel od dvora a potom odcestoval za hranice.“

„Kam odjel?“

„To bohužel nevím. Když se vrátil, shromáždil kolem sebe své přívržence, jak se v takových případech stává. Dokud byl Nerold naživu, cítila jsem se v bezpečí. Nyní, když je mrtvý, octla jsem se bez pomoci a opuštěná. Roland se vrchním velitelem jmenoval sám.“

„Promiňte – řekla jste skutečně, že se vrchním velitelem jmenoval sám?“

„Ano, přesně tak jsem to řekla. Dosáhl toho pravděpodobně tak, že těm, kteří nebyli jeho přívrženci a měli rozhodnout svými hlasy o volbě vrchního velitele, nasliboval povýšení a významná místa.“

„A vy jste do toho nemohla zasáhnout?“

„Moje moc je omezena ústavou. Měla jsem jednu možnost: obrátit se k národu, ale tím by došlo k rozdělení země na dva tábory. Takové rozhodnutí by v době, kdy je zapotřebí, aby národ byl jednotný, bylo zhoubné.“

„Generál Roland je odpovědný za obranu země?“

„Ano.“

„A co by se stalo, kdyby nepřítel obsadil Mosyr?“

„Byla bych zbavena trůnu.“

„A vašim nástupcem by se stal generál Roland, nad nímž by váš nepřítel držel ochrannou ruku? Je to tak?“
Princezna hluboce povzdechla.

„Znám jedno přísloví, které praví: šídlo v pytli neutajíš,“ pokračoval s neotřesitelným klidem Biggles.
„Roland získal na smrti Neroldově již tím, že se po něm stal vrchním velitelem. Je ctižádostivý?“

„Velmi. Proto jsem také raději potvrdila jeho jmenování vrchním velitelem. Podepsala jsem, ale nedůvěřuji mu.“

„Zdá se tedy, že se blíží rozhodný okamžik, aby mohl uplatnit svoje ambice.“

„Ano,“ vydechla princezna.

„Proto se ho tedy bojíte a proto jste přišla až sem, abyste se přesvědčila, jestli jsme vašimi přáteli, nebo jeho přívrženci?“

„Ano.“

Biggles vstal.

„Děkuji vám, Výsosti. Mám sice obavy, že jsem byl příliš dotěrný a neodbytný, ale to, co jste mi řekla, jen potvrdilo mé obavy. Lze důvěřovat Ludvíku Saurinovi?“

„Ano, ano! Tomu důvěřuji tak jako sobě,“ odpověděla princezna vzrušeně.

„Byl k nám přidělen na váš přímý rozkaz?“

„Ano, byl. S jeho strýcem jsem ve stálém styku.“

„Ještě jednou vám děkuji, Výsosti. Po vašem vysvětlení je situace jasná. Jediná věc, která mění naši situaci, je možnost rozdělení země na dva tábory. Ale budeme-li pracovat společně, nedojde k tomu, po čem Roland touží. Nu, uvidíme!“

Princezna se zvedla ze židle.

„Musím už jít,“ řekla nyní již docela klidným hlasem. „Nechtěla jsem vám to všechno vypravovat. Mým úmyslem bylo vás varovat a poděkovat vám za to dnešní ráno. Slyšela jsem o vašem statečném souboji s protivníkovými letadly.“

„To byla maličkost, Výsosti. Nečekají-li nás žádné větší potíže, budeme tu mít celkem klidný život.“

„Hej! Vstávej a otevři!“ ozval se za dveřmi vlídný hlas Algyho. „Co tam děláš, člověče? Vždyť už je skoro čas k večeři.“

Biggles přiskočil ke dveřím,odemkl je, vtáhl Algyho a Gintera rychle dovnitř a zase zamkl. Oba kamarádi strnuli, když uviděli princeznu.

„Dovolíte, Výsosti,“ promluvil Biggles dřív, než mohli vůbec otevřít ústa, „abych vám představil své kamarády Laceye a Gintera?“

Potom se podíval na Algyho a pokračoval slavnostním hlasem: „Její Výsost, mosyrská princezna Mariana.“

Algy a Ginger, kteří se dosud neprobrali z překvapení, se postavili do pozoru. Zatímco stáli rovně jako svíčky, bylo na chodbě slyšet tichý hlas.

Nebylo žádných pochybností o tom, komu hlas patří. Byl to generál Roland.

KAPITOLA SEDMÁ

NA TENKÉM LEDĚ

V příštím okamžiku se Biggles obával, že princezna snad omdlí. Dívka se však vzepětím všech sil vzpamatovala dřív, než k ní přiskočil.

„Nebojte se!“ zašeptal a silnějším hlasem potom rozkázal: „Ticho – nemluvit! Ani slovo!“

Na chodbě se ozvaly těžké kroky a vzápětí zaduněly dveře, jako by do nich někdo udeřil jílcem meče.

„Pane Bigglesworthe, chce s vámi mluvit generál Roland!“ ozval se z chodby neznámý hlas.

„Vyříd'te panu generálovi mé uctivé poručení a oznamte mu, že nejsem připravený přijímat návštěvy,“ odpověděl břitce Biggles. „Ať laskavě sejde dolů a počká v jídelně! Za několik minut přijdu za ním.“

Na chodbě bylo slyšet rozhovor a potom se ozval sám generál.

„To, o čem chci s vámi hovořit, nemohu říkat na veřejnosti,“ řekl rozmrzele. „Pusťte mne dovnitř.“

„Posečkejte laskavě ve vedlejším pokoji, než se obléknu,“ požádal ho zdvořile Biggles. „Pošlu za vámi poručíka Laceye, aby se vám zatím věnoval.“

Při těch slovech pokynul princezně a její průvodkyni, aby se skryly do kouta pokoje tak, aby nemohly být spatřeny, až otevře dveře.

„Jdi a mluv tam s ním, dokud nepřijdu!“ zašeptal Algymu.

Algy přistoupil zvolna ke dveřím, otevřel je a rychle za sebou zavřel. Biggles okamžitě zamkl. Potom k nim přiložil ucho a čekal, dokud hlasy na chodbě nedozněly. Když vrzly ve vedlejší místnosti dveře, vyhlédl ostražitě ven a potom dal princezně znamení.

„Pojďte, Výsosti! Vzduch je čistý.“

„Děkuji vám,“ řekla princezna a podala mu ruku.

„Ještě bych potřeboval vědět, kde vás najdu... pro nenadálý případ,“ požádal ji Biggles.

„To vám řekne Ludvík Saurin,“ odpověděla tiše a odcházela, následována stařenou.

Biggles odvedl obě ženy na konec chodby, chvíli počkal a zamířil k Algyho pokoji.

„Už se to začíná hýbat,“ prohodil Ginger, jdoucí za ním.

„Hýbe se to až moc rychle,“ zavrčel popuzeně Biggles. „Doufal jsem, že se tu nejdřív porozhlédnu, než se to rozkývá. Ačkoli...“

Otevřel dveře a vešel do Algyho pokoje.

„Dobrý večer, pane!“ pozdravil generála, jenž stál obrácen zády ke kamnům se dvěma pobočníky, z nichž jeden měl zažloutlou tvář a druhý světle šedé oči a úzké rty.

„Promiňte laskavě, že jste musel čekat, ale nepředpokládal jsem, že mě dnes večer poctíte svou návštěvou,“ uklonil se Biggles. „Zůstaneme zde, nebo zajdeme raději do mého pokoje?“

„Půjdeme do vašeho pokoje,“ rozhodl rychle generál, a nečekaje na výzvu, ihned vykročil. Biggles chtěl být první u dveří, ale nepodařilo se mu to. Generál ho předešel, takže náš hrdina vstupoval do svého pokoje až za ním.

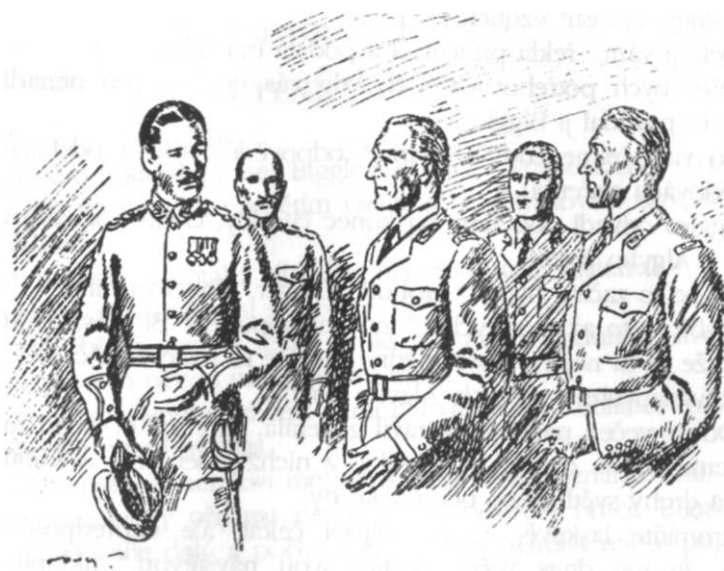
Když generál vešel do místnosti, zastavil se a nasál vzduch. Potom se tázavě podíval na Bigglese.

„Zdá se mi, že cítím nějaký parfém,“ řekl tázavě, dávaje důraz na každé slovo.

„Asi cítíte přísady, které si dávám do koupele,“ odpověděl pohotově Biggles. „Jsou poněkud aromatické, přivezl jsem si je z Paříže.“

„Hm. Máte asi rád všechno, co vydává vůni? Nebo se pletu? Například také květiny.“

Biggles se poněkud zachvěl, když sledoval, kam míří generálův pohled a zahlédl koš s květinami, stojící na témže místě, na něž jej Anna postavila, ale ve tváři se mu nepohnul ani sval.

..Zdá se mi, že cítím nějaký parfém."

„Ano, ty květiny jsou velmi krásné,“ přikývl dobromyslně. „Koupil jsem je od jedné stařenky a nepochybuji, že mi přinesou štěstí. Jsem tu v cizině a o nás letcích je obecně známo, že jsme pověřiví. Já trpím na květiny, generále.“

„Tak vy věříte nějaké stařeně, že vám květiny přinesou štěstí?“

„Ano.“

„Netušil jsem, že rozumíte našemu jazyku,“ přejel ho sžíravým pohledem generál.

„Vaši řeč neznám, ale ta stařenka mluvila arabsky a tento jazyk jsem kdysi studoval.“

„Ach tak, rozumím.“

„Posad'te se laskavě, prosím!“

„Zamkněte dveře, Mentove!“ poručil generál a důstojník s nažloutlou kůží v obličejí hbitě poslechl. „Všichni si sedněte!“

Biggles usedl na židli, z níž před chvílí vstala princezna Mariana, Algy a Ginger si sedli vedle něho.

„To, co vám chci říci, je důvěrné,“ upozornil generál.

„Prosím,“ zahučel temně Biggles.

„Musím být stručný, protože mám ještě plno jiné práce. Proto také nebudu, jak se říká, dělat žádné okolky.“

„Tím alespoň ušetříme čas.“

„Především vám chci sdělit, že vaše přítomnost ve mně vyvolává velké obavy.“

„Z jakého důvodu?“ Je to všechno velmi nebezpečné.“

„Jsme na nebezpečí zvyklí.“

„Asi mi nerozumíte. Nerad bych měl nějaké nepříjemnosti s vašimi úřady. Dozví-li se vaše vláda o tom, že jste tady, mohlo by to mít pro Mosyr velmi vážné důsledky.“

„Podle mého, by byly důsledky pro Mosyr ještě mnohem vážnější, kdybychom zde nebyli,“ odsekl Biggles s neochvějným klidem.

„Dejme tomu, že by se vám zde něco stalo. Co bychom řekli vašim úřadům?“

„A proč byste jim něco měli říkat?“

„Jistě by žádaly nějaké vysvětlení.“

„Vysvětlení je připraveno. Než jsme sem odletěli, uložil jsem ve své bance listinu, kterou její ředitel, kdyby se s námi něco stalo, zašle úřadům. V ní je všechno podrobně vysvětleno tak, že na Mosyr nepadne ani stín podezření.“

„Hm, hm,“ vrčel zmateně generál a uvažoval o dalším. „Tedy dobře. Chcete-li zůstat, prosím, ale podléhat budete mně a mým rozkazům.“

„Mýlíte se, veliteli. Jste asi špatně informován.“

„Cože?“

„Už tomu tak asi bude. Ve smlouvě, kterou jsem podepsal s hrabětem Saurinem, jsem jmenován velitelem letectva, které je zcela samostatné.“

„To je nesmysl, naprostý nesmysl!“

„Jmenovací dekret podepsala princezna Mariana. Chcete snad říci, že provedla nesmysl?“

Generál se rozčilením kousl do spodního rtu a potom se velmi vlídně a kamarádsky usmál. To však Bigglese nijak nezmátlo.

„Budete-li o věci důkladně uvažovat, určitě dospějete k názoru, že pro nás oba bude nejlepší, bude-li naše spolupráce co nejtěsnější,“ řekl generál podbízivě.

Biggles nechtěl, aby hned napoprve došlo k definitivní roztržce mezi ním a generálem, protože na zahájení otevřeného nepřátelství bylo ještě brzy. Proto raději zabrzdil.

„V tom máte úplnou pravdu,“ přitakal. „Bylo by mnohem rozumnější a jistě i účinnější, kdybychom naše činnosti koordinovali.“

„Budete tedy plnit rozkazy, které vám dám?“

„Ne, generále. To by nebylo moudré. Nejste letec, a proto nemůžete – promiňte mi, jestli se mýlím – rozumět letecké taktice boje. Tam vše záleží na rychlosti. Kdybychom měli čekat na vaše rozkazy, ztratili bychom mnoho vzácných příležitostí. Zítřka ráno, až se rozední, odletí všechny tři stroje k nejsevernějšímu výběžku jižní hranice knížectví a provedou pozorování podél hranic. Budeme se samozřejmě přísně držet jen nad mosyrským územím.“

„Výborně, to je dobrý plán. A co potom?“

„To v této chvíli nemohu ještě s určitostí říci. Musíme vyčkat na výsledky našeho pozorování. Není vyloučeno, že si dám do pořádku svůj fotoaparát a vyfotografuji některé z blízkých nepřátelských pozic. Souhlasíte s tím?“

„Ano,“ přikývl trochu mrzutě generál. Biggles se zvedl.

„Jsme tedy domluveni,“ dodal. „Jsem opravdu rád, že budeme spolupracovat. Prokázal jste mi velkou laskavost, že jste nás přišel navštívit.“

Generál se také začal zvedat.

„Musíme spolu také někdy poobědvat,“ řekl s nevalným nadšením.

„Jsem vám k službám. Snad bychom spolu mohli povečeřet už dnes?“

„Bohužel, dnes to není možné. Mám ještě nějakou práci.“ Biggles doprovodil generála až ke dveřím. „Kdybyste něco potřeboval, prosím, račte mi vzkázat. Jsem vám kdykoli k službám,“ uklonil se.

„Vzkázal bych vám,“ zavrčel generál a dodal: „Dobrou noc!“

„Dobrou noc, pane!“

Biggles čekal u dveří, dokud nedozněly poslední kroky obou pobočníků. Pak vyhlédl opatrně do chodby, zavřel dveře a zamkl.

„Kdybych byl na tvém místě, neřekl bych tomu prohnanému lotrovi, co budeme dělat zítra ráno,“ zamumlal Algy zasmušile. Biggles na něj upřel oči. „O čem to mluvíš?“

„Říkal jsi přece, že zítra poletíme k nejjižnějšímu výběžku hrani...“

Biggles ho pohybem ruky umlčel.

„Ano, to jsem opravdu řekl, ty ušatý osle,“ potvrdil Algyho slova. „Ale snad si nemyslíš, že tam poletíme?“

„A kam tedy poletíme?“

„Poletíme tam, kde sestřelíme, jak doufám, nepřátelské dvojmotorové letadlo, a to bude úplně jinde.“

„A kde?“

„Přímo nad letištěm. Když jsem si teď s dvojmotorovým generálem promluvil, myslím si, že nepřítel se bude domnívat, že jsme na výzvědném letu a pošle sem svoje letadlo s příkazem, aby obhlédlo letiště,

které dal Roland udělat tak, aby bylo co nejnápadnější.“
Algy otevřel ústa dokořán.

„Aha. Už začínám chápat, odkud vane vítr.“

„Nezestárneš příliš do té doby, než se přesvědčíš, o co mi jde. A teď už pojďme! Dnes večer na nás čeká ještě mnoho práce.“

„Co chceš dělat?“

„Nejdřív se chci najíst, a potom, než půjdu spát, si ještě promluvíím se Smythem a Carterem. Musíme se podívat na letadla a zjistit, jestli jsou připravena na ráno. Doufám, že zítra Gingerovi ukážeme, jak se sestřeluje dvoumístný letoun. A teď už konečně pojďme!“

KAPITOLA OSMÁ

PRVNÍ KREV

Letci rychle povečeřeli a vydali se na cestu k letišti, vzdálenému od okraje města necelý kilometr. Ačkoli bylo téměř devět hodin, měli teď v úmyslu navštívit Smytha, jak se při večeri dohodli.

„Měli jsme říci Josefovi, aby nás vzbudil v pět hodin,“ uvažoval nahlas Biggles cestou. „Jenže mne vůbec nenapadlo, že bychom mohli spát tak dlouho. Smyth se asi diví, co jsme celou tu dobu dělali.“

„Myslíš, že zatím stihl přenést všechny ty věci do lesa?“ zeptal se Algy.

„Sotva, záleží však na tom, kolik lidí mu Ludvík poslal. Jestliže už stačili prosekat cestu v lese, pak to ostatní nepotrvá dlouho, zvlášť když se práce provádí jenom provizorně a narychlo. Smyth je schopný člověk, ale přesto bude nejlepší, když se nejdříve podíváme k hangáru, jestli tam ještě netrčí.“

„Myslím, že bychom si mohli nadejít,“ navrhl Ginger, ukazuje na otvor v plotu, protože cesta, po níž by museli jít, obcházela celé letiště.

„Ano, to je výborný nápad. Ušetříme si pěkný kus cesty,“ pochvaloval si Biggles, když prolézal dírou, a pak se všichni vydali k hangáru, jehož obrysy se zřetelně rýsovaly proti obloze.

Nikdo už nepromluvil ani slovo. Kdyby se spolu bavili nebo dělali jiný hluk, sotva by došlo k události, která měla vliv na jejich úmysly a plány.

Došli téměř až k hangáru, který i ve tmě byl zřetelně vidět, když se na trávníku oddělujícím hangár od cesty objevila postava, podobná vlastně jen stínu. Vypadala tak záhadně, že se Biggles okamžitě zastavil a zadržel také oba své přátele.

Nepadlo při tom ani slovo. Drželi se stále opatrně ve tmě, postupovali zvolna kupředu, dávající dobrý pozor, aby nezpůsobili hluk. Po chvíli, když ušli asi deset metrů, se Biggles zastavil a snažil se očima proniknout tmu. Zaslechl jakýsi zvuk, jako by někde tekla voda. Šum náhle ustal a letci zahlédli záhadného cizince, skloněného k zemi nedaleko zdi hangáru. Potom se zvedl a pomalu couval pryč. Vtom se objevil plamínek, zapálené sirky, který na chvíli ozářil postavu muže. V matném světle bylo také vidět na zemi nějaký světlý předmět.

Jistě to byla plechovka s benzínem.

Biggles nyní pochopil a vrhl se kupředu, ale bylo už pozdě. Neznámý právě hodil sirku na zem a plamen začal rychle postupovat k hangáru.

Muž teď asi zaslechl zvuky blížících se kroků, ohlédl se a spatřil tři muže, přibíhající k němu. Zajel rukou do kapsy a vytáhl ji zase rychle ven.

„Pozor!“ vykřikl Biggles a uskočil. Pistole vyštěkla. Muž vypálil tři rány, pak se otočil a dal se na útěk směrem k silnici. Protože však střílel ve spěchu a za tmy, šly všechny jeho rány mimo.

Když padla první rána, vytáhl Biggles z kapsy pistoli, ale nevystřelil. Měl na vybranou, buď se vrhnout k hangáru, kde byla uschována letadla, nebo pronásledovat pachatele a nechat hangár hangárem. Jakmile se plameny přiblížily k hangáru, uviděl, že je prázdný. Dále už se nerozmýšlel a vyřítil se za mužem,

jenž založil požár. Brzy přiběhl k silnici, kde stálo auto s rozsvícenými předními světly.

Prchající si již asi uvědomil, že nestihne otevřít dvířka, nastoupit, spustit motor a ujet před příchodem Bigglese a jeho kamarádů. Otočil se proto, máje jednu nohu na stupátku, a vytáhl znovu z kapsy revolver. Biggles právě prolézal otvorem v plotu a nemohl se skrýt ani vypálit, avšak Algy pohotově vystřelil. Muž se zapotácel a dopadl na zem vedle vozu.

Muž se otočil a vytáhl znovu z kapsy revolver...

„No, tys tomu dal!“ vyrazil ze sebe udýchaně Biggles. „Vždyť jsi ho zabil! Má prostřelenou hlavu. Ty...“ ale další slova mu odumřela na rtech, když poznal

obličej mrtvého muže. „To je... to je...“ pátral ve své paměti a nemohl dál pokračovat.

„Ano, to je ten chlapík, který se jmenoval Mentov,“ zabručel Algy, navlhčuje si jazykem rty. Biggles sebou náhle trhl. „Rychle!“ sykl. „Do vozu s ním!“

Ginger spěšně otevřel dvířka vozu, kam vtáhli mrtvolu. Biggles za mrtvým hodil i jeho pistoli.

„Rychle, rychle!“ vybízeli Algyho vzrušeně. „Hleď, aby automobil byl odtud odklizený dřív, než sem přijdou první zvědavci. Mohou tu být každou chvíli! Jed’ po silnici tak dlouho, dokud nenajdeš nějaké klidné a opuštěné místo. Tam vůz nech stát! Potom se co nejrychleji vrať, ale jdi plotem, aby tě nikdo neviděl!“

Algy usedl za volant a sevřel jej chvějící se rukou. Auto vystřelilo jako šíp kupředu.

Biggles se podíval na Gingera a potřásl hlavou.

„Teď jsme v pěkné kaši!“ povzdechl si. „Přijde-li Roland na to, že jsme Mentova zabili, dá nás zaručeně popravit.“

„A vy si myslíte, že nás bude podezírat?“

„Možné to je, ale podezření není ještě žádný důkaz. Jistě budeme muset vypovídat. Budeme tvrdit, že o té věci vůbec nic nevíme. Nenávidím sice lež, ale má-li člověk co dělat s lháři, nemůže mluvit pravdu. Za války to není možné, jak se zdá! Výborně! Tamhle už přichází Smyth!“

Prolezli otvorem v plotu vstříc Smythovi a Carterovi, kteří k nim běželi.

„Rychle, Smythe, rychle!“ volal netrpělivě Biggles. „Odklidili jste z hangáru všechno?“

„Všechno, pane. Je to složeno pod stromy a přikryto plachtou.“

Biggles si ulehčeně vydechl.

„Znamenitě! To jsem moc rád.“

„Co se tady stalo, pane?“ chtěl vědět Smyth.

„Když jsme přiběhli k hangáru, začínal právě hořet,“ vysvětloval Biggles. „Šli jsme za vámi. Poslyšte, Smythe, z toho bude pěkný poprask a na nás nesmí padnout ani stín podezření.“

„Samozřejmě, pane.“

„Dobře. Proto musíte v případě potřeby potvrdit, že jsme poslední půlhodinu strávili s vámi u letadel. Byli jsme tam všichni a náhle jsme spatřili, že hangár hoří. Všichni jsme se k němu okamžitě rozběhli. Je vám to jasné?“

„Tak jasné jako slunce.“

„Rozuměl jste mi také, Cartere?“

„Samozřejmě, pane.“

„Tak to by bylo v pořádku. A pamatujte si, že od této verze se nesmíte uchýlit ani o krůček! Jsou letadla zabezpečena?“

„Letadla jsou v naprostém pořádku. V kostře jednoho Lance byly dvě dírky, ale ty už jsou opravené.“

„Naplnili jste nádrže? Chtěli bychom odletět ráno před úsvitem.“

„Všechno je připraveno, pane!“

„Chlapík, Smythe! Opravdu nevím, co bych si bez vás počal. A máte u sebe revolvery?“

„Ano, pane.“

„Vraťte se tedy k letadlům a hlídejte je! Nedovolte nikomu, aby se pod jakoukoli záminkou přiblížil! Proč, to vám povím, jakmile se k tomu naskytne vhodná příležitost. Teď vám mohu jen říci, že je tu kolem plno lidí, kteří by chtěli letadla zničit nebo alespoň poškodit.

Pochybujete-li o tom, podívejte se na hangár! Ten požár měl vlastně zničit letadla. Ta cháska se dlouho nerozmýšlí a nenechá nevyužítu jedinou minutu. Proto si myslím, Smythe, že bude lepší, když tu ještě počkáte. Vy, Cartere, se teď vraťte k letadlům. Podívejte, kdo to sem jede? Ostatně, ať je to kdokoli, nenajde tu nic než popel.“

Po silnici se řítilo auto. Brzdy zaskřípaly. Z otevřených dvířek vyskočil štíhlý muž. V odlesku dohořívajícího ohně všichni poznali Ludvíka Saurina.

„Co se stalo?“ zvolal udiveně.

„Hangár shořel,“ odpověděl stručně Biggles.

„A letadla...?“

„Jsou v bezpečí.“

„Znamená to, že nebyla v době požáru uvnitř?“

„Byla přemístěna již odpoledne. Mně se ten hangár stejně nelíbil – byl příliš nápadný.“

„Vy jste ho dal zapálit?“

„Kdepak! My jsme ho nezapálili! Šli jsme se jenom přesvědčit, že letadla jsou připravena, a přitom jsme spatřili plameny.“

„Spadl mi kámen ze srdce. Ještě že se letadlům nic nestalo,“ vydechl s úlevou Ludvík. „Byl jsem právě v paláci a hovořil s Její Výsostí, když jsme zahlédli oknem tu záři. Okamžitě jsem sedl do vozu, abych se podíval, co se stalo.“

„Vraťte se zase zpět a oznamte Její Výsosti, že je všechno v nejlepším pořádku! Mám-li být upřímný, jsem vlastně rád, že je hangár pryč. Hlavní je, že se letadlům nic nestalo.“

„Co budete dělat teď?“

„Chci jít brzy spát, ale ještě bych s vámi chtěl mluvit. Tady ovšem ne.“

„O tom, co se stalo v posledních hodinách?“ zeptal se potichu Ludvík a pohlédl Bigglesovi do očí. „O té návštěvě jsem už informován.“

„Řekla vám to tedy?“

„Ano.“

„Dobře. Myslím, že si začínáme rozumět. Musíme spolupracovat, Ludvíku. Nemohl byste mne dnes v noci ještě navštívit?“

„V kolik hodin?“

„V jedenáct.“

„Přijdu do hotelu.“

„Snažte se, aby vás nikdo nezahlédl! Musíme být obezřetní, rozumíte?“

„Rozumím,“ rozhlédl se Ludvík. „A kde je pan Lacey?“

„Má ještě nějakou práci. Nechtěli jsme nechat letadla bez dozoru,“ odpověděl Biggles, obrací se k Smythovi. „A vy se také už vraťte a pomozte panu Laceyovi!“

Na silnici se zatím shromáždil hlouček zvědavců, ale jen na chvíli. Ozvalo se několik vzrušených vět, když lidé viděli, co se stalo. Ale když plameny postupně uhasínaly, začal se hlouček rozcházet.

Právě když Ludvík odcházel ke svému vozu, objevil se Algy, celý udýchaný.

„Tak už tady máte svého přítele,“ řekl Saurin. „Půjdu tedy. Nuže – v jedenáct!“ Biggles přikývl. „Nechcete zavézt do města?“

„Ne, děkuji. Nebylo by moc rozumné, abychom byli viděni příliš často spolu.“

„Máte pravdu. Uvidíme se později.“

Jakmile byl Ludvík tak daleko, že nemohl nic slyšet, otočil se Biggles rychle k Algymu.

„Kam jsi odvezl ten vůz?“ zeptal se polohlasně.

„Asi míli odtud, jak jsi navrhoval. Projel jsem prudkou zatáčkou, vjel jsem na rovinku a tam jsem nechal vůz stát.“

„Výborně! Doufám, žeš v něm nezapomněl nic, co by mohlo být použito jako důkaz proti tobě?“

„Nemusíš mít žádné obavy! Abych nezanechal na volantě otisky prstů, ovinul jsem ho kapesníkem.“

„Ty myslíš na všechno,“ pochválil ho Biggles.

„A co podnikneme teď?“

„Zůstávat zde déle by nemělo žádný smysl. Je po ohni, Smyth a Carter jsou na stráž. Můžeme klidně jít domů.“

Když letci došli na silnici, která byla zcela opuštěná, přejelo kolem nich směrem k městu velké auto. Ustoupili na stranu a když zmizelo, chytil Biggles Algyho za ruku.

„Viděl jsi, kdo seděl uvnitř?“

„Roland,“ odpověděl. „Hrome, ten se ale tvářil.“

„Jako čert,“ přikývl Biggles. „To však není nic proti tomu, jak se bude tvářit, až se dozví, co se stalo s jeho přítelem.“

Po čtvrt hodině ostré chůze došli k hotelu. Ve vestibulu se setkali s Josefem, který vypadal velmi rozčileně.

„Být se stát vražda!“ hlásil přeskakujícím hlasem.

„Tak? A kdo byl zavražděn?“ divil se Biggles.

„Plukovník Mentov.“

V autě seděl generál Roland.

„Opravdu? A kde se to stalo?“

„Přímo u generálova domu.“

Biggles sice už odcházel, ale ještě se zastavil a otočil se. „Kde že se to stalo?“

„V zatáčka hned u zahrada generála Rolanda. Plukovník Mentov – mít rána v hlavě – zlá rána, hlava pryč!“

„A kde má generál Roland dům?“

„Tam pod silnice – hned za ten nová letiště.“ Biggles potřásl zasmušile hlavou. „Chudák!“ řekl lítostivě.

Jakmile se však octl za zamčenými dveřmi svého pokoje, klesl na židli a pohlédl zamyšleně na Algyho.

„Člověče! Ty máš k dispozici celý Mosyr a zavezeš to proklaté auto právě k Rolandově zahradě!“ zavrčel a sarkasticky se ušklíbl.

„A jak jsem mohl vědět, že všem čertům, že právě tam má dům?“ bránil se Algy.

„Ovšem, ovšem. Tos samozřejmě nemohl vědět,“ přikývl Biggles a potom se usmál. „Možná to bylo to nejšťastnější řešení,“ mínil optimisticky. „Alespoň bude mít ten dareba o čem přemýšlet. Zazvoň, prosím tě, na Josefa! Mám chuť na něco teplého. Zdá se mi, že na první den jsme tu měli dost práce.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

BIGGLESOVY STRATEGICKÉ NÁVRHY

Ludvík přišel přesně v jedenáct hodin. Přišel neohlášený. Zaťukal lehce na dveře, které se ihned otevřely, a vklouzl dovnitř s kloboukem naraženým hluboko do čela a s límcem kabátu vyhrnutým tak, že ho nikdo nemohl poznat.

„Pojďte, Ludvíku, pojd'te!“ vítal ho Biggles. „Algy, zamkni dveře!“

Ludvík vešel do pokoje.

„Začíná být zima, jak vidím,“ usmál se Biggles, pomáhaje návštěvě z kabátu.

„Počasí už je chladnější, ale leckde začíná být horko,“ poznamenal Ludvík.

Biggles se zasmál. Bylo patrné, že Saurin má smysl pro humor.

„Už jste slyšel tu novinu, že Mentov byl zavražděn?“ vyhrkl jedním dechem Ludvík.

„Ano. Už jsme o tom slyšeli.“

„Začíná to pěkně. Roland zuří jako šílenec.“

„A záleží nám na tom?“ zeptal se Biggles jemně. Ludvík si právě sedal a vrhl na něho udivený pohled.

„To nevím,“ řekl zvolna. „Roland je nebezpečný člověk.“

„Přijde-li na to, jsme vlastně všichni nebezpeční lidé.“

„Snad máte pravdu, ale Rolanda se bojím.“

„Ale, ale, Ludvíku! To je opravdu smutné doznání. Za nynějších okolností a situace se nesmíme bát ani jeho, ani nikoho jiného.“

„Neznáte Rolanda tak dobře jako já,“ odpověděl Ludvík trpce.

Bigglesovo dosavadní chování se rázem změnilo. Narovnal se a zachmuřil.

„Poslyšte, Ludvíku,“ řekl vážně, „ten strach ze všeho, v čem má prsty Roland, musí přestat! Situace je vážná – a to, co jste před chvílí říkal, mě vůbec nepřekvapuje. Odpovídám prohlášením, že tohle všechno musí přestat. Máme-li mít alespoň nějaké vyhlídky na úspěch, musíme jednat – a v případě potřeby i bezohledně. Nesmíme brát naprosto žádné ohledy na to, že se někoho dotkneme. Nepřijeli jsme sem pro zábavu. Když vidím, že nepřítel rozbil svůj stan přímo v Gomalu, myslím si, že jeho lidé jsou schopni zmařit všechno to, co bychom chtěli vykonat jako letci ve vzduchu. Nechci tu zbytečně ztrácet čas, protože život je krátký.“

„A vy si myslíte, že já tohle všechno nevím?“ odpověděl Ludvík rozpačitě. „Máte nějaký návrh? Můžeme něco podniknout?“

„Je celá řada věcí, které musíme provést okamžitě. V opačném případě můžeme hned začít balit kufry a vrátit se hezky zase domů.“

„A co by to mělo být?“

„Nejprve je nutné zajistit klid a pořádek v Mosyru, teprve potom můžeme něco podnikat i někde jinde.“

„Jak to myslíte?“

„Přesně tak, jak jsem to řekl. Musíme všechno zařídit tak, aby naše akce, které budeme provádět ve vzduchu, byly správně posuzovány nejen obyvatelstvem

Mosyru, nýbrž i jinými lidmi, kteří je budou pozorovat. Toho nedosáhneme polovičatostí.“

„To velmi dobře vím. Zbývá otázka, co udělat nedříve?“

„Nejdříve musíme odstranit z cesty Rolanda.“

Ludvík strnul.

„Zešilel jste snad?“ vyjekl.

„Ať jsem zešilel nebo ne, je to první věc, kterou musíme provést. Ten člověk je nebezpečnější než celá nepřátelská armáda. Mimochodem, má hodně přívrženců?“

„Stojí za ním mnoho důstojníků, ale ostatní lidé ho nenávidí.“

„Dobře. A kdo jsou ti důstojníci, kteří za ním stojí?“

„Většinou cizinci, které sem povolal, aby reorganizovali armádu. Tak alespoň byl uváděn důvod jejich přijetí do armády.“

„Tedy žoldáci a ziskuchtivci, že ano? Uvidíme, jak se budou chovat, až jim ukážeme, která strana chleba je namazaná máslem. A kdo je nejsilnější Rolandovou oporou?“

„Fabre.“

„Fabre? Kdo to je?“

„Bankéř. Totiž, abych byl přesný, je prezidentem mosyrské Národní banky.“ Je to Mosyřan?“

„Není.“

„A jaké je národnosti?“

„To nevím – a pochybuji, že někdo jiný to ví. Sám o sobě říká, že je kosmopolita, já si myslím, že je především mezinárodním finančníkem.“

Biggles sevřel rty.

„A jak se proboha dostal na takové místo?“

„Před časem jsme se dostali do nesnází, a tu se objevil Fabre a pomohl nám z nich.“

„Přitom samozřejmě myslel na vlastní budoucnost.“

„To dnes už také víme. Poznali jsme to brzy, když převzal naše finance. Před tím jsme to ale vůbec netušili. Zpočátku jsme byli velmi rádi, že nám pomohl.“

„Kdo jsou ti my?“

„Princezna, můj strýc, já a ještě jeden nebo dva lidé, kteří smýšleli stejně jako my.“

„Tedy taková jakási panmosyrská strana?“

„Ano, něco takového.“

„Hm. Zdá se, že byste se do té kaše dostali tak jako tak. A proč váš strýc, jenž je podle všeho princezninou pravou rukou, odjel do Evropy?“

„Princezna ho tam poslala.“

„A proč?“

„Protože dvakrát se někdo pokusil spáchat na něj atentát, princezna se bála o jeho život.“ Biggles se ušklíbl.

„To jsou poměry!“ zavrčel. „Vaši nepřátelé nemají žádné zábrany. Ale já jsem s vrahy obvykle hotový náramně brzy a rychle. Abychom se ještě vrátili k tomu Fabreovi: koho zaměstnává ve své bance?“

„Jsou to Mosyřané.“

„Sláva nebesům alespoň za to. To by nám mělo usnadnit odstranění pana Fabrea.“

„Ale to je nesmysl! To je nemožné!“

„Tohle slovo nenávidím, Ludvíku. Vy se dáte právě tak jak mnoho jiných lidí snadno od svého úmyslu odradit. Na světě je jen málo nemožných věcí, které by člověk nedokázal, když jim věnuje všechny síly, námahu a práci. Uposlechněte mé rady a já vám předvedu, jestli

je možné či nikoli odstranit váženého pana bankéře. Vy říkáte, že je nesmysl chtít ho odstranit, já naopak trvám na tom, že by bylo nesmyslné ponechat ho na jeho místě. Jestli se ho nezbavíte, on vám tu vaši lodičku jistě potopí.“

Ludvík náhle vyskočil.

„V tom máte úplnou pravdu!“ vykřikl vášnivě. „Máte pravdu – a my jsme potřebovali takového člověka, jako jste vy. Snažíme se už celé měsíce, co nám síly stačí, ale na ty bezohledné ničemy jsme krátkí. Jistě víte, jak to chodí. Každý uvažuje a rozmýšlí se, bojí se udělat chybný krok a doufá, že nakonec se stane nějaký zázrak.“

„Konečně rozumná řeč, Ludvíku,“ přitakal Biggles uznale. „Paní Štěstěna je příliš vrtkavá a nestálá dáma. Pokud se vám podaří přesvědčit také princeznu, aby nás podporovala...“

„Princezna udělá to, co jí doporučím,“ přerušil ho Ludvík.

Biggles se na něho chvíli zadíval.

„O tom nepochybuji,“ protáhl zvolna každé slovo. „Tedy odtud fouká vítr?“ Ludvík zrudl.

„Co tím myslíte?“ zeptal se poněkud zaraženě. Biggles mu položil ruku na rameno.

„Poslyšte, Ludvíku,“ řekl tiše, „jednou z mých špatných vlastností je přímost a upřímnost. Nerad chodím kolem horké kaše, jak se říká, a mám vždycky rád pevnou půdu pod nohama. Vy princeznu milujete, že ano?“

Ludvík zrudl ještě víc.

„A co by na tom bylo špatného?“

„Těší mne, že jste tak upřímný,“ řekl Biggles otcovsky. „Jsem opravdu rád, že o tom vím, protože v

tom je záruka, že princezně zachováte věrnost a že se vrhnete do každého nebezpečí.“

„Za princeznu jsem ochotný kdykoli zemřít,“ prohlásil vážně Ludvík, ale bez teatrálnosti.

„Tak má mluvit muž,“ konstatoval Biggles. „A teď bychom snad už mohli přejít k vlastní věci. Dám na to krk, že v tuto chvíli Roland také někde sedí a horečně uvažuje a láme si hlavu.“

„Myslíte proto, že byl zabit Mentov?“

„Ano.“

„Rád bych věděl, kdo ho zabil.“

„O tom nemusíte dlouho uvažovat, byli jsme to my.“
Ludvík zbledl a brada mu poklesla.

„Bože spravedlivý!“ vydechl. „Vy jste měli nervy a odvalu zabít ho?“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Ba ne, tak to nebylo,“ vysvětloval rychle. „Naopak, on chtěl zabít nás. Dopadli jsme ho přímo při činu. Hangár zapálil on, protože se domníval, že letadla jsou uvnitř. Když jsme ho překvapili, vytáhl pistoli a vypálil na nás tři rány. Algy po něm v sebeobraně vystřelil, a tak ho usmrtil. Byl to nepřítel Mosyru a proto budu docela klidně spát a vy můžete také klidně usnout. Byl bych si jen přál, aby na jeho místě byl Roland.“

Nyní už víte vše. Pověděl jsem vám to proto, že mezi sebou nesmíme mít žádné tajnosti. Jedním z možných důsledků zavraždění Mentova bude nejspíš zvýšená činnost Rolandova. Popožene ho to k rychlejšímu provádění jeho plánů.“

Biggles si povzdechl a pokračoval:

„Jak už jsem řekl, musíme přistříhnout Rolandovi křídla. Uznávám, že by bylo nesnadné zbavit se ho tak,

aby to nezpůsobilo nežádoucí rozruch v zemi, takže na něho budeme muset vymyslet jinou lest. Princezna by měla vytvořit ministerstvo, do jehož čela by se postavil váš strýc. Ten by se měl co nejdřív vrátit do Mosyru, v cizině je ho škoda. Novému ministerstvu by měl podléhat generál. Tak je to dnes zavedeno v mnoha jiných zemích a velmi se to osvědčilo. Když se to osvědčilo jinde, může klidně Mosyr jednat podle cizího příkladu. Bylo by zbytečné připomínat, že v novém ministerstvu by měli pracovat pouze lidé, kteří jsou absolutně mimo jakékoli podezření. Existence takové instituce by měla Rolandovi alespoň trochu svázat ruce.“

„To by mě nenapadlo,“ žasl Ludvík. „Tím se nám dostane do rukou moc, aniž tím komukoli zavdáme příčinu ke stížnostem. Ale co se stane, když generál prohlásí, že příkazy nového ministra nebude poslouchat?“

„To by bylo hrubé porušení poslušnosti a současně důvod k nejostřejšímu zakročení proti němu.“

„Ovšem, ovšem. To máte pravdu,“ řekl Ludvík, jenž se rozčilením a vzrušením až chvěl. „Promluvíme o tom s princeznou a řeknu jí, aby vyzvala strýce k návratu domů.“

„Výborně! Tím je tedy vyřízený první bod, který nás přivádí k bodu druhému. Můžeme takřka s jistotou očekávat, že Roland, až se dozví, co se chystá, zapne všechny páky a dá se horečně do práce. Nejbližším jeho krokem bude pravěpodobně snaha o to, aby se nepřítel dal na pochod směrem na Mosyr. Prostudoval jsem velmi podrobně mapu, zejména jižní oblast Mosyru, protože to je jediné místo, kde by nepřítel mohl překročit hranice. A

zjistil jsem, že tam řeka Kismid tvoří přirozenou možnost obrany.“

„Řeka Kismid je ale na cizím území.“

„To vím, a jen se divím, že netvoří hranici.“

„Před několika lety ještě hranici tvořila, ale potom si sousedé tuto část území nezákonně přivlastnili.“

„Na tom teď tolik nezáleží. Hlavní je, že chtějí-li se dostat na mosyrské území, musí řeku přejít. Jak vidím, vede přes ni pouze jeden most.“

„Ano. Ten most je nový, sousedé ho postavili teprve před nedávnou dobou.“

„Nepochybuji ani trochu o tom, že most postavili za jediným účelem.“

„Samozřejmě. Teď už to víme, ale dřív jsme si představovali, že most otevře novou obchodní cestu mezi oběma státy.“

„Bývalo. Nepřítel tedy musí bezpodmínečně použít ten most. Z čeho je postavený? Ze dřeva, z cihel nebo z oceli?“

„Z cihel a kamenných kvádrů. Je to dvojitý most. V prvním patře vede železnice, nad ní je silnice.“

„To je znamenité. Cihly a kamenné kvádry se snadno zhroutí.“

„Co tím myslíte?“

„Že most vyletí do povětří a zahalí se v mraky dýmu.“ Ludvík vyvalil užasle oči a ustoupil o krok dozadu. „Postavení toho mostu stálo téměř pět miliónů. Takovou ztrátu by soused snad nepřežil!“

„Ať dělá, co umí! Na to nemůžeme brát zřetel.“

„Budou si stěžovat.“

„Ne, stěžovat si budete vy. Budete nesmírně překvapeni a pošlete jim oficiální dopis, v němž se

budete ptát, proč ten most zničili a co tím sledují. Poukážete na to, jak velice to uškodí vzájemným obchodním stykům.“

„Tomu ale nebudou věřit.“

„Samozřejmě. Nebudou tomu věřit oni a snad nikdo na celém světě, ale na tom vlastně nezáleží. Tomu se, milý příteli, říká diplomacie. Mosyr si bude stěžovat a všechny státy, které nemají vašeho souseda v lásce, se budou smát. Princezna pak pod záminkou, že země je pobouřena a vzrušena, bude moci klidně vyslat své nejvěrnější k hranicím. Za nynější situace by takový pohyb armády byl pohružkou a někdo by si ho mohl vykládal jako čin agresora. Avšak zničení mostu bude dobrou záminkou.“

„Žasnu! Přál bych si, abyste byl mosyrským ministerským předsedou,“ koktal Ludvík.

„Ještě jsem neskončil. Stále nám ještě zbývá Fabre, ale i ohledně něho bych měl návrh. Až bude most zničený, mosyrská vláda dokáže svému sousedovi své přátelské city tím, že jim nabídne pomoc na postavení nového, ještě lepšího mostu. Současně také prohlásí, že má v úmyslu postavit na tomto území novou silnici. K tomu budou ovšem třeba peníze, takže bude nutné zajistit půjčku řekněme například na deset milionů. Zajdete tedy k panu Fabreovi a požádáte ho, aby vám tuto částku půjčil. Odpoví-li vám – a to zcela jistě udělá – že takovou částku nemá, vyslovíte nad tím své hluboké politování a řeknete mu, že nemůže-li vám vyhovět on, musíte se poohlédnout po někom jiném, kdo to udělá. Pak se obrátíte se žádostí o půjčku do ciziny. Tam vám jistě někdo peníze půjčí, ale vyšle sem někoho, aby na vás

dohlížel. A pan Fabre, i když zde potom zůstane, bude se svou chytrostí a matematikou v koncích.“

Ludvík byl vzrušením celý pobledlý.

„A jak chcete zničit ten most?“ zeptal se netrpělivě a zvědavě zároveň.

Biggles na něj uraženě pohlédl.

„Kdo? Já? To přece obstará nepřítel.“

„A co... a jak...?“

„To už uvidíte,“ odpověděl Biggles naprosto klidně. „Ale ještě něco: co se stalo s těmi dvěma letadly, které jsme dnes ráno sestřelili? Dal už o sobě váš soused vědět?“

„Ne, ale čekám, že z toho ještě něco bude. Piloti zbývajících letadel jistě podala hlášení a my teď už můžeme jen čekat, že obdržíme ostrou nótu. Sama nebesa vědí, co na ni odpovíme.“

„Co se týče této věci, ničeho se neobávejte. Princezna nemusí vymýšlet žádnou omluvu. Až nóta přijde, úplně postačí, když se zamračíte a nasupeně řeknete: Podívejme se! Až nám vysvětlíte, co tu hledala vaše letadla, zahájíme vyšetřování a zjistíme, kdo to všechno zavinil. Nad tím se jistě páni zamyslí a potrvá jim dlouho, než najdou patřičnou výmluvu a vysvětlení, proč jejich letadla narušují mosyrský vzdušný prostor. Nezdá se vám, že to je chytrý a obratný tah? Těžko vám odpoví, že dali příkaz k tomu, aby se letadla zdržovala nad Mosyrem. Vždyť by tím přiznali, že se dopouští porušování práva. Nanejvýš by mohli říci, že jejich piloti zabloudili a ztratili orientaci. V tom případě jim poradíte, aby si to tedy vyřídili se svými piloty a vás nechali na pokoji. Možná by bylo vhodné vyslat policejní oddíl k

troškám letadel, aby se zachránily věci, které mají nějakou cenu a hodnotu.

A ještě něco. Chci, abyste vyslali někoho, komu plně důvěřujete, například zpravodaje na motocyklu, do jihovýchodního výběžku země. Bude tam pozorovat oblohu a pečlivě si zaznamená všechno, co tam uvidí.“

„Tam ale přece nic neuvidí. Tam se letadla nikdy neobjeví.“

„Objeví se tam podle mého názoru zítra ráno.“

„A podle čeho tak soudíte?“

„Zacvrlikal mi to do ucha ptáček.“

„Jaký ptáček?“

Biggles se usmál.

„Zřejmě vám to budu muset objasnit. Oznamil jsem Rolandovi, že tam zítra ráno za úsvitu poletíme na výzvědy. Objeví-li se tam nepřátelské letouny, bude to důkaz, že generál Roland je ve spojení s nepřítelem, protože jsme to nikomu jinému kromě něj neřekli. Má to však ještě jeden účel. Protivníková letadla nám nebudou překážet při naší vlastní akci.“

„A co hodláte podniknout?“

„Budu čekat nad městem na dvojmístný letoun, který, jak doufám, využije naší domnělé nepřítomnosti k výzvědnému letu.“

„A vy máte v úmyslu sestřelit ho?“

„Nebude-li to nutné, pak ho nesestřelíme. Pokusíme se jen donutit pilota, aby přistál.“

„A co s ním potom uděláte?“

„Odevzdám ho vám, abyste ho zavřel do cely, kde může zůstat třeba až do smrti.“

„A co bude s letadlem?“

„To právě potřebuji.“

„K čemu?“

„K svržení bomby na kismidský most. Vyhodí-li do povětří nepřátelský most jejich letadlo, jak by z toho činu mohli obviňovat Mosyr, co myslíte?“

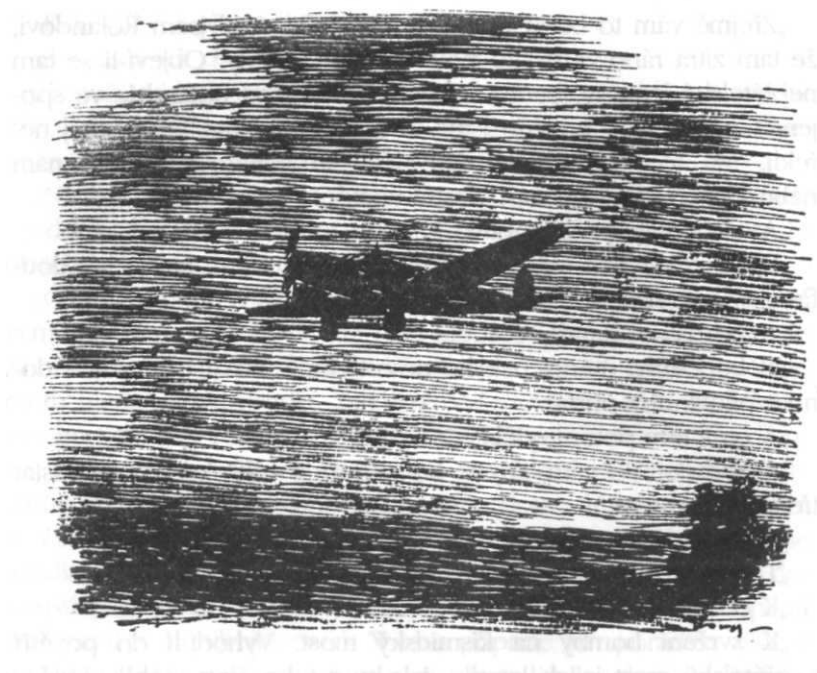
Ludvík se zadíval na Bigglese jako ve snu.

„Ano,“ přikývl, jako by mluvil sám se sebou. „Takového člověka, jako jste vy, jsme tu už dávno potřebovali.“

Biggles vstal a znovu se usmál.

„Teď už tedy víte, Ludvíku, co chceme podniknout. Vy teď jděte a zaříd'te, co jsem vám řekl! Nikomu ale neříkejte ani slovo – povědět to můžete jenom princezně! Strýce vyzvěte, aby se co nejdříve vrátil domů! My už teď musíme jít spát, protože ráno na nás čeká práce. Dobrou noc!“

Ludvík opouštěl místnost s novou nadějí v srdci.

KAPITOLA DESÁTÁ

BOJ

Začínalo teprve svítat a na obloze dohasínaly bledé hvězdy. Od severu vál silný vítr, když letci vycházeli v pět hodin ráno z hotelu a mířili k letišti. Svetry a kombinézy si nesly složené pod pažemi. Smyth a Carter na ně už čekali a Biggles je pochválil za to, jak šikovně a

vtipně postavili přístřeší pro letadla a všechny ostatní potřeby. Bylo postaveno z hrubých, neotesaných kmenů a střecha byla pokryta větvemi, takže ze vzduchu ji nikdo nemohl spatřit. Přístup k této jednoduché stavbě byl po cestě, která vznikla vykácením stromů potřebných ke stavbě.

Biggles se rozhlédl kolem sebe a prohlásil, že odstartuje ihned.

„Chci být ještě za úsvitu ve výši dvaceti tisíc stop nebo raději ještě výše, takže bude dobré, když si pod kombinézy navléknete všechny svetry, které máte k dispozici. Dejte na mě, vím, co říkám. Vy, Smythe, tu zatím hlídejte!“

„Dobře, pane.“

Nyní se Biggles obrátil na Gingera.

„Ty musíš jednat přesně podle příkazů a instrukcí,“ řekl krátce. „Celý plán znáš. Chceme podle situace donutit protivníkovu letadlo k přistání, aby se nám dostalo do rukou nepoškozené. Nebude-li to možné, sestřelíme ho. Ale ty se do toho neplet, nebude-li to nutné! Tím ovšem neříkám, že by ses podniku vůbec neměl účastnit, protože možná nastanou okolnosti, za kterých budeš muset aktivně zasáhnout. Hlavní tvou úlohou bude pozorovat. Sleduj pečlivě, jak si Algy a já budeme počínat, až zaútočíme! Přitom dávej dobrý pozor na svou bezpečnost! Možná přiletí jen jedno letadlo, možná jich bude víc – proto musíš být opatrný. Tak teď už jsme se všim hotovi a můžeme se vydat na cestu!“

Motory byly spuštěny a Lance se rozjely po startovací dráze. Obloha právě začínala na východě šednout, když letadla vedená Bigglesem utvořila formaci ve tvaru písmene V, zakroužila dvakrát nad letištěm a

zamířila na severozápad. Náhodou jejich trasa vedla nad domem generála Rolanda. Biggles si alespoň myslel, že je to jeho dům, protože jeho poloha souhlasila s popisem Algyho. Když letěli nad domem ve výši necelých tisíc stop, zahlédl v okně záblesk světla, jako by někdo odhrnul záclonu.

„Aha, dívá se, kterým směrem letíme,“ zavrčel Biggles a ušklíbl se.

Potom začal stoupat a stále při tom mířil k jihozápadnímu výběžku Mosyru, všímaje si pozorně kraje pod sebou. Teprve když mu výškoměr ukázal dvanáct tisíc stop, obrátil stroj a začal se vracet.

Obloha bledla a zvolna se barvila do modra. Bylo sice dosud velmi chladno, ale zdálo se, že bude krásný den. Z výšky osmnáct tisíc stop vypadal Gomal daleko na jihozápadě jen jako sbírka miniaturních domečků z dětské stavebnice. Biggles změnil kurz znovu na západ tak, aby mu nemohlo ujít nic, co by se ve vzduchu blížilo od hranic. Při tom stále ještě stoupal. Ve výši dvaceti tisíc stop stoupat přestal a dál letěl nejnižší možnou rychlostí tak, aby neztrácel dosaženou výšku.

Chvílemi přiložil k očím dalekohled a dlouho a pozorně sledoval jihozápad, avšak obloha až po obzor byla čistá. V dáli byl neustále vidět Gomal.

Uplynulo deset minut, uplynulo dvacet minut, a po nepříteli dosud ani stopy. Pohlédl přes rameno na Algyho, který letěl po jeho levici ve vzdálenosti asi dvaceti yardů. Algy zvedl oči a udělal protáhlý obličej. Biggles pokrčil rameny a upřel zase oči před sebe.

Srdce se mu prudce rozbušilo, když zahlédl o něco níž jakýsi pohyb, ale byl to pouze orel, letící kamsi do neznáma.

Po několika minutách se na modré obloze hluboko pod nimi objevila temná skvrna. Biggles rychle sáhl pro dalekohled a podíval se – skvrna nezmizela. Vesele a radostně změnil směr letu a vydal se přímo proti slunci, nespouštěje temnou skvrnu ani na chvíli z očí. Skvrna se zvětšovala a stávala se stále zřetelnější, až se z ní vyklubalo letadlo. Za minutu už Biggles viděl, že je to velký, třímotorový letoun. Všiml si také, že letí přímo na Gomal, k němuž se dostane za dvacet minut, nebo nejpozději za půl hodiny. Biggles přešel dráhu protivníkovy letadla, zvolna se obrátil, aby neporušil formaci, sklonil nos a začal se snášet k cizímu letadlu. Při tom se zlověstně usmíval.

Nyní byl již tak blízko, že rozeznával všechny detaily nepřátelského stroje, jehož typ dosud nikdy neviděl. Nejvíc ho ale překvapovalo bezstarostné chování nebo snad sebevědomí pozorovatele a střelce v jedné osobě, jenž měl lokty opřené o hlaveň děla, bradu složenou v dlaních a díval se na krajinu pod sebou s nezájmem člověka jedoucího ve vlaku a vyhlízejícího znuděně ven. Bigglese napadlo, že je asi přesvědčený, že mosyrská letadla jsou odtud vzdálena mnoho a mnoho mil, a že je proto tak klidný.

Připravil si kulomety a klouzal blíž a blíž, až se octl asi třicet stop přímo nad bombardérem, jehož střelec neměl ještě ani zdání o přítomnosti cizího letadla. Kdyby chtěl Biggles letadlo sestřelit, mohl to udělat hned a lehkomyšlný střelec by se nikdy nedozvěděl, odkud přišel smrtící zásah.

Biggles si však vytkl těžší a nesnadnější cíl. Chtěl získat stroj neporušený a proto zdar nebo nezdar jeho plánu závisel na vlastnostech cizího pilota. Pokud by

protivník byl statečný a neohrožený muž – a statečnost a neohroženost bude potřebovat, až uvidí, co se děje a co na něho čeká – bude jistě bojovat ze všech sil a jeho letadlo se zřítí a roztříští na kusy. Bude-li však jen průměrným člověkem s normální dávkou odvahy, brzy uzná, že nemá jinou možnost než se vzdát – a raději přistane na nejbližším vhodném místě, aby se zachránil.

Biggles zahájil boj vypálením krátké dávky na mohutného soupeře a musel se i proti své vůli usmát, když viděl, jak byl střelec překvapen a konsternován. Zbledl a díval se asi tři minuty nechápavě a užasle na tři letadla, vznášející se těsně za ním, potom zdvihl ruce a zmizel. Bigglese napadlo, že si šel asi promluvit s pilotem a za chvíli, když spatřil za sklem kabiny dvě hlavy vedle sebe, se jeho mínění jen potvrdilo. Oba se na něj dívali, a tak se Biggles vyklonil a ukázal rukou dolů. Jeho gesto bylo dostatečně výmluvné, ale pilotovi třímotorového letadla se asi nezamlouvalo, protože se okamžitě pokusil zahnout doprava. Jakmile však na něj Biggles vypálil, vrátil se do původního směru.

Letadlo nyní znovu sledovalo původní kurz, tísněno třemi bojovými letouny. Tak letěly všechny čtyři stroje několik minut. Pak Biggles zachytil, že se na něho pilot znovu dívá, a opět mu ukázal rukou dolů. Když však jeho příkaz ignoroval, došla mu trpělivost, letadlo otočil a vypálil na bombardér několik ran. Že zasáhl svůj cíl, bylo patrné z toho, jak pilot přiškrtil motory a začal klouzat dolů. Muž sedící vedle pilota přikývl, uznávaje tak svou prohru.

„Však také, chlapče, jednáš docela rozumně,“ bručel si Biggles pod vousy.

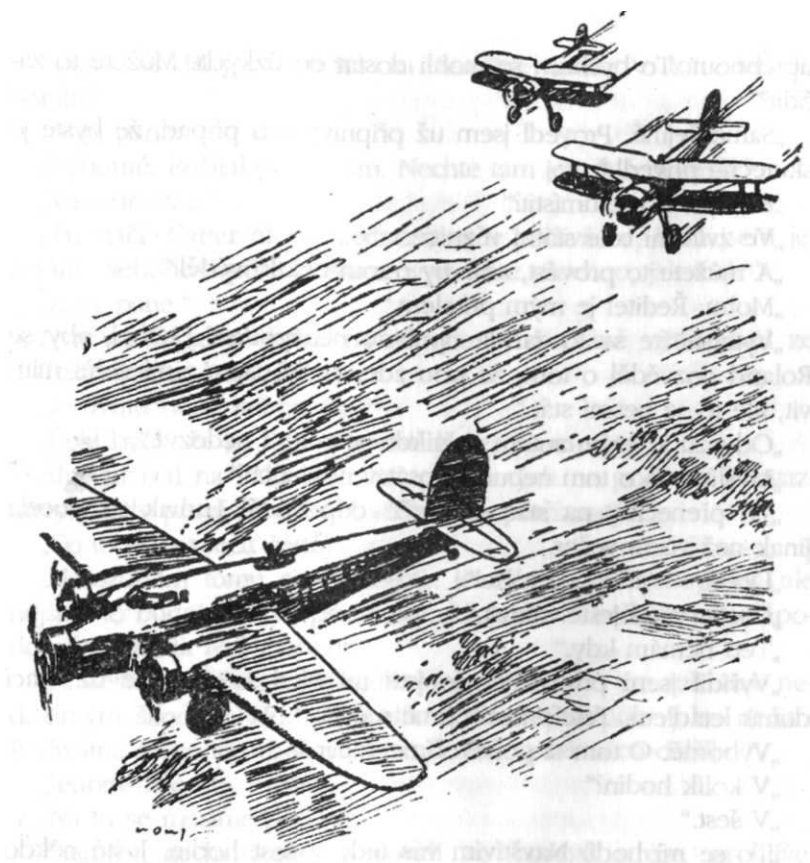
Potom pohlédl k zemi a byl nesmírně překvapený, neboť takřka na dosah se přiblížili ke Gomalu. Otočil se na Gingera, kývl na něj, aby zaletěl blíž, a ukázal na letiště, naznačiv Gingerovi, kam se má vydat. Protivníkovi v bombardéru pokynul, aby ho následoval. Nyní byl již pilot poslušný jako beránek. Biggles mu to neměl nijak za zlé, protože jen pošetilý blázen by neuposlechl jeho pokynů. Všechno vlastně zavinil střelec, který prováděl pozorování tak nedbale, že se jeho letadlo stalo snadnou kořistí.

Ginger přistál první, za ním následoval podle příkazu nepřátelský bombardér a po něm Biggles s Algym. Biggles rychle vyskočil a rozběhl se k zajatému letadlu, z něhož letci právě vystupovali. Oba nepřátelé zůstali překvapeně stát a zdvihli ruce nad hlavy.

Biggles ukázal na cestu mezi stromy.

„Pochodem v chod!“ zavelel. Zajatci se vydali na pochod do lesa. Protože měli také padáky, jejich chůze působila poněkud těžkopádně.

Biggles dosud sám nevěděl, co si se zajatci počne, když náhle na silnici zarachotil vůz, z něhož vyskočil Ludvík a běžel k nim.

*Letadlo znovu sledovalo původní kurz, tísněno bojovými
letouny...*

„Bože, vy jste je dostal?“ volal vzrušeně.

Biggles si položil prst na ústa a pokynul Algymu, aby zatím dohlédl na zajatce. Teprve potom se otočil k Ludvíkovi.

„Poslyšte, Ludvíku,“ řekl vážně, „musíte se o ty chlapíky postarat, ale pořádně! Nesmí se jim podařit za žádných okolností uprchnout. To bychom se mohli dostat do úzkých. Můžete to zařídit?“

„Samozřejmě. Provedl jsem už přípravy pro případ, že byste je skutečně přivedl.“

„Kde je chcete umístit?“

„Ve zvláštní cele státní věznice.“

„A můžete to provést, aniž by o tom někdo věděl?“

„Mohu. Ředitel je mým přítelem.“

„Vynasazte se to zařídit opravdu nenápadně! Nechci, aby se Roland dozvěděl o tom, že jsou zde. Určitě by s nimi chtěl mluvit, ale to se nesmí stát.“

„Odvezu je svým autem. A nikdo se o tom nedozví.“

„Myslíte, že o tom nebudou psát v novinách?“

„To přenechte na starosti mně!“ odpověděl Ludvík už docela jinak než včera večer.

„Dobře – a teď už jděte!“

„Chci s vámi ještě mluvit.“

„Teď nemám kdy.“

„Vyřídil jsem princezně, co jste mi říkal, a strýc se už vrací domů letadlem. Telefonovali jsme mu.“

„Výborně. O tom si pohovoříme večer.“

„V kolik hodin?“

„V šest.“

„To se mi hodí. Navštívím vás tedy v šest hodin. Ještě někdo chce s vámi mluvit.“

Biggles pohlédl na Ludvíka ze strany.

„Chápu,“ procedil mezi zuby. „Pokud jde o mne, chtěl bych s ním mluvit hned, ale víte, co chci provést, a mimo to nechci, aby snad někdo ty dva chlapíky uviděl. Tedy v šest hodin!“

„Určitě přijdu.“

Biggles počkal, dokud nebyli oba zajatci odvezeni. Ludvík se posadil za volant a jeho řidič měl cestou hlídat oba muže.

Potom se Biggles obrátil na Smytha: „Jsou v tom letadle bomby?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Počítal jsem s tím. Nechte tam jen dvě největší.“

„Váží sto kilo.“

„To stačí. Carter ať prohlédne stroj a podívá se, kam jsem jej zasáhl. Nebude-li příliš poškozený, nechte všechno, jak to je!“

„Ano, pane.“

Nyní se Biggles obrátil na Algyho, jenž právě vystupoval ze dvířek zajatého bombardéru.

„Je uvnitř něco zajímavého?“

„Řekl bych, že je. Pojd' a přesvědč se o tom sám!“

Algy ukázal na balík tiskovin, položených na podlaze. Provaz, kterým byly převázány, ležel vedle nich přeríznutý.

„Co to je, u všech čertů?“

„Nerozumím tomu sice, protože je to napsané mosyrsky, ale nejspíš to budou štvavé protimosyrské letáky. Chtěli je pravděpodobně rozhodit nad městem.“

„Naštěstí jsme jim to překazili. Možná, že jsme tím zabránili nedozírným škodám. Hod' ten balík do boudy a přikryj ho něčím! Podíváme se na to, až se vrátíme. Je tady ještě něco dalšího?“

„Jenom mapa.“

„Na tu se musíme podívat.“

Zatímco mechanikové pracovali na opravě stroje, prohlížel Biggles mapu. Bylo na ní narýsováno několik čar a na jednom místě byl zakreslen červený kroužek.

„I hrome, copak to asi je?“ zabručel. „Nemýlím-li se, prozradí nám ta mapa docela zajímavé věci. Večer se jí budeme věnovat a přijdeme na to, co ty čáry znamenají.“

Složil mapu a podal ji Smythovi.

„Uložte ji a hlavně ji neztraťte!“ dodal. „Až se vrátím, nezapomeňte mi ji zase dát!“

„Tamhle přicházejí nějací lidé,“ ohlásil Ginger.

„Musíme zmizet, než sem přijdou,“ prohlásil Biggles. „Nechci, aby někdo viděl, co se tu děje. Původně jsem měl v plánu po bombardování mostu letadlo rozbít, ale zdá se mi, že by ho byla škoda. Třeba se ještě bude hodit.“

„Vždyť bychom mohli ty značky přemalovat,“ navrhl Ginger.

„Nebo bych jej celý přetřel na jinou barvu,“ ozval se Smyth.

„To není moc chytré, protože barva nezmění vzhled a typ stroje,“ odsekl Biggles. „Ostatně uvidíme. Snad se nám podaří někde tady letadlo skrýt. Připravte si barvu, Smythe, abychom ho mohli okrášlit! Promluvím s Ludvíkem, aby utvořil z důvěryhodných lidí hlídku, která by sřežila les před lupiči. To bude jen prozatímní opatření. Večer to všechno ještě jednou důkladně probereme. A jde se! Algy, ty si vezmeš na starost zadní kulomet!“

„A co bude s mapou?“ zdvihl hlavu Ginger.

Biggles se zamyslel.

„Nejlepší bude, když s ní zůstaneš tady,“ mínil. Ginger protáhl obličej.

„To mě hrozně mrzí. Tak rád bych letěl,“ řekl lítostivě. Biggles se znovu na chvíli zamyslel.

„Jestli po tom tak toužíš, tak tedy s námi leť! Sedneš si vedle mě a budeš se mnou pozorovat oblohu.“

Ginger radostně poskočil a usadil se v kabině. Za ním nastoupil Biggles. Chvíli si prohlížel desku s přístroji. Všechny však byly stejné jako v jiných letadlech, a proto se nemohl dostat do nesnází. Motory byly ještě horké, takže je nemuseli zahřívat a hned mohli odstartovat.

Biggles pohlédl na Gingera a uchopil řídicí páku.

„Tak, a teď uspořádáme pořádný ohňostroj,“ ušklíbl se.

Motory se rozeběhly na plné obrátky a stroj se rozjel po letišti.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

MOST A ZAJETÍ

Téměř celou hodinu letěl Biggles jihozápadním směrem nad drsným a hornatým krajem. Když se přiblížil k hranicím, snesl se níž, aby mu neunikl žádný podezřelý pohyb nepřítele. Jakmile přeletěl řeku, ani nemusel dlouho pátrat, protože brzy uviděl nákladní auta, která se v hustých kolonách blížila směrem k mostu a kromě toho všude panoval čilý ruch a shon. Cesty lemovaly vojenské tábory. Vše nasvědčovalo tomu, že se nepřítel chystá na válku.

„Kdybychom sem nepřišli, netrvalo by ani týden a naši nepřátelé by byli v Mosyru,“ prohlásil Ginger tiše, dívaje se na ty přípravy. „Nejspíš by je ani ve snu nenapadlo, že se blíží zkáza jejich slavného mostu. Podívejte se na ty kopce za řekou. Když tu nebude most, postačí hrstka odhodlaných lidí a přes řeku se nikdo nedostane. Myslím, že jim pořádně zkomplikujeme život.“

Zatímco Biggles mluvil, stočil bombardér opět k řece a zamířil k mostu. Každý, kdo by to letadlo pozoroval, určitě by si myslel, že letí z vnitrozemí a ne z Mosyru.

Když urazil vzdálenost dvou míl, opět se otočil a začal klouzat dolů tak, aby se dostal do jedné přímky s mostem. Každou chvíli kontroloval vzdušný prostor, ale obloha byla čistá a to Bigglesovi spravilo náladu.

„Čemu se smějete?“ zeptal se Ginger.

„Vzpomněl jsem si na to, co jsem zažil v Jižní Americe,“ odpověděl Biggles.

„Zdá se, že po mostě právě někdo jde.“

„To má dnes smolný den. A nepozoruje nás nikdo?“

„Na obou koncích stojí několik lidí, vypadají jako vojáci. Vidím jejich obličeje, to znamená, že se na nás dívají.“

„Brzy uvidí, co ještě neviděli,“ oznamoval Biggles a sklouzl ještě níž. S loktem opřeným o okénko si klidně prohlížel most, k němuž se přibližoval. Tvářil se tak lhostejně, jako by se právě chystal přistát na letišti, přitom ale musel být jako ostříž a připravit se na akci precizně, aby obě bomby, které měl k dispozici, zasáhly přesně svůj cíl. Ručička výškoměru pomalu klesala k nule, ačkoli letadlo bylo stále ještě ve výšce dvou set metrů. Když se přiblížil k budově na severní straně mostu, sáhl po bombě a čekal, až se letadlo dostane do nejvýhodnější polohy. Nohama tiskl páku napravo či nalevo, jak bylo potřeba. Potom náhle trhl rukou. V tu chvíli letadlo ztratilo rovnováhu, avšak Biggles stiskl prudce páku dopředu a tím okamžitě změnil směr letu.

Ginger zaslechl silnou detonaci, která přehlušila i řev motorů a ucítil, jak letoun nápirem tlakové vlny zakolísal. Chvíli nebylo vidět nic než hustý kouř a dým, stoupající vysoko do vzduchu právě nad středem mostu. Když se kouř rozplynul, Ginger jásavě vykřikl.

Oba prostřední pilíře mostu zmizely. „Zásah!“ zvolal.

„Ano,“ přikývl Biggles, „a myslím, že oprava té díry jim potrvá delší dobu, než jakou jsem potřeboval na to, abych ji udělal.“

Když domluvil, otočil letadlo a zakroužil zpátky k řece.

„Kam to proboha letíte?“ vyhrkl zděšeně Ginger.

„Chci se jenom podívat, jakou škodu jsem jim způsobil,“ pohodil hlavou Biggles. „Kromě toho také chci, aby nás ti chlapíci dole dobře viděli. – Udělali jsme jim tam pěknou díru,“ pokračoval, prohlížeje rozbořené pilíře. „Teď už se můžeme vrátit domů, a to touhle oklikou. Nebylo by dobré, aby nás někdo viděl, jak odtud letíme přímo do Mosyru.“

Biggles proto ještě chvíli pokračoval v letu do nepřátelského vnitrozemí, potom zahrnul doleva a sledoval tok řeky, která v těchto místech protékala rovinou. Na pastvinách bylo vidět stáda dobytka, ale jinak se zdálo, že krajina je obydlena jen řídce.

„Tady toho asi moc zajímavého neuvidíme,“ zabručel po chvíli a už chtěl zamířit k domovu, když to s ním pojednou škublo. „Ale, ale, copak to je?“ zavrtěl nedůvěřivě hlavou.

Ginger neviděl nic, až teprve po chvíli spatřil letadlo, blížící se k nim od západu.

„Máte pravdu,“ vydechl.

„V těchto věcech se letec nesmí mýlit,“ odpověděl Biggles. „Upozorni Algyho!“

Ginger se skrčil a vlezl dozadu. Algy však o letadle už věděl a měl již připravený kulomet. Vrátil se proto zase zpět.

„Algy ho už hlídá,“ hlásil.

„Vypadá to na dvousedadlový letoun,“ podotkl Biggles, „ale vzadu nikoho nevidím. Vidiš tam snad někoho ty?“

„Jestli tam někdo je, nejspíš sedí na podlaze,“ mínil Ginger.

Letadlo bylo od nich vzdáleno pouze několik set metrů, ale pohybovalo o něco výš než oni.

„I hrome! To je bombardér nejnovějšího typu,“ vykřikl Biggles, pozoruje letoun s přivřenýma očima.

„A má cizí značky,“ zvolal Ginger poplašeně.

„Proto hned ale nemusíme ztrácet klid,“ řekl Biggles. „Tohle letadlo se ještě leskne novotou,“ ztišil hlas, jako by mluvil sám se sebou. „To je zvláštní, letí od severozápadu! Nejspíš bylo právě zakoupeno. To kdybychom tak dostali!“

Ginger strnul.

„Snad je nechcete zajmout?“ zeptal se pochybovačně. „Abych řekl pravdu, již chvíli na to myslím,“ přikývl docela vážně Biggles.

„A jak to chcete provést?“

„Neměj strach! Nemám v úmyslu provádět nějaké riskantní kousky. Beru vždycky život tak, jak je. Zamávej!“

Pilot cizího bombardéru, jenž si již také všiml Bigglesova letadla, začal mávat. Biggles otevřel postranní okénko a přátelsky mu pokynul. Potom se podíval dolů a viděl, že tam je řada polí, na nichž by bylo celkem snadné přistát.

„Gingere,“ rozkázal rychle, „Ukaž mu, že ho chceme přivítat a že chceme, aby se snesl dolů.“

„Skvělý nápad!“ souhlasil Ginger.

Biggles nečekal. Stiskl páku dozadu a začal klouzat dolů k širokému poli. Algy vsunul hlavu do pilotní kabiny.

„Zbláznil ses, člověče!“ zařval. „Vždyť jsme na nepřátelském území!“

„Vrat’ se ke svému kulometu!“ odsekl krátce Biggles a za minutu se už kola podvozku lehce dotkla zeleného trávníku. „Co dělá, Gingere?“ zeptal se.

„Krouží,“ odpověděl polohlasně Ginger. „Vypadá to, že se snese za námi.“

„To by bylo znamenité! A mluvit nechte mne!“

Jakmile letadlo zastavilo, Biggles vyskočil a mával na pilota bombardéru, jenž ještě nerozhodně kroužil na nebi. Když ho však Biggles stále zval, aby přistál, snesl se konečně dolů a zastavil se asi ve vzdálenosti sto metrů od něho.

Pilot zvolna vystupoval z dvířek, což budilo dojem, že má za sebou dlouhý let. Biggles si všiml, že má také padák.

„Ahoj, ahoj!“ vykřikl přátelsky. „Jaká byla cesta?“ Pilot se zdál otázkou překvapen.

„Ušlo to,“ odpověděl s cizím přízvukem a zvláštní výslovností. „Kdo jste?“

„Jsme instruktory zdejšího letectva.“

„Já se jmenuji Dinaud a vezu vám nové letadlo.“

„Však už vás také čekáme,“ řekl Biggles. „Byli jsme vám vysláni naproti. Dostali jsme zvláštní příkazy ohledně dodání tohoto bombardéru.“

„Dobrá.“

„Na letišti čeká dav lidí, aby vás uvítal, a velitel vám chce předat řád Zlatého půlměsíce.“

„To mne těší.“

„Ještě jsem vám neřekl všechno. Dosud nikdy jsme zde neviděli seskok padákem a velitel si myslí, že byste

jej mohl předvést. Domnívá se, že by to byla výborná propagace pro nákup vašich letadel.“

Pilot se zatvářil rozpačitě.

„Já ale nerad seskakuji,“ namítl.

„Mohlo by to však znamenat novou velkou objednávku.“

„Copak mohu seskočit a nechat letoun ve vzduchu!“

„To samozřejmě není možné, proto jsme s sebou vzali ještě jednoho pilota, který bude řídit váš stroj. Vy poletíte s námi. Až se dostaneme nad letiště, seskočíte a my potom přistaneme. Obecenstvo tím přivedete do varu.“

Pilot bezmocně pokrčil rameny.

„To je opravdu nezvyklé přání,“ zabručel a Biggles s ním v duchu souhlasil. „No tak dobře. Udělám to tedy. A teď už pojďme, mám hlad!“

„Na letišti vás čeká opravdová hostina,“ upokojil ho Biggles.

Potom si zapálili cizincovy cigarety a nastoupili do letadel. Zanedlouho byly oba bombardéry ve vzduchu a zamířily k letišti. Octli se nad ním asi za dvacet minut. Biggles se otočil ke svému pasažérovi.

„Už jsme na místě,“ upozornil ho. „Připravte se!“

„Nikde tu ale žádné zástupy nevidím,“ vrtěl podezíravě hlavou.

„Zatím jsou asi v hangárech,“ uklidňoval ho Biggles. „Zdejší lidé nejsou jako my. Snadno podléhají vzrušení a velitel se zřejmě bál, aby nezpůsobili svým nadšením nějakou nehodu.“

Pilot přikývl a začal šplhat na křídlo.

„Už jdu,“ vykřikl a seskočil.

Biggles se tiše usmál, když viděl, že se padák rozevřel a letec se zvolna snáší dolů.

Ginger vešel do kabiny. Snažil se sice tvářit vážně, ale celý se otrásal smíchem.

„Víte, u čeho bych chtěl být?“ promluvil. „Co asi těm lidem řekne, až se ho budou ptát, kde zůstalo jeho letadlo?“

„U toho bych také chtěl být,“ přidal se Biggles. „Ostatně, ať řekne cokoli, asi z něj moc velkou radost mít nebudou. To nám však může být jedno, v lásce a ve válce je všechno dovoleno. A kde je Algy? Aha – tady je!“

Algy kroužil kolem nich a potom se zavěsil za ně, když Biggles zamířil k domovu.

„U všech rohatých!“ vykřikl Ginger. „Koukněte se, co to tamhle letí!“

Biggles se vyklonil a viděl, že se k nim od Mosyru blíží šest jednomístných letadel.

„Myslíte, že nás pronásledují?“ vyhrkl Ginger.

„Ne, řekl bych, že se vracejí z výzvědného letu.“

Měl asi pravdu, protože nepřátelští piloti jim přátelsky kynuli a letěli dál.

„Ti asi budou koukat, až přistanou a dozví se, co se stalo. A co teprve budou dělat, až si vzpomenou, že od nás byli vzdáleni pouhých padesát metrů a nepoznali nás!“ rozesmál se Ginger.

„Nu, velkou radost mít asi nebudou,“ usmál se Biggles. „A teď už raději zmizme, aby nás smích náhodou rychle nepřesl.“

„Asi se nedostaneme domů dřív, než se sešerí.“

„To se nám hodí. Ve dne by Mosyřané ztropili pěkný povyk, až by uviděli přistávat dvě cizí letadla.“

Bude-li to možné, zařídím to tak, aby nás nikdo nespátřil.“

Biggles se proto přibližoval k hlavnímu městu ze západního okraje Mosyru, který byl řídce obydlený. Jakmile začínalo slunce zapadat, zamířili k lesu u letiště.

Po přistání rychle vyskočili z letadla a rozběhli se mezi stromy. Smyth jim vyšel vstříc s puškou v ruce.

„Budeme-li takhle sbírat letadla, vznikne tu zanedlouho pořádný letecký park,“ konstatoval suše a v očích mu zahořely ohníčky radosti.

„Zdá se mi, že tamhle přijíždí Ludvíkovo auto,“ ozval se Ginger. Ještě ani nezastavilo a Ludvík už vyskakuje.“ Biggles oklepal popel z cigarety, kterou si právě zapálil. „Něco se stalo,“ prorokoval klidným hlasem. „Podle čeho tak soudíš?“ divil se Algy. „Stačí se mu přece podívat na obličej.“

Ludvík, ve tváři bílý jako křída, vypadal na první pohled rozrušeně a sklíčeně.

„Co se stalo, Ludvíku?“ zeptal se Biggles.

„Hrabě, hrabě!“ vydechl Ludvík. „Víte, že se vracel letadlem?“

„Zřítíl se snad?“

„Stalo se něco mnohem horšího,“ zasténal Ludvík.

„Byl zajat!“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NEBEZPEČNÝ ÚKOL

„Jak se to stalo?“ zeptal se zasmušile Biggles po krátké odmlce, kdy bylo slyšet pouze prudké Ludvíkovo oddechování. „Nasedl při mezipřistání do nesprávného letadla.“

„Náhodou?“

„Myslím, že to nebyla náhoda. Neznám sice zatím bližší podrobnosti, ale z informací, které jsem zatím získal, vyplývá, že k tomu došlo na letišti, kde pilot doplňoval palivo. Strýc se zašel občerstvit do bufetu a tam ho prý vyhledal nějaký neznámý člověk. Přišel mu vyřídit vzkaz, že pilot, který s ním dosud letěl, má nějaké zdravotní potíže, ale že sehnal za sebe náhradu a nabízí mu tedy jiného pilota. Strýci na tom nebylo nic podezřelého a proto se klidně vrátil zpět do letadla a odletěl s náhradním pilotem. Jakmile vzlétli, letoun nabral směr Sirmak. Když tam přistáli, byl okamžitě zatčen pod záminkou, že nemá v pořádku doklady. To je samozřejmě naprostý nesmysl. Jisté je jen to, že nyní je internován jako rukojmí.“

„A jak to všechno víte?“

„Bylo nám oficiálně oznámeno, že hrabě byl zatčen, a jeden z našich agentů v Sirmaku nám opatřil další informace.“ Biggles stiskl rty.

„Celá ta věc s údajnými nesrovnalostmi v dokladech byla jen záminkou a váš strýc byl vlastně unesen.“

„To je jasné.“

„Ale je to ničemnost!“

„Ničemnost? Ne, je to přímo katastrofa! Vždyť se mu tam může něco stát.“

„To je sice pravda, ale není třeba ztrácet hlavu.“

„A co můžeme dělat?“

„Vysvobodit ho.“

„To je zcela nemožné.“

Biggles se přísně podíval na Ludvíkovu bledou tvář.
„Už jednou jsem vám řekl, abyste takhle nemluvil.“

„A jak bychom ho tedy mohli vysvobodit?“

„Zatím o tom nemám ani zdání,“ přiznal se Biggles bez vytáček. Ještě jsem neměl čas o tom uvažovat. Teď si zakouříme a uvidíme, jestli můžeme něco podniknout. Vůbec nepochybuji o tom, že celou tu věc mají na svědomí protivníkovi vyzvědači. Ta jejich výzvědná služba pracuje opravdu na úrovni, protože jinak by nemohli vědět, že váš strýc se vrací domů. Mám dokonce i vlastní teorii, jak k tomu asi došlo.“

Potom požádal Smyrna, aby mu podal mapu, kterou objevili v ukořistěném nepřátelském letadle.

„Co víte o tomhle místě?“ zeptal se, když ji rozevřel, a ukázal prstem na malý červený kroužek zakreslený na mapě.

Ludvík se naklonil nad označené místo a udiveně vykřikl.

„To je Rolandova lovecká chata!“

Biggles přikývl.

„Hned jsem si myslel, že to bude něco takového,“ zavrčel. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby tam

přistávala letadla. Musíme si to místo důkladně prohlédnout, ale teď na to není čas. Nejdřív musíme vysvobodit hraběte a teprve pak můžeme dělat něco dalšího.“

Usedl na prázdný sud od leteckého benzínu a zamyšleně se zadíval do země. Algy a Ginger si sedli vedle něho, Ludvík zůstal stát.

Uplynula celá čtvrt hodina, než Biggles opět promluvil.

„Vidím jen jeden způsob, jak to provést,“ řekl zvolna. „Bude to sice nebezpečné a velmi nesnadné, ale na nic lepšího jsem nepřišel.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptal se tiše Ludvík.

Biggles zdvihl oči od země.

„Protože jste důstojník mosyrské armády a navíc ještě člen vlády, bude lepší, když o tom nebudete vůbec nic vědět. Chci vás poprosit jen o malou pomoc. Budu potřebovat dvě věci.“

„Co by to mělo být?“

„Za prvé jméno mosyrského agenta nebo zvěda v Sirmaku. Jistě tam někoho máte. Budu také potřebovat buď heslo, nebo nějaké jiné poznávací znamení, aby mi ten člověk důvěřoval. Druhá věc, kterou pak budu potřebovat, je několik dělnických kombinéz nebo obyčejných sedláckých halen a kalhot.“

„Sehnat ty věci by nemělo být žádný problém. Kdy je budete potřebovat?“

„Teď. Ihned – co nejdřív.“

„Už je tma.“

„Právě proto je chci teď. Za bílého dne bych tam mnoho nepořídil.“

„Snad...snad...se nechcete vydat na cestu...do Sirmaku?“

„Copak tam můžeme vašeho strýce nechat?“

„Ale vždyť vás tam zastřelí jako vyzvědače!“

„Zajisté, ale jen když nás dopadnou.“

„Vyhodil jste most do povětří?“

„Ano.“

„Jak se tedy chcete dostat přes řeku?“

„Já ke své cestě most nepotřebuji.“

„Máte v úmyslu letět?“

„O to, jak se tam dostaneme, se nemusíte starat. Jděte, obstarejte mi věci, o něž jsem vás požádal, a hleďte, abych je měl co nejdřív! My už budeme připraveni. Jak dlouho vám to asi potrvá?“

„Asi půl hodiny. Déle ne.“

„Jděte už tedy! Ať neztrácíme drahocenný čas. Musíme být do rozednění zpátky. Jděte a hlavně mlčte! Mlčte jako ryba! Nikdo o tom nesmí vědět! Ani živá duše, rozumíte? Velmi by nám pomohlo, kdybychom věděli, kde strýce drží.“

Ludvík se zhluboka nadechl, otevřel ústa, jako by chtěl cosi říci, ale potom si to rozmyslel a odešel bez jediného slova. Za minutu už bylo slyšet, jak se jeho vůz rozjíždí.

Algy polkl pastilku, kterou měl v ústech.

„Tak se mi zdá, že noc strávíme u sousedů, místo abychom klidně spali ve svých postelích.“

„To se ti nezdá, je to přesně tak,“ odpověděl Biggles.

„Cos vlastně vymyslel?“

„Přesný plán zatím nemám, i když v obrysech už vím, jak to asi provedeme. Všechno záleží na tom, jestli se Ludvíkovi podaří zjistit, kde je hrabě vězněn.“

„Neměli bychom se pořádně najíst, než se vydáme na cestu? Mám takové tušení, že potrvá delší dobu, než se zase dostaneme k jídlu.“

„To je rozumný nápad,“ obrátil se Biggles na Smytha. „Nemáte tu něco k snědku, Smythe?“

„Jen něco studeného – chleba, sýr, koláče...“

„To nám stačí. Přineste to sem! Na cestu do města teď nemáme čas. A potom připravte ten velký bombardér!“

„Prosím, pane.“

Zatímco jedli, snažil se jim Biggles vysvětlit svůj plán. Spočíval v tom, že odletí z Mosyru a přistanou na vhodném místě ve vnitrozemí nepříteli. Jeden z nich zůstane u letadla na stráž a druzí dva odejdou v přestrojení za sedláky do Sirmaku. Tam osvobodí hraběte a odvedou ho k letadlu.

„Nejslabší částí celého plánu je podle mého názoru letadlo. Není vůbec jisté, že bude moci po celou dobu akce zůstat na zemi,“ mínil Algy. „Přistaneme-li někde v okolí Sirmaku, nepochybuji, že nás tam někdo zpozoruje. A co potom?“

Biggles si mnul bradu.

„Uznávám, že je to velmi riskantní,“ odpověděl. „Není vyloučené, že budeme pryč i několik hodin.“

„Ti dva, kteří se vydají pro hraběte, se stěží vrátí před rozedněním.“

„To je pravda.“

„Myslím, že bychom mohli použít metodu, jakou ve válce používali vyzvědači. Dva z nás vystoupí z letadla a

třetí se hned potom vznesl a bude se stále vracet a čekat, až dostane znamení, aby se snesl dolů a vzal ostatní na palubu.“

„To sice není špatný nápad, ale já mám ještě lepší,“ pokračoval Biggles. „Uděláme kompromis a provedeme to takto: já s Gingerem půjdu do Sirmaku, ty, Algy, zůstaneš u letadla a budeš na zemi tak dlouho, dokud na tebe někdo nepřijde! Budeš-li objeven nebo bude-li ti hrozit nějaké nebezpečí, vzlétneš. Budeš se ale stále vracet, dokud ti nedáme znamení. Bude-li tma, dáme ti znamení trojím zábleskem světla. Bude-li den, budeme mávat.“

„To už je lepší,“ přisvědčil Algy.

„Domnívám se, že bychom v tom plánu mohli ještě něco poopravit,“ ozval se Ginger. „Proč bychom se měli vydávat v nebezpečí tím, že přistaneme tak blízko u města? Čím budeme dál, tím menší je pravděpodobnost, že nás někdo objeví. Proč bychom nemohli přistát na tom poli jako dnes odpoledne? Víme, kde je, a víme také, že se k přistání hodí.“

„Je však příliš daleko. Do rána bychom nedošli ani do Sirmaku, tím méně tam a zpět,“ namítl Biggles.

„I to by se dalo zařídit, uposlechnete-li mé rady.“

„A ta zní?“

„Vezměme si s sebou Smythovu motorku. Má tady motorku, na níž jezdí do města. Do letadla se určitě vejde! Jezdit na ní dovedete a já si sednu za vás.“

„A jak potom odvezeme hraběte? Na motorku se přece nevejdou tři lidé.“

Ginger na okamžik zrozpačitěl, potom se mu na tváři rozzářil úsměv.

„Už to mám!“ vykřikl. „Ukradneme někde auto nebo nám ho opatří agent.“

„To by šlo,“ přikývl Biggles. „Uvažuj-li o celé věci důkladněji, začínám se přiklánět k tvému názoru, že bude lepší přistát někde dál než v blízkosti Sirmaku. Dobře tedy! Až se najíme, pokusíme se motorku naložit do letadla.“

Naštěstí to šlo docela snadno. Podařilo se jim vytáhnout ji právě ve chvíli, kdy se vrátil Ludvík s těžkým balíkem pod paží.

„Tady je to oblečení,“ řekl a hodil balík na zem.

„Hned si to oblékneme,“ prohlásil Biggles. „Ty, Algy, se převlékat nemusíš, protože zůstaneš v letadle. Zařídil jste i to ostatní, Ludvíku?“

„Ano,“ ztlumil Ludvík hlas tak, že jenom šeptal. „Zajdete do malého krámku na rohu Hlavní ulice a ulice Albertovy. Ten člověk se jmenuje Gustav a prodává všechno možné: obnošené šaty, staré věci a kromě toho také cigarety a tabák. Vejdete do krámku a požádáte ho o balíček cigaret Fatima – on bude hned vědět, o co se jedná, je to totiž heslo. Bude-li mít zavřeno, dostanete se dovnitř zadním vchodem.“

„Tak to bychom měli. Děkuji vám, Ludvíku, a teď uděláte nejlépe, když odejdete. Nic nevíte, a proto nenesete žádnou odpovědnost pro případ, že nám naše plány selžou.“

„Mám pro vás ještě jednu informaci.“

„Víte, kde je hrabě...?“

„Ano.“

„Skvělé! To nám velmi usnadní práci. Kde je?“

„V hotelu Grand, ale je střežen.“

„A kde je ten hotel?“

„Na hlavní ulici nedaleko Gustavova obchodu.“

„Dobrá. Tak už poletíme.“

„Jak se dozvím, že jste se vrátili?“

„Musíte počkat, až vám vzkážeme. Uděláme to hned po návratu.“

„Pojeďu teď rovnou do paláce. Jedna osoba, která nechce být jmenována, mě požádala, abych vám popřál mnoho zdaru při vašem podniku, bude se za vás modlit.“

„Vyřídte oné osobě, že jsme jí vděční za její účast!“ odpověděl uctivě Biggles. „Sbohem, Ludvíku!“

„Sbohem! Ještě...“

„Co?“

„Chtěl bych říci, že jste velmi stateční a odvážní lidé,“ vykoktal ze sebe Ludvík. Biggles se usmál.

„To nestojí za řeč. My už to máme v povaze.“

„Co?“

„Plnit povinnosti a dokončit vždycky to, co jsme začali.“ Když zmizel Ludvík ve tmě, Biggles obrátil svou pozornost k letadlu.

„Poletíme,“ řekl krátce. „Vy a Carter tu rozsvítíte světla, Smythe, a počkáte na nás nebo na pana Lacey, kdyby se snad musel vrátit sám.“

„Ano, pane.“

„Máš pistoli, Algy?“

„Ano.“

„A ty, Gingere?“

„Samozřejmě.“

„Zacházejte s nimi opatrně! A teď bychom se asi měli převléknout,“ zdvihl ze země balík s oblečením.

„Ty, Algy, zatím nastartuj!“

Za necelých pět minut hřmělo už letadlo nocí.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

V TÝLU NEPŘÍTELE

Noc nebyla pro let příznivá. Když vzlétli, byla obloha jasná, ale když zamířili k severu, nabírajíce stále výšku, setmělo se a na severu se objevily hory mraků.

„Tohle nemám rád,“ řekl Biggles Algymu, který seděl vedle něho.

Algy pohlédl do modročemých stínů, představujících Mosyr. Dole se táhla od jihu k severu tenká šedá stuha.

„Viditelnost je zatím dobrá,“ odpověděl. „Vidím řeku, takže bychom to pole měli snadno najít.“

„Později, až mraky zhoustnou, to už tak snadné nebude,“ poznamenal pesimisticky Biggles. „Cítím, že se počasí změní. Když jsme startovali, bylo úplně jasno, proto jsem mu nevěnoval pozornost. Také začíná být chladněji. Dá-li se do deště, budeme mít letadlo obalené ledem.“

Nastalo ticho.

Ve výši dvanáct tisíc stop, když byli vzdáleni od řeky asi sedm nebo osm mil, přiškrtil Biggles motory a začal se snášet k hranicím, hodlaje se dostat na nepřátelské území pokud možno nepozorovaně.

„Podaří-li se mi dostat se na zem bez pomoci motorů, nebude nikdo nic vědět,“ prohlásil, hledě upřeně do tmy před sebou.

„Už to pole vidím! Je tamhle – trochu víc nalevo!“ vykřikl Algy, jenž otevřel postranní okénko a díval se na tichou zem. „Nikde nic podezřelého nevidím – jen ve

vzdálenosti asi pěti mil jede auto – má rozsvícená světla.“

„Výborně!“ pochválil ho Biggles a začal se zvolna snašet na pole, jež sledoval ostřížím zrakem.

Bombardér klesal rovnoměrně a bylo slyšet jen poryvy větru.

Zakroužil, octl se přímo nad polem a za další minutu běžela již kola podvozku po zemi. Letadlo se zastavilo nedaleko křoví.

„Přesně tak jsem si to představoval,“ zahučel Biggles a vyskočil ven. Jistě pocítil úlevu po velkém napětí, způsobeném nesnadným přistáním.

Ginger zatím odvazoval motorku a po několika minutách již stála vedle letadla.

„Tak my tedy pojedeme, Algy,“ řekl Biggles. „Co máš dělat, víš. Zůstaň tady tak dlouho, dokud se nebude nic dít, ale kdyby k něčemu došlo, hned odleť! A kdybys musel odletět, pozoruj při zpáteční cestě celý kraj pro případ, že bychom se zpátky na tohle pole z nějakého důvodu nedostali. Trojí záblesk světla bude označovat místo, kde jsme. Současně to bude znamenat, že na tom místě máš přistát. Nevrátíme-li se do rozednění, odleť domů a dál už se musíš zařídit podle vlastního uvážení. Přiletíš-li sem za světla, dávej pozor, kde vlaje bílý kapesník. Je ti všechno jasné?“

„Naprosto.“

„Tedy sbohem!“

„Na shledanou!“

Biggles nastartoval motorku a rozjel se k silnici, vedoucí podél severního okraje pole. Ginger seděl vzadu. Trvalo jim sice chvíli, než se propletli mezi křovisky, ale nakonec se octli na silnici plné děr.

„Asi tu nebude moc živo,“ zabručel Ginger, když si posvítíl na silnici plnou výmolů.

„Je to tu pěkná divočina,“ souhlasil Biggles.

„Doufejme, že u Sirmaku bude silnice v lepším stavu!“ utěšoval se Ginger. „Tak už jed’te, šéfe!“

Biggles si byl vědom, že nejtěžší část celé akce mají teprve před sebou. Nebylo to poprvé, kdy se octl v riskantní situaci a tak raději mlčel a ponechal si své myšlenky pro sebe.

Gingerovi se zdálo, že do Sirmaku jedou snad už celé hodiny. Vzdálenost čtyřiceti mil urazili za půl druhé hodiny. Motorka sice mohla jet rychleji, ale silnice byla v takovém stavu, že rychlejší jízdu neumožňovala. Navíc Biggles měl jednu zásadu: pomalu, ale jistě.

Cestou potkali asi tři auta a vozku. Nikdo z nich si jich však ani nevšiml. Pouze jeden chodec na ně cosi zavolal. Asi to mělo znamenat „Dobrou noc“. Biggles jen přikývl, protože odpovědět neuměl.

Když přijeli do Sirmaku, bylo mu jasné, že potíže teprve nastanou a že největší překážkou pro ně bude neznalost jazyka.

Proto se také neodvážil uložit motorku do garáže, i když jich několik ve městě viděl. Nakonec ji zaparkoval na náměstí, kde stálo několik prázdných aut a dva vozy, v nichž seděli čekající řidiči.

„Tady bychom si mohli, až bude třeba, opatřit auto,“ podotkl Ginger, když si je všechna prohlédl.

„O tom budeme uvažovat, až se sem zase vrátíme,“ řekl Biggles klidně. „Teď se raději podíváme po Gustavovi.“

Jeho krámek našli celkem snadno. Bylo už zavřeno, vždyť bylo téměř deset hodin. Když zaklepali na zadní

vchod, objevil se starý muž s vodnatýma očima a nejistým chováním. Přeměřoval si podivné návštěvníky velmi podezíravě.

„Gustav?“ zeptal se Biggles úsečně.

„Ano.“

„Dejte mi balíček cigaret Fatima, prosím!“ požádal ho tiše Biggles.

Stařec sebou trhl.

„Račte dovnitř, prosím!“ ustoupil stranou, a když vešli, zavedl je do malého pokojíku.

„Tak to bychom měli,“ přikývl Biggles a obrátil se na něj s přímým dotazem, aby se přesvědčil, jestli může starci důvěřovat:

„Řekněte mi, co víte o hraběti Saurinovi! Přišli jsme ho vysvobodit.“

Gustav jim zopakoval to, co už věděli od Ludvíka. „A kde ho v tom hotelu vězní?“ zeptal se Biggles, když všechno vyslechl.

„V pokoji číslo dvacet jedna.“

„V kterém je to poschodí?“

„Myslíte patře?“

„Ano.“

„Ve druhém.“

„Smí vycházet?“

„Ano, ale stále je doprovázen dvěma muži.“

„Bylo by možné poslat mu vzkaz?“ Stařec zavrtěl hlavou.

„Ne, to je vyloučené. Časem to snad půjde, ale dnes ne.“

„My tu do rána čekat nemůžeme,“ podíval se Biggles na Gingera a Ginger zase na něho. „To je hloupé, co?“ řekl.

Biggles neodpověděl. Díval se kamsi do kouta a uvažoval. Pak si zhluboka oddechl.

„Pokud to jen trochu půjde, rád bych se vyhnul dramatickým scénám,“ prohlásil. „Náš plán musí být jednoduchý.“

Potom se obrátil na Gustava.

„Nemáte náhodou nákladní auto?“

„Ne, to nemám.“

„Škoda. A nemohl byste mi nějaké opatřit?“

„Teď ne. Zítra možná ano.“

„O zítřku vůbec nemluvte! Mě zajímá dnešní večer.“

„Na dvoře mám ruční káru. Vozím na ní zboží z nádraží.“

„Ta se nám bude hodit. Nemáte náhodou v krámě oblečení, které nosívají vrátní?“

„Vy chcete vypadat jako vrátný?“

„Ano.“

Starý muž zmizel v krámě, v mžiku byl však zpátky a nesl v ruce modrý kabát a prýmkovanou čepici.

Biggles si kabát hned vyzkoušel. Nepadl mu sice nijak skvěle, ale dal se použít.

„A teď čepici!“

Biggles se usmál.

„Ještě mi najděte nějaký velký kufr!“ Kufr, který Gustav přinesl, byl opravdu pořádný. „A teď mi, Gustave, do toho kufru nandejte všechno sklo a nádoby, které máte a které se do něj vejde!“ Stařec užasl.

„Jen se nebojte! Všechno vám bude zapláceno.“

„A na co to chcete?“

„Chci to rozbít.“

„Rozbít?“

„Víte, to patří do mého plánu. Naplňte kufr takovými předměty, které se snadno rozbijí, když kufr spadne. Ty, Gingere, pojeděš s kufrem naloženým na káře kolem hotelu, a až budeš před hlavním vchodem, necháš kufr spadnout na zem. Hlavní je – udělat co největší rámus.“

„A přilákat tím k sobě z okruhu několika set metrů všechny lidi, aby se přišli podívat na nemotoru, který to všechno rozbil,“ bránil se Ginger. „Děkuji pěkně.“

„Ano, tak jsem to myslel. Trefil jsi hřebíček na hlavičku! Až kufr spadne na chodník, jistě se každý, kdo ten rámus uslyší, ohlédne, co se děje. A jistě také každý, což je daleko důležitější, kdo bude uvnitř hotelu, vyběhne ven. Tomu snad žádný člověk neodolá – to už je v lidské povaze. A až všichni vyběhnou, já vklouznu dovnitř. Vsad' se, že mě ani živá duše nezahlédne. Ty se o mě však nebudeš starat. Od tebe nechci nic jiného, než abys na označeném místě způsobil pořádný rámus. Potom přejdeš na druhou stranu ulice a postavíš se někam poblíž zaparkovaných aut. Jakmile nás spatříš přicházet, do vyhlédnutého vozu skočíš, nastartuješ a budeš přichystaný k okamžitému odjezdu.“

„A jiného už nechcete nic?“ zeptal se sarkasticky Ginger.

„Ne, jiného už nechci nic.“

„To úplně stačí,“ bručel Ginger. „Tak tedy naplňte kufr sklem! Celý život si přeji slyšet, jaký vznikne rámus, když se rozbije hromada skla. Zatím jsem neměl to štěstí.“

„Tvému toužebnému přání bude tedy vyhověno, a kromě toho tě to nebude stát ani halír,“ ušklíbl se Biggles. „Pojďte, Gustave, ať se zbytečně nezdržujeme!“

Stařec začal protestovat, že má být zničen celý jeho krám, ale Biggles jen mávl rukou, aby mlčel.

„Nezapomínejte na to, co je ve hře!“ upozorňoval ho, když šli dozadu do skladu.

„Jen se vychechtej teď!“ pobízел Gingera Biggles. „Potom nebude na smích čas.“

„Kufr naplněný sklem – to bude jako trumfové eso v kartách.“

Biggles se usmál.

„Ano. Bude to trumfové eso.“

Asi za dvacet minut byl kufr už plný a Ginger si ho nervózně prohlížel.

„Připadá mi to, jako bych měl spáchat vraždu,“ povzdechl si.

„Vraždy se dopustím já, rozbiješ-li tyhle krámy na nepravém místě,“ zavrčel Biggles. „Dávej pozor a jeď za mnou! Já půjdu napřed.“

Biggles se sklonil a vzal do ruky druhý kufřík.

„Sbohem, Gustave, pro případ, že bychom se už neviděli!“ rozloučil se. „Až se vrátíme do Mosyru, budu referovat, jak velmi jste nám pomohl.“

Potom otevřel vrata a vykročil svižně směrem k hotelu. Když ušel pár kroků, ohlédl se, jestli jde Ginger za ním. Když došel k hotelu, postavil se do nevelké vzdálenosti od vchodu a čekal na další vývoj událostí. Nemusel čekat dlouho.

Ginger kodrcal s károu po náměstí a zdálo se, že mu kufr musí každou chvíli spadnout na zem. Jeho počínání neuniklo pozornosti několika chodců, kteří se zastavovali a zvědavě ho pozorovali. V následujícím okamžiku Ginger narazil s károu na chodník a kufr se zřítíl na zem přesně naproti vchodu do hotelu.

Lomoz a rámus, který se pak rozlehl tichou ulicí, předstihl i nejmělejší Bigglesovo očekávání.

Z otevřeného kufru vypadávaly na zem hrnky, sklenice a talíře a ty, které ještě zůstaly celé, se rozbíjely na chodníku nebo zapadly do stoky.

Rozhostilo se hrobové ticho, jako by všichni stojící kolem na chvíli zatajili dech. Potom se ozval šum a hluk. Ze všech stran se sem začali sbíhat lidé, někteří zvědavci otvírali okna a také se rozletěly dveře hotelu, ze kterých vyběhl vrátný, za ním sluhové a pak i hosté.

Při pohledu na ně se Biggles opět vzpamatoval.

Přitiskl kufrík k boku a klidně vešel do hotelu. Jediným pohledem se přesvědčil, že ve vestibulu nikdo není. Proto vykročil na schodiště. Cestou nahoru potkal několik lidí, kteří právě sbíhali dolů. Biggles krácel přímo do druhého poschodí.

Konečně došel k orientační tabulce. Šipka, ukazující vlevo, oznamovala, že tam jsou pokoje číslo 29 až 45. Vpravo potom pokoje číslo 16 až 28.

Po několika krocích se octl před pokojem s číslem 21. Nerozmýšlel se ani vteřinu a vstoupil dovnitř.

V pokoji seděli tři muži, všichni v tmavých oblecích. Jednoho z nich poznal okamžitě. Byl to hrabě Saurin.

Druzí dva, které neznal, okamžitě vyskočili, ale zůstali nehybně stát, když před sebou uviděli hlaveň Bigglesovy pistole.

„Pojďte, pane!“ vyzval hraběte Biggles.

Hrabě povstal jako nějaký náměsíčník.

„Pojďte, pane, musíme si pospíšet!“ vykřikl Biggles netrpělivě.

Hrabě sebou škulbl, vzpamatoval se ze svého úžasu a rychle vykročil. Když vyšli na chodbu, Biggles vytáhl klíč a dveře zamkl zvenčí.

„Pojďte za mnou a držte se mě, ať se děje cokoli! Na nějaké řeči teď není čas,“ řekl Biggles hraběti, zastrkuje pistoli do kapsy.

Cestou do prvního patra nikoho nepotkali, avšak v ohybu do přízemí narazili na muže, který zřejmě přicházel z vestibulu. Biggles by prošel kolem něj nevšímavě, ale v poslední chvíli zachytil jeho pohled. Oba sebou škulbli a strnuli, neboť se okamžitě poznali.

Byl to vyslanec Harran, který navštívil Bigglese v jeho bytě téhož večera, kdy k němu poprvé přišel i hrabě Saurin.

Biggles sáhl bleskově pro pistoli, ale než čemukoli mohl zabránit, Harran se otočil a řítí se po schodišti dolů, bera tři schody jedním skokem.

„Tohle by nám mohlo udělat čáru přes rozpočet,“ zlobil se Biggles. „Co to křičel?“

„Volal policii.“

„Pak bude rozumnější, když se poohlédneme po nějakém jiném východu. Zkusíme to třeba tudy.“

Biggles se rozběhl chodbou, ale zanedlouho se octl na jejím konci. Chodba dál nepokračovala.

Dole bylo slyšet křik a dupot.

„Jsme ztraceni,“ povzdechl si hrabě.

„Takhle nikdy nemluvte!“ vyjel na něj Biggles.

V tom zahlédl jakési dveře a okamžitě poznal, že je to nákladní výtah, sloužící pro dopravu zavazadel. Výtahová kabina však za dveřmi nebyla. Stiskl proto knoflík a slyšel, jak se kdesi rozezvučel zvonek.

Všechno nyní záviselo na tom, přijede-li k nim výtah. Konečně se ozval zvuk stoupajícího výtahu. Ale v téže chvíli se v ohybu chodby objevil Harran s několika muži, z nichž někteří byli v uniformách. Zarazili se, když uviděli v Bigglesově ruce namířenou pistoli.

„Jeden jediný krok, Harrane, a bude to váš poslední krok!“ vykřikl Biggles ostrým hlasem. Při posledním slově zaskřípaly otevírající se dveře výtahu. Vystoupil z nich zívající vrátný. Hned se ale vzpamatoval, když uviděl, co se děje.

Biggles ho rychle odstrčil na stranu.

„Nastupte si!“ poručil krátce hraběti.

Když zavíral dveře, bylo slyšet dupot běžících pronásledovatelů. Stiskl knoflík a výtah začal klesat.

„Teď je jen otázka, kde s námi zastaví,“ zavrčel Biggles.

Octli se v spoře osvětlené místnosti, plné kufrů a zavazadel.

„Vypadá to tu jako v úschovně,“ konstatoval Biggles a oči se mu rozzářily, jakmile objevil dveře. Po několikerém trhnutí klikou konečně povolily. Za dveřmi byl dvůr s východem do postranní uličky. Biggles strnul. Všechno bylo pokryto čerstvým popraškem sněhu.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

DALŠÍ NEBEZPEČÍ

„Na co čekáme?“ zeptal se hrabě zvědavě. Biggles se znovu rozhlédl a dal se do smíchu. „Na nic,“ odpověděl a postoupil o několik kroků kupředu. „Je zajímavé, jak často se člověku postaví do cesty nečekané překážky,“ dodal trpce.

„A co se vlastně stalo?“

„Povím vám to, ale až budeme v bezpečí. Teď bychom měli co nejrychleji zmizet.“

Podle Bigglesova odhadu postranní ulička ústila na hlavní náměstí, nyní téměř prázdné. Na místě, kde před chvílí vysypal Ginger svůj náklad, postávalo ještě několik zvědavců. Biggles si jich nevšímal, ale zamířil rovnou k parkovišti automobilů. Jakmile zjistil, že tam zbývají již jen tři auta, přidal do kroku.

Ginger se opíral o strom, stojící nedaleko druhého vozu, ale zřejmě pozorně sledoval celé okolí, neboť než k němu Biggles a hrabě Saurin stačili dojít, motor už běžel na plné obrátky.

„Šlápní na to!“ zvolal netrpělivě Biggles, sotva usedli do vozu.

„Trvalo vám to nějak dlouho,“ stěžoval si Ginger. „Asi vás nepřekvapí, že už jsem o vás začínal mít strach, zejména když ostatní auta začala odjíždět. Původně jsem si vybral francouzskou značku...“

„Na tom teď vůbec nezáleží, jakou značku sis vybral,“ odsekl krátce Biggles. „Dávej teď raději pozor na cestu!“

„A kam vlastně jedeme?“

„Samozřejmě zpátky k letadlu.“

„Myslím, že nám letadlo nebude nic platné, když je takovéhle počasí,“ odpověděl Ginger, stíraje vložky sněhu usazující se na předním skle.

„Mohlo by už konečně přestat sněžit.“ Ginger zavrtěl hlavou.

„To hned tak nepřestane. Viděl jsem, když sníh začal padat. Byly to pořádné vložky. Asi bude sněžit dlouho.“

„Nedá se nic dělat,“ prohlásil Biggles. „Kéž by se nám podařilo vzlétnout!“

Obrátil se na liraběte.

„Čeká na nás letadlo,“ vysvětloval, „ale to není, jak jistě víte, ve sněhové bouři příliš bezpečný dopravní prostředek, i když se mu podaří vzlétnout. A to se vždycky nepodaří.“

„A jinak se do Mosyru dostat nemůžeme?“ zeptal se hrabě.

„Ne.“

„Mohli bychom to snad zkusit po mostě.“

„To bychom sice mohli, ale nic by nám to nepomohlo.“

„Proč?“

„Protože mostu chybí dva prostřední pilíře.“

„Cože?“

„Ano. Nejdůležitější část mostu je pryč.“

„A kde je?“

„Na dně řeky.“

„Bože můj! Jak se tam dostala?“

„Na mostě vybuchla bomba.“

„A jak k tomu došlo, u všech rohatých?“

„Provedli jsme nálet.“

„Aha, už to chápu.“

„Kdybych předem věděl, co vím teď, počkal bych do zítřka, ale ve chvíli, kdy jsem na most shodil bomby, jsem netušil, že jste byl unesen.“

„Co tedy budete dělat?“

„Nejprve se musíme dostat na místo, kde jsme letadlo zanechali, a zjistíme, jestli Algy na nás ještě čeká. Já ale pochybuji, že tam bude, doufám totiž, že měl tolik rozumu a odletěl dřív, než se strhla ta sněhová bouře.“

„Měl vůbec nějakou šanci včas odletět?“

„Ano, protože fronta přišla od severu a Gomal leží na jihu. Odstartoval-li Algy ihned, jak dopadly na zem první vložky, jistě se dostal bezpečně domů. O tom však nemá smysl se dohadovat. O dalších možnostech si promluvíme, až dojedeme na místo. Buď opatrný, Gingere, abychom nesjeli z cesty!“

Uvnitř vozu se rozhostilo ticho. Auto uhánělo zasněženou krajinou a sníh padal čím dál hustěji.

Asi po hodině jízdy se dostali k poli, na němž přistáli. Biggles vystoupil a poklekl na zem.

„Je to horší, než jsem si myslel,“ mumlal si pro sebe.

„Je tady?“ zeptal se Ginger.

„Nevím, není pořádně vidět. Sníh zakryl stopy. I kdyby tu Algy byl, je téměř vyloučené, že by se nám nyní podařilo odstartovat. Nebezpečí ani riziko mi nevádí, ale v dobrovolném hazardování se životem jsem nikdy neviděl smysl.“

Ginger zaparkoval vůz na okraji vozovky a všichni tři se rozběhli po poli k místu, kde zanechali letadlo. Žádné nenašli, jak Biggles očekával, ale nijak ho to nemrzelo, neboť na poli byly hluboké závěje.

„A co teď?“ zeptal se rezignovaně Ginger, když se přesvědčili, že letadlo tam nikde není.

Hrabě v něm vzbudil paprsek naděje.

„Počkejte, počkejte chvíli!“ zvolal. „Myslím, že na Gingerovu nesnadnou otázku znám odpověď. Znam tenhle kraj dobře, protože jsem tu jako chlapec chytával v řece ryby. Dole směrem po proudu je starý mlýn a u něho vždycky bývala loďka.“

„Jak je to odtud daleko?“

„Asi čtyři míle.“

„To není moc daleko. Dá se tam dojet autem?“

Ginger zaparkoval vůz a všichni tři se rozeběhli po poli.

„Nedá. Musíme jít podle řeky. Vede tam pouze pěšina.“

„Za takového počasí, jaké je dnes, to bude opravdu příjemná procházka,“ podotkl ironicky Biggles. „Nemám rád procházky za krásného počasí, natož v takovémhle, a o tom, že je noc, raději ani nemluví. Myslíte si, hrabě, že ty čtyři míle ujdete?“

„Myslím, že to dokážu.“

„Dobře. Nejlepší bude, když se na cestu vydáme hned, mohli bychom tu nakonec zmrznout.“

Vykročili přímou cestou k řece, ale v prudké sněhové vánici postupovali kupředu s velkými obtížemi. Asi za půl hodiny dorazili k pěšině, která vedla podél břehu. Ginger poznamenal, že na tomto místě byli i večer, když přistáli. Řeka se táhla jako obrovitý had a pokud se jí drželi, nemohli zabloudit. Také chůze zde byla snadnější, než na otevřeném poli. Hrabě vykročil první.

„Sníh má také své výhody a přednosti,“ řekl optimisticky. „Nemusíme se alespoň bát, že nás budou pronásledovat.“

„Tím si nejsem tak docela jist,“ odpověděl skepticky Biggles. „Nu, zatím jsme měli štěstí.“

Asi po dvou hodinách chůze hrabě konečně oznámil, že se blíží k cíli. Bylo to v pravý čas, neboť již byli pořádně unavení. Jeho sdělení je tak vzpružilo, že okamžitě přidali do kroku.

„Ale i v tom případě, že se nám podaří dostat se přes řeku, bude nás čekat ještě pěkný kus cesty,“ podotkl Ginger.

„Jakmile budeme v Mosyru, nebude těžké opatřit si nějaké auto,“ ujišťoval ho hrabě.

„Rozhodně bychom neměli zůstat blízko hranice. I kdybychom byli od Gomalu tisíc mil, musíme si pospíšet.“

„To máte pravdu,“ přisvědčil hrabě, oprašuje si sních z kabátu. Sních byl ale naštěstí suchý a vůbec se nelepil. „Vím, kde jsme, velmi dobře se na tato místa pamatuji.“

Padající sních už nebyl tak hustý a nedaleko se objevily vysoké stromy. Náhle se břehy zvedly a uprchlíci nyní vcházeli do hlubokého údolí.

„Kde se na takovém místě vzal mlýn?“ divil se Biggles.

Je to vlastně také pila,“ odpověděl hrabě. „Rozřezávají zde kmeny a přepravují je po vodě na další pilu, kde z nich dělají prkna. V blízkém okolí jsou doly, kde prkna potřebují. Musíme být opatrní, aby nás nikdo nespatrił. Nezapomínejte, že zdejší lidé jsou našimi nepřáteli. Tamhle už vidím mlýn a pilu! Já...“ zmlkl náhle. „Nějak se to tu změnilo,“ dodal po chvíli nejistě.

Udělali ještě několik kroků.

„Nechci být špatným prorokem, ale zdá se mi, že z celého mlýna zůstalo jen pár zdí,“ pronesl Biggles. „Mlýn i s pilou vyhořel.“

Hrabě údivem vykřikl a rozběhl se vpřed.

„Máte pravdu,“ zvolal. „Budovy vyhořely a... loďka je pryč.“

Biggles se zastavil a rozhlédl se. Na místě, kde kdysi stával mlýn, se nyní tyčily k obloze jen zbytky ohořelých zdí. Z řeky nyní trčela napolo do bahna ponořená stará a ztrouchnivělá loďka. Stálo zde i několik ohořelých stromů, které také vzaly při požáru za své.

„Tak to vypadá,“ zabručel Biggles, „že jsme se zpozдили asi tak o pět let.“

„Je mi to líto,“ přikývl smutně hrabě.

Ginger zhluboka vzdychl a právě chtěl promluvit, když se z lesa ozvalo dlouhé, hroživé zavytí, takže se celý zachvěl. „Bože, co to bylo?“ vykřikl. Hrabě se ohlédl. „Vlci!“ odpověděl stísněně.

„Vlci!“ opakoval to krátké slovo Biggles. „Tady se vyskytují vlci?“

„Někdy v zimě se v této hornaté části země objevují. Zaženou je sem mrazy a hlad.“

„To je opravdu velmi příjemné zjištění,“ podotkl Biggles, dívaje se do tmy. „Nerad bych se dal sežrat,“ ušklíbl se a vytáhl z kapsy pistoli.

„Já taky ne,“ vyhrkl Ginger.

Vtom přestalo sněžit, obloha se rázem vyjasnila a bílý kraj se zatřpytil žlutavým svitem měsíce.

„Hm, co podnikneme teď?“ vyjel ostře Biggles. „Rychle se zamyslete! Situace se nám začíná vymykat z rukou!“

„Podívejte se!“ zasípal hrabě.

Když se Biggles s Gingerem otočili, spatřili ve vzdálenosti asi padesáti yardů mihnout se několik hbitých temných stínů.

Biggles na ně zamířil, ale než stačil vypálit, zmizely stíny mezi černými stromy, jako by vlci vytušili jeho úmysl. Hrabě vykročil rychle ke mlýnu.

„Skrýjeme se tam!“ navrhoval. „Vlci se hned tak neodvážejí napadnout něco, co se podobá domu. Přepadnou-li nás ale venku, je s námi konec.“

Nebylo třeba, aby svá slova opakoval dvakrát. Všichni tři se rozběhli ke zbytkům budovy. Z ohořelého přízemí vedly kamenné schody do prvního patra.

„Bude nejlepší, když vylezeme co nejvýš, potom se rozhodneme, co podnikneme dál,“ mínil Biggles.

„To je pravda – to bude nejrozumnější,“ přikývl hrabě. „Zdá se, že tu uvízneme až do rána. Vlci nejsou žádní hrdinové a za denního světla útočí jen zřídka.“

„To už jim tedy moc času nezbývá. Moje hodinky ukazují skoro pět hodin.“

Vyběhli po schodišti do prvního patra, z kterého zbylo jen torzo.

Biggles vyhlédl otvorem v rozpadlé zdi. V kruhu kolem vyhořelé stavby sedělo asi třicet nebo čtyřicet šedavých vlků, těžce oddychujících a vyplazujících jazyky. Nad hlavami jim stoupala pára.

„Příjemná zvířátka, že ano?“ ušklíbl se Biggles a podíval se na Gingera, který se postavil vedle něj.

Ginger místo odpovědi vytáhl z kapsy pistoli. „Co chceš dělat?“ zeptal se Biggles. „Střílet!“ ozval se bojovně Ginger.

„Na to bude dost času, až se dostanou na schody,“ řekl temně Biggles. „Šetři střelivem, a kromě toho nemusí nikdo vědět, že jsme tady.“

„To má člověk z toho, když se doma nudí,“ zamumlal ponuře Ginger.

„Teď mlč! Předtím jsi stále naříkal, že ti chybí trocha vzrušení. Když už ho máš dostatek, nestěžuj si a ničeho nelituj,“ odbyl ho krátce Biggles a sedl si na nejvyšší schod, chtěje tak vyčkat, až se rozední.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

RISKANTNÍ PODNIK

Měsíc zvolna zapadal a obloha začala šednout. Počasí se zlepšilo, vzduchem poletovaly již jen jednotlivé vločky a dokonce i vítr se ztišil. Nastalo ponuré ticho.

Potom se ozval Ginger.

„Vlci se přibližují,“ řekl vyděšeně.

Biggles vstal. Vlci ještě seděli v kruhu, ale několik zvířat popošlo k domu.

„Takhle to dělají vždycky,“ prohlásil hrabě. „Čekají, až se některý z nich odváží, a potom zaútočí všichni.“

„Nejlepší by bylo vyplašit je dřív, než se k útoku odhodlají,“ mínil Biggles. „Doufal jsem, že nebudeme muset použít pistole, abychom se neprozradili, ale v tom, jestli nás dopadnou naši nepřátelé, nebo jestli nás sežerou vlci, není žádný rozdíl. Střel do nich, Gingere!“

Ginger si opřel pistoli o ohořelý trám, aby mohl lépe zamířit a potom stiskl spoušť. V prvním okamžiku neviděl, jestli se mu podařilo některé zvíře zasáhnout, protože byl oslepený plamenem, který při výstřelu vyšlehl z hlavně. Když potom znovu začal vidět, žádného vlka už nespatrił.

„To jsem žádného nezasáhl?“ zabručel zklamaně.

„Ne – jenom si je vyplašil,“ zašklebil se Biggles.

„Vrátí se, až se vzpamatují a překonají strach,“ upozorňoval je hrabě.

„To si ale budou muset pospíšit, chtějí-li se nažrat do rána,“ odpověděl Biggles. „Už začíná svítat – podívejte se!“

Ukázal rukou na východ, kde se nad zalesněnými vrcholy objevily šedé šmouhy rodícího se nového dne.

„Začíná tát,“ dodal pak zasmušile. „Není divu, tady na jihu. Myslím, že Algy bude na rozpacích, co by měl udělat.“

„Na tomhle poli by nemělo smysl pokoušet se o přistání,“ ozval se hrabě.

„A proč?“

„Dovedete si představit, co se stane, když sníh začne tát? Celá tahle rovina se octne pod vodou.“

„I hrome! Na to jsem vůbec nepomyslel,“ zavrčel Biggles. „A co řeka?“

„Z hor se sem přivalí spousta vody a zaplaví celý kraj. Řeka bude rozbouřená a nikdo se nebude moci několik dnů, než voda opadne, dostat na druhý břeh.“

„Ať to bude tak nebo onak, vypadá to, že jsme se dostali do pěkné kaše,“ povzdechl si Ginger a hodil do vody kousek dřeva.

Jakmile bude světlo, máme na krku naše pronásledovatele, budou na nás pořádat štvance po celém kraji,“ ušklíbl se Biggles. „Neměli bychom se pokusit o přeplavání řeky?“

„Škoda slov,“ mávl rukou hrabě. „I kdybychom nebrali v úvahu dravý proud, zaručeně bychom prochladli dřív, než bychom se dostali do poloviny řeky.“

„A nikde jinde tu není přechod přes řeku?“

Ginger náhle popadl Bigglese za ruku.

„Je!“ vykřikl vítězoslavně.

„Jak to?“

„Viděl jste ten kousek dřeva, který jsem hodil do vody?“

„Ano.“

„Plul přímo na druhou stranu, k protějšímu břehu – tam, kde je vidět písčina. Proud zde zahýbá, naráží na břeh a potom se obrací přímo na protější břeh. Podívejte se, vidíte ten kousek dřeva na protějším břehu? Kdybychom svázali dohromady několik trámů, vznikl by vor a s jeho pomocí bychom se dostali na druhou stranu. Potřebovali bychom jen provazy.“

„To je skvělý nápad, Gingere!“ vykřikl nadšeně Biggles. „Poohlédneme se po něčem, čím by se trámy daly svázat dohromady. A co ten starý člun? Snad tu něco najdeme. Až se rozední, nebudeme mít už starosti s vlky. Přesto Gingere, měj stále připravenou pistoli.“

Nyní se všichni tři vydali hledat něco, čím by mohli nahradit provazy. Ve mlýně nenašli nic, ale ve člunu Biggles objevil kus starého voskovaného plátna.

„Nenajdeme-li nic jiného, roztrháme je na pruhy, i kdyby nás to mělo zdržet,“ řekl. „A co tohle?“ ukázal na zrezivělý řetěz. „Provaz by byl samozřejmě lepší.“

Ve člunu už nic jiného nebylo, ale když sáhl pod sedátko, radostně vykřikl, neboť ze skryše vytáhl několik kusů různě dlouhých provazů. Jeden z nich napjal, aby vyzkoušel, jak je pevný a hned se zklamaně ušklíbl, protože provaz okamžitě praskl jako nějaká nit.

„Ty nám moc platné nebudou,“ vzdychl hrabě.

„Budeme-li s nimi zacházet opatrně, těch několik minut, než se dostaneme na druhý břeh, udrží vor pohromadě,“ odpověděl Biggles. „Uprostřed ho zpevníme řetězem.“

Vzal provazy a pospíchal s nimi k hromadě trámů ležících blízko řeky. Některé z nich byly už částečně pod vodou.

„Vy, hrabě, ovinete provaz kolem trámu, ty, Gingere, budeš provaz utahovat a já vám budu trámy přisunovat! Svazujte trámy k sobě co možná nejtěsněji, aby nás vor unesl!“

Nebyla to sice těžká práce, ale vyžadovala opatrnost a šetrné zacházení, protože provazy byly zetlelé. Postupovali přesně tak, jak Biggles navrhl, a po půl hodině horečné práce vyšlo slunce. Vzduch se oteplil a všichni se začali potit.

„Snad už je ten vor dostatečně široký,“ prohlásil Biggles, prohlížeje výsledek společné práce. „Nesmíme už ztrácet čas – podívejte se na řeku! Za poslední hodinu stoupla hladina nejméně o jednu stopu. Řekl bych, že se řítí dvojnásobnou rychlostí. Přines, Gingere, ten řetěz! Použijeme ho jako hlavní úvaz. A snad bychom také mohli použít to plátno. A co...?“ najednou se odmlčel a ohlédl se na břeh. „Zdá se mi, že jsem zaslechl nějaké podezřelé zvuky.“

„Já také,“ vydechl Ginger.

Rozběhl se do mlýna a rychle vyběhl po schodech nahoru, aby se mohl rozhlédnout. Vmžiku byl zase zpátky, celý udýchaný. „Rychle na vodu! Rychle na vodu!“ volal. „Co se děje?“

„Vojáci! Vojáci se psy! Sledují naši stopu. Jsou už nablízku a běží.“

Biggles neztrácel čas dalšími řečmi a chytil vor za jeden konec. Společně s hrabětem jej stáhli do vody. Ginger stál za nimi a držel pro všechny případy konce provazů. Vor se okamžitě octl v proudu. Jak v něm kolísal, voda jej zalévala.

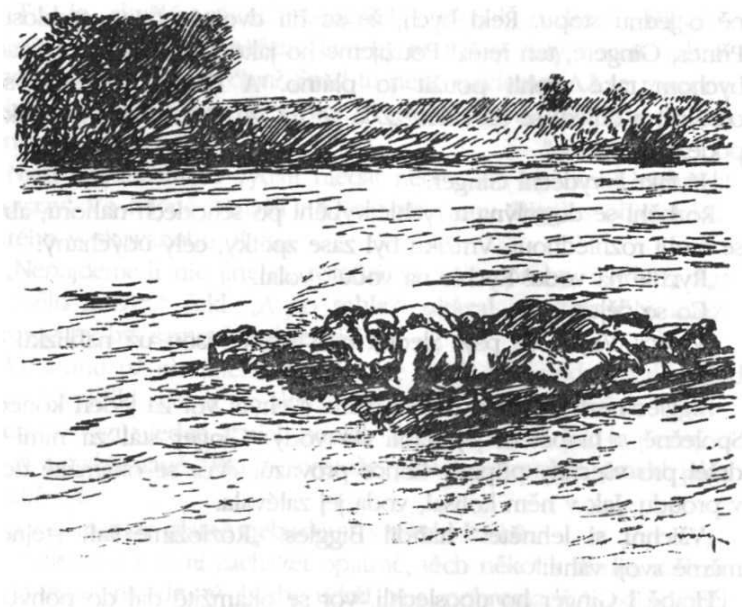
„Všichni si lehněte!“ nařídil Biggles. „Rozložíme tak stejnoměrně svoji váhu.“

Hrabě i Ginger ho uposlechli, vor se okamžitě dal do pohybu a proud vody ho unášel doprostřed řeky.

Takto unášeni řekou pozorovali břeh, na němž se každou chvíli mohli objevit jejich pronásledovatelé. Dostali se již do poloviny cesty, když se na břehu objevil první, zuřivě štěkající pes. Hned za ním se vynořil voják a za ním druhý. Jejich povyk našim hrdinům prozradil, že je už spatřili.

„Skloně hlavy!“ zavelel Biggles. „Začnou po nás střílet, ale toho se nemusíme bát. Ještě jsem neviděl člověka, který by se strefil, když předtím utíkal.“

Sotva domluvil, ozvala se první rána. Daleko od místa, kde plul vor, pleskla o vodní hladinu kulka. Biggles vytáhl z kapsy pistoli a také vypálil, i když nepředpokládal, že by se mu podařilo někoho zasáhnout.

Proud unášel vor doprostřed řeky...

„Beng! Beng! Beng!“ štěkala pistole a vojáci, kteří stáli na břehu, rychle uskočili za stromy, aby se kryli.

„Jak jsme daleko od břehu, Gingere?“ zeptal se Biggles, upíraje oči na místo, kde zmizeli vojáci.

„Dvacet yardů.“

„A plujeme přímo k tomu písku?“

„Řekl bych, že ano.“

„Připravte se tedy – jakmile tam budeme, vyskočíme na písčinu a poběžíme k nejbližším stromům. Při běhu se přihrňte pokud možno až k zemi.“

Za okamžik se opět ozvalo několik výstřelů a v nebezpečné blízkosti voru zahvízdalo pár kulek. „Beng! Beng!“ vyštěkla Bigglesova pistole. Konečně se vor dotkl dna. Plavidlo sebou dvakrát škublo a Biggles tak poznal, že oba jeho společníci vystoupili na břeh. Vypálil tedy ještě jednou na nepřitele a vzápětí se také rozběhl ke stromům, snaže se při tom kličkovat na všechny strany.

Jedna kulka se zaryla do písku těsně vedle jeho boty, druhá mu zasvištěla kolem hlavy.

„Nestalo se vám nic?“ zvolal, když se také on dostal mezi stromy.

Ginger i hrabě hlasitě oddechovali. Když se na Bigglesovu otázku ozvala negativní odpověď, ulehčeně si vydechl.

„Teď se budeme držet v hustém podrostu! Nesmíme se jim vůbec ukázat!“ nařídil a vykročil za přáteli, kteří se už vydali na cestu. Stromy jim poskytovaly dostatečný úkryt, takže chůze nebyla příliš nebezpečná.

Brzy se tak dostali k nedalekému kopci, kde se na chvíli usadili na mohutném balvanu.

„Měli jsme skutečně nejvyšší čas, vidíte?“ usmál se na hraběte, na němž nebylo vůbec patrné, že právě vyvázl z nějakého nebezpečí.

Saurin vlídně přikývl.

„Jenom nezapomínejte, že jsme ještě v cizí zemi!“ varoval Bigglese před předčasným optimismem. „Jak daleko jsme od hranic?“

„Myslím, že asi dvě míle.“

„Pokud vám to nebude vadit, mohli bychom pokračovat v cestě. Čím dříve se dostaneme do Mosyru, tím dříve si budeme moci svobodně vydechnout. Pokud se nepletu, je za tímhle hřebenem rovina.“

„Ano, je. Tyto kopce rychle spadají do roviny.“

„Dostaneme-li se tam, můžeme doufat, že nás Algy spatří a naloží do letadla,“ pokračoval zamyšleně Biggles. „Doufejme, že se nám to podaří.“

Kopec byl příkrý a sráz poměrně dlouhý, takže jim trvalo téměř hodinu, než se dostali na vrchol. Řeku slyšeli hluboko v údolí, ale neviděli ji, protože stromy jim bránily ve výhledu. Ani hluk pronásledovatelů k nim nedoléhal. Po několikaminutovém odpočinku se opět vydali na cestu. Nyní již ale sestupovali. Asi za dvacet minut narazili na obyčejný plot z ostnatého drátu. Nikdo zde však nebyl. Byla-li tam někde pohraniční hlídka, nezahledli ji. Bez dalšího váhání prolezli mezi dráty na druhou stranu hranice, do Mosyru.

„Takhle je to rozhodně lepší,“ konstatoval Biggles, když se přiblížili k rovině.

Náhle zaslechli zvuk letadlových motorů.

„To je Algy!“ vykřikl Ginger radostně.

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou, naslouchaje zkušeným uchem hukotu motorů, jejichž hluk stále sílil. „Mýlíš se, chlapče,“ řekl. „Podívej se!“

Ukázal mezi stromy na řadu stíhaček, letících nízko nad zemí. Proletěly jim téměř nad hlavou.

„Hledají nás. Musíme být opatrní, nebo s námi bude zle,“ prohlásil Biggles. „Spatří-li nás...“

„A co potom, až se dostaneme na rovinu?“ zeptal se Ginger.

„Počkej si, až tam budeme!“ odsekl Biggles.

Cestou dolů spatřili stíhačky ještě několikrát. Nebylo už možné pochybovat o tom, po čem pátrají. Nemuseli se však příliš obávat, že je piloti objeví, protože byli chráněni stromy. Ostatně, i kdyby je některý z pilotů zahlédl, co by mohl podniknout, když na svahu se nedalo přistát?

„Mám jen strach, aby se s nimi nesrazil Algy, kdyby se nás vydal hledat,“ vyslovil své obavy Biggles a pohodil hlavou směrem ke vzdalujícím se letadlům.

„Také mě to napadlo,“ řekl stísněně Ginger, sbíhaje dolů po příkrém svahu.

Potom zmlkli. Trvalo jim téměř hodinu, než se dostali na rovinu. Za celou tu dobu byla pronesena jediná věta, když se nad nimi objevil dvousedadlový letoun.

„Aby nás vypátrali, nasadí zřejmě celé letectvo,“ ozval se Biggles, dívaje se nahoru.

„Tamhle vidím nějaký statek,“ ozval se hrabě. „Snad bychom tam mohli zajít a požádat o něco k jídlu a o trochu čaje nebo kávy. Až místní lidé zjistí, kdo jsme, jistě nás neodmítnou.“

„To je docela rozumný nápad,“ přitakal uznale Biggles.

Aby se ke statku co nejrychleji dostali, přidali do kroku. Byli právě uprostřed pole a vzdálení dobrých sto metrů od nejbližšího úkrytu, když se přímo nad nimi objevil nepřátelský letoun.

Uvažovat o tom, zda si jich pilot všimne, bylo zbytečné. Biggles si okamžitě uvědomil hrozící nebezpečí. Stíhačka zřejmě patřila do formace, kterou několikrát viděli při sestupu z hřebene, ale zřejmě došlo k rozdělení formace, aby jednotlivá letadla pokryla co nejrozsáhlejší území. Pilot jistě okamžitě zpozoroval uprchlíky, jejichž tmavé siluety se zřetelně odrážely od bílého pozadí zvolna roztávajícího sněhu.

Jakmile Biggles letoun spatřil, okamžitě ostatní varoval výkřikem. Na okamžik se zastavil a rychle uvažoval. Potom se dal do běhu zpět k plotu, jímž před tím prolezli, aby si zkrátili cestu ke statku.

„Rychle! Rychle!“ volal na své přátele. „Do příkopu!“

Byli od plotu vzdálení dobrých deset yardů, když hukot motoru přehlušil štěkot kulometu. Děšť kulek, který se snesl na zem, rozprášil naše hrdiny do všech stran. Jako šipky letěli směrem k příkopu. Letoun se pohyboval tak těsně nad zemí, že se jí koly podvozku málem dotýkal.

*Letoun se pohyboval těsně nad zemí, že se jí koly
podvozku málem dotýkal.*

„Natáhněte se!“ zařval Biggles. „Sníh nesníh, ten chlap nás má na mušce.“

Přitisknutý k zemi Biggles slyšel, jak letoun nahoře krouží a rychle se zase vrací. Jediným pohledem poznal, že mají co činit se zkušeným pilotem. Nyní nepřeletěl příkop stejně jako poprvé, nýbrž zaujal takové postavení, aby je mohl co nejdéle ostřelovat.

Ted' tedy nemohli dělat nic. Nezbyvalo jim nic jiného, než klidně ležet a čekat, jak to dopadne, protože příkop jim přece jen poskytoval lepší ochranu než otevřená rovina.

Zatímco si Biggles lámal hlavu, jak vyvážnout z této zoufalé situace, na obloze se objevilo další letadlo. Biggles v první chvíli nevěděl, co se děje, ale podle zvuku poznal, že se situace změnila. Pojednou se mu zdálo, že se letadlo řítí přímo k zemi. Vzápětí se ozval příšerný rachot, jako kdyby najednou vystřelilo několik kulometů. Napadlo ho, že se letadla opět spojila v původní formaci, ale když se obrátil na záda a pohlédl nahoru, vše mu bylo ihned jasné.

Nahoře byla dvě letadla.

Dvousedadlový letoun, který na ně ještě před chvílí útočil, nyní divoce manévroval, pronásledován neznámým letadlem. Byl to ten nový letoun, který ukořistili den předtím.

Algy tedy z nějakého důvodu neletěl ve velkém bombardém, ale vzal si menší letadlo, možná proto, aby po nich mohl lépe pátrat. Kulomety obou letadel pracovaly naplno. Nepřítel pálil do příkopu a Algy střílel na protivníka před sebou. Bylo jen otázkou několika následujících vteřin, než si pilot nepřátelského letadla všimne Algyho. Jakmile k tomu došlo, pilot bez velkého

překvapení okamžitě zareagoval. Ve zlomku vteřiny se vznášel nahoru jako pták, Algy těsně za ním, jako by obě letadla spojovalo neviditelné lano.

Také hrabě a Ginger již zpozorovali, že se něco děje a také se obrátili na záda. Oba vyskočili a rozechvěni nejistotou sledovali, jak vzdušný souboj dopadne.

Neměli ani tušení, jestli byl nepřátelský letoun zasažen, i když bylo dost nepravděpodobné, že by Algy protivníka minul. Vtom pilot provedl vývrtku, sklonil nos a nejvyšší rychlostí se řítí k pohoří, za nímž ve zlomku vteřiny zmizel. Algy chtěl nepřítele pronásledovat, ale zahlédl Bigglese, jak na něj zuřivě mává kapesníkem.

„Přeletí-li ty kopce, je ztracený,“ pomyslel si Biggles. „Padne tam rovnou do pasti. Výborně! Má rozum a vrací se,“ radoval se.

Dvousedadlový letoun se obrátil a začal se připravovat na přistání. Biggles stále mával, ale dobře chápal Algyho váhání. Sníh sice rychle mizel, ale přesto na zemi stále zůstávala slabá vrstva závějí a pilot nemohl vědět, co je skryto pod nimi.

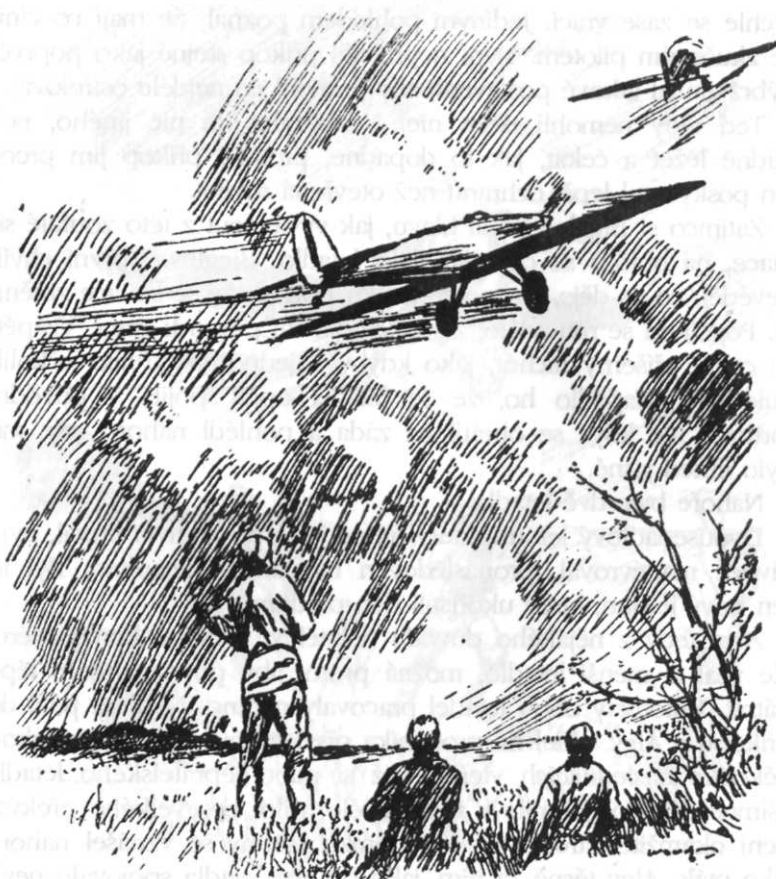
Biggles přestal mávat, když hukot motorů ztlchl a letadlo začalo klouzat dolů. Všichni tři se jako na povel rozběhli k místu, kde se letadlo nakonec zastavilo.

„Zůstaň sedět!“ vykřikl Biggles na Algyho, jenž se právě zvedal ze svého sedadla.

„Proč?“ podívoval se Algy.

„Nedaleko odtud jsou další letadla. Ten chlapík, jehož jsi zahnal, pro ně nejspíš letěl.“

„Cože?“ vyděsil se Algy a zase si sedl.

...rozechvěni nejistotou sledovali, jak souboj dopadne.

„Teď není čas na zábavu ani na dlouhé výklady,“ pokračoval rychle Biggles. „Co nejrychleji dopraviš hraběte do Gomalu a potom se vrátíš pro nás!“ otočil se k Saurinovi. „Nasedněte, pane! Nejrozumnější bude, když si sednete na podlahu, abyste nepromrzl.“

„Nesouhlasím s tím, že byste tu měli zůstat,“ protestoval hrabě.

„Nezdržujte nás, prosím!“ vyjel Biggles. „Tady se jedná o vteřiny. Nejdůležitější je, abyste se dostal domů. My potom přiletíme za vámi.“

Hrabě již déle neodmlouval a nastoupil do letadla. Biggles dal Algymu znamení ke startu.

„Budeme tu na tebe čekat!“ vykřikl.

Algy neodpověděl. Zdvihl jen levou ruku na pozdrav. Motor se rozburácel, Biggles se opřel o letoun, aby mu tak pomohl otočit se. Letadlo se zvolna rozjelo po mokrému sněhu a v okamžiku se vzneslo do vzduchu. Uklidněný Biggles se obrátil ke statku, před nímž již postávalo několik zvědavců.

Došli s Gingerem právě ke stájím, když se nad pohořím objevilo šest letadel. Biggles chytil Gingera za ruku a strhl ho do stínu stodoly, odkud formaci napjatě pozorovali.

„Odletěli v pravý čas,“ zahučel Biggles. „Teď už jsou v bezpečí. Pochybuji, že by se tihle chlapíci odvážili pronásledovat naše letadlo až do Gomalu.“

„Naše letadlo?“ opakoval pochybovačně Ginger.

„Ano, ty sis nevšiml, že mělo mosyrské značky,“ usmál se Biggles. „Řekl bych, že Smyth a Carter nezaháleli. Už se vracejí,“ vyhrkl, když nepřátelská letadla změnila kurz a obrátila svá letadla směrem k

pohoří. „To je znamenité! Budu daleko veselejší, když je neuvidím. Pojd, půjdeme zjistit, jestli bychom tu nedostali kousek chleba!“

Tak došli až na zápraží, kde stáli sedlák se ženou a několika malými dětmi. Domluva byla sice složitá, ale poté, co Biggles vytáhl z kapsy mosyrskou bankovku, rychle přinesli na stůl čaj, vejce a talíř nakrájené slaniny.

„Algy se bude muset obrátit dvakrát, aby nás mohl odvézt.“ konstatoval Ginger, nakládaje si na krajíc pořádný kus slaniny.

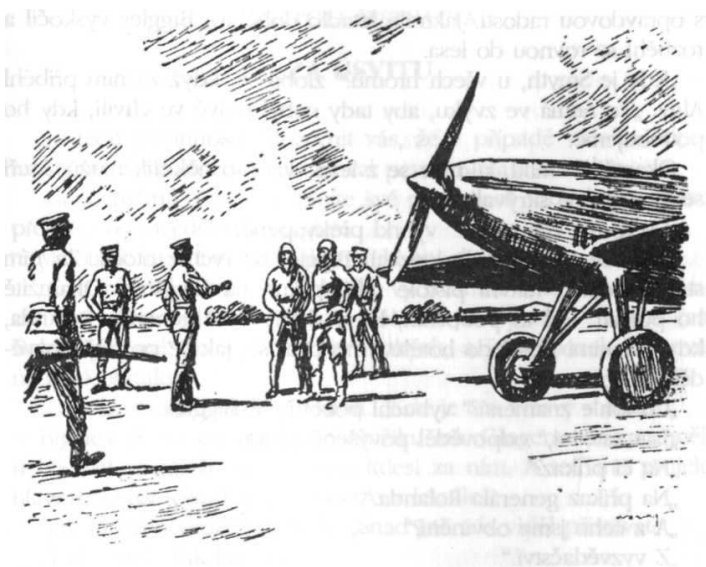
„Už jsem o tom uvažoval,“ odpověděl Biggles, „ale myslím, že to nebude nutné, protože ty i Algy jste oba lehcí. Budu-li letadlo řídit já, snad se tam dozadu vejdete oba. Nebude to sice příliš pohodlné, ale letadlo nás unese všechny tři.“

Sedlák i celá jeho rodina si je zvědavě prohlíželi. Na tom nebylo samozřejmě nic divného, ale Biggles by jim rád všechno vysvětlil. Bohužel však neuměl mluvit jejich jazykem.

Když se najedli, zapálili si cigarety. Brzy potom zaslechli zvuk blížícího se letadla.

„Přesvědčte se nejprve, je-li to skutečně Algy!“ připomínal Bigglesovi opatrnost Ginger.

„Je to určitě on,“ odpověděl Biggles, když viděl letadlo, jak se chystá k přistání. Oba rychle poděkovali hostiteli a rozběhli se po poli.

Jste zatčeni, odpověděl povýšeně Malon.

Nebylo to tak jednoduché vtěsnat se ve dvou na zadní sedadlo, ale nakonec se jim to podařilo. Ginger si lehl na podlahu a vsunul nohy pod sedadlo. Algy měl naštěstí na sobě teplou kombinézu, a proto chlad příliš nepociťoval.

Biggles usedl na pilotovo místo a sevřel řídicí páku. Motor se rozběhl na plné obrátky a rozjel se po zasněžené zemi. Zpočátku letěl nízko, a teprve když dosáhl nejvyšší rychlosti, vznesl se strmě do vzduchu.

Asi po dvaceti minutách spatřili letiště. Tentokrát Biggles přistál s opravdovou radostí. Jakmile letadlo doběhlo, Biggles vyskočil a rozběhl se rovnou do lesa.

„Kde je Smyth, u všech hromů?“ zlobil se, když za ním přiběhl Algy. „To nemá ve zvyku, aby tady nebyl právě ve chvíli, kdy ho potřebujeme.“

Okamžitě umkl, jakmile se z lesa vynořilo několik mužů, kteří se tam zřejmě skrývali.

„Co to má znamenat?“ vyhrkl překvapeně.

Vtom se za ním kdosi ozval. Biggles se rychle otočil. Za ním stál důstojník, hlavní pistole mířil přímo na Bigglese. Okamžitě ho poznal. Byl to pobočník, který doprovázel generála Rolanda, když za nimi přišel do hotelu. Jmenoval se, jak se později dozvěděli, Malon.

„Co tohle znamená?“ vybuchl pobouřeně Biggles. „Jste zatčeni,“ odpověděl povýšeně Malon. „Na čí příkaz?“

„Na příkaz generála Rolanda.“

„A z čeho jsme obviněni?“

„Z vyzvědačství.“ Biggles pokýval hlavou. „Ach tak!“ pronesl potichu.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

ZA ÚSVITU

„Je mou povinností upozornit vás, že v případě vašeho odporu, mám příkaz střílet,“ pokračoval pevným hlasem Malon.

„Nepochybuji o tom, že plníte své povinnosti vždycky naprosto přesně,“ odpověděl mu Biggles.

Malon se jenom ušklíbl, ale neřekl ani slovo.

„Kdo pověřil generála Rolanda vydáváním takovýchto rozkazů?“ zeptal se chladně Biggles. Měl teď jediný cíl – získat čas. Bylo mu jasné, že se dostali do úzkých, a jeho mozek pracoval na plné obrátky.

„On sám,“ odsekl krátce Malon. „Kde je ten zrzavý mladík?“

Biggles si až do tohoto okamžiku na Gingera nevzpomněl, nebo měl za to, že Ginger stojí kdesi za ním. A teď mu projelo hlavou, že asi ještě leží na podlaze v letadle.

„Jak to mám vědět?“ divil se. „Snad jste nás viděl přistávat?“

„Tady není. Tak kde je?“

„Neřekl bych vám to ani tehdy, kdybych to věděl.“

„Jak myslíte. Však my si ho najdeme. Pojd'te!“

„Kam bychom měli jít?“

„Tam, kam vás máme odvézt.“

„A kam to má být?“

„Do kasáren.“

„Také na generálův příkaz?“

„Teď podléháte mým příkazům.“

Biggles pokrčil rameny. Shledal, že každý odpor by byl marný a bude tedy nejlepší podřídít se a co nejrychleji odtud zmizet, aby měl Ginger možnost něco podniknout.

„Dobře,“ odpověděl co nejhlasitěji, aby ho Ginger slyšel a pochopil. „Až se o vašem počínání dozví Její Výsost, dostanete jiné příkazy, můj milý, a ty se vám asi příliš líbit nebudou! Čím pojedeme?“

„Čeká tu na nás auto.“

„Pojedeme tedy autem. Jsem velmi unavený a je mi zima, budu velice rád, až tahle kašpařina skončí.“

Malon cosi vykřikl a vojáci přistoupili k zatčenému. Algy se postavil vedle Bigglese. Byl vztekem bílý jako stěna.

„Dostanu-li toho ničemu Rolanda, zakroutím jemu i tomuhle cápkovi krkem, že se jim už hlavy dopředu nikdy neobráť,“ procedil mezi zuby.

Biggles přikývl.

„Mohlo mě to napadnout, nebyl jsem dost předvídavý,“ vzdychl hořce, když vykročili k silnici. „Mám-li být upřímný, doufal jsem, že se Roland neodváží zajít tak daleko. A jsem zvědav, jak daleko zajde. Nám nezbývá nic jiného, než jen čekat a mít oči otevřené dokořán. Kdybychom se bránili nebo stavěli na odpor, zastřelili by nás, a ti lotři by měli důvod k radosti. Jsem si jistý, že nic víc by si tenhle chlap nepřál, než abychom se pokusili o útěk. Snad nás od sebe neoddelí.“

Na silnici stály dva vozy. Do prvního nastoupili zatčení letci se svými strážci, do druhého zbývajících vojenských doprovod.

Malon vydal další příkazy a vozy se daly do pohybu.

„Kasárna jsou, tuším, někde na opačném konci města,“ zašeptal Algy. „Povezou-li nás přes město, snad bychom mohli něco podniknout“

„Nepovezou!“ odpověděl Biggles skepticky.

Měl pravdu. Automobily zanedlouho zahnuly doprava a začaly město objíždět. Trvalo téměř hodinu, než zastavily před bránou do kasáren.

Byla to vlastně středověká pevnost, ale modernizovaná. Masivní vrata byla zamčená, ale když jeden z řidičů zatroubil, okamžitě se otevřela a jakmile vjely vozy dovnitř, rychle se zase zavřela.

„To vypadá spíš jako věznice než jako kasárna,“ mumlal Algy, prohlížeje si zvědavě staré kamenné zdi.

„Vypadá to, že utéci se odtud jen tak nedá,“ poznamenal tiše Biggles, když vozy zastavily na nádvoří a Malon jim poručil, aby vystoupili.

Pak je vedli temným podloubím a dlouhou chodbou až k cele.

Uvnitř cely byl klenutý strop a holé kamenné zdi, ozdobené iniciálami jejich předchůdců. Mezi vyrytými jmény objevili i několik obrázků, z nichž některé nepostrádaly šibeniční humor. Jeden vězeň připojil ke svému jménu rozšklebenou lebku a dva zkřížené hnáty. Uprostřed místnosti stál stůl s hrubě opracovanou lavicí. Zbytek zařízení tvořila dvě lůžka z nehoblovaných prken. Zamřížovaným okénkem, umístěným vysoko na stěně, vnikalo dovnitř slabé světlo.

„Je to tu opravdu krásné,“ zavrčel Algy, když dveře zapadly a letci osaměli. „Tahle díra vypadá jako cela odsouzenců na smrt.“

„Mysli na něco příjemnějšího,“ zívá Biggles, usedaje na lavici. „Jsem tak unavený, že už nejsem schopný na nic myslet.“

„Měli jste neklidnou a vzrušující noc,“ připustil Algy.

„To jsme opravdu měli,“ přisvědčil Biggles a krátce mu vylíčil všechny události posledních hodin.

„Počítali jste s tím, že mě najdete na tom poli, když jste se vraceli?“ zeptal se Algy, když přítel skončil.

„Vůbec ne. Udělal jsi dobře, když jsi odletěl.“

„Čekal jsem, dokud to šlo, ale když pak začalo hustě sněžit, rozhodl jsem se odstartovat. Vrátil jsem se mohl vždycky, šlo jen o to, aby se zlepšilo počasí. Když jsem přiletěl do Gomalu, byla tma jako v pytli. Ačkoli Smyth svítil, vůbec jsem letiště nemohl najít. Narazil jsem na strom a porouchal křídlo, proto jsem dnes ráno přiletěl s dvojmístným letadlem.“

Biggles pokýval hlavou.

„Hned mě napadlo, že se ti asi něco podobného přihodilo.“

„Trvalo mi asi půl hodiny, než jsem objevil toho chlapíka, který po něčem střílel. Napadlo mě, že asi střílí po vás, a tak jsem si pospíšil. On mi vlastně ukázal, kde jste. Nejdřív jsem po vás pátral na druhé straně řeky.“

„Viděli jsme tě,“ řekl Biggles, „ale nevěděli jsme, žeš to ty. Byl jsi velmi vysoko a my jsme vyhlíželi bombardér. Abych nezapomněl, co jsi provedl s hrabětem?“

„Vyložil jsem ho na letišti. Naléhal na mě, abych si pro vás pospíšil. Ihned se vydal pěšky k městu. Ještě mi naposledy zamával.“

„Doufejme, že se dostal bez nehody do paláce,“ vydechl si Biggles.

Potom se nedůvěřivě rozhlédl kolem sebe a ztišil Has.

„Ginger ho jistě vyhledá a řekne mu, co se stalo. Byla to klika, že nevystoupil z letadla hned. Kdyby byl zatčen, nemohl by nám pomoci, ale teď může o všem informovat hraběte nebo Ludvíka.“

„Však se pořádně zapotí, než nás najdou.“

„O tom nepochybuji, ale jistě je napadne, že v tom má prsty Roland, a zakročí, když nás nenajdou.“

„Ten se bude snažit ze všech sil, aby nás nenašli,“ zavrčel pochmurně Algy. „Ostatně byli jsme zatčeni pro podezření z vyzvědačství. Roland to zařídil tak chytře, abychom na dobu, než provede svou špinavou práci, byli mimo liru.“

„To je pravda,“ přisvědčil Biggles. „O tom vůbec nepochybuji.“

Jejich rozhovor byl přerušen příchodem čtyř strážců, ozbrojených puškami s bodáky. Vedl je Malon. Biggles vstal a překvapeně se na ně zadíval. Nečekal, že pro ně přijdou tak brzy. Stál a mlčel, když je prohlíželi, neboť věděl, že každý odpor by byl marný a zbytečný. Všechno, co u nich našli, jim odebrali.

„Pochodem v chod!“ zazněl krátký povel.

„Kam?“ zeptal se Biggles. „Budete předvedeni před soud.“

„Tak?“ ušklíbl se Biggles. „A kdo zasedá v tom soudním tribunálu?“

„Členové mosyrského dvora.“

Biggles pohlédl na Algyho a pokrčil rameny.

„Myslím, že uděláme nejlépe, když půjdeme,“ prohlásil klidně. „Nemá smysl se bránit a dát se nakonec odvléci smečkou kapesních zlodějů,“ obrátil se k Malonovi, který ho výsměšně pozoroval.

„Pojďme!“ zakončil.

Opět je vedli chodbou, kterou sem přišli. Potom vystoupili po kamenném schodišti do prvního patra a zastavili se u dveří, před nimiž stáli dva strážci.

Malon otevřel a vešel, následován dvěma zajatci. Biggles se pozorně rozhlédl.

V místnosti osvětlené několika lampami sedělo u dlouhého stolu pět mužů. Na stole, potaženém zeleným sukmem, ležely rozložené papíry a psací potřeby. Jinak na něm nic nebylo.

Pohledy všech se upíraly na vězně, kteří se blížili ke stolu. Biggles si nepřátelsky měřil pouze jednoho z nich – zřejmě předsedu soudu. Seděl uprostřed, po boku měl vždy dva muže.

Byl to Roland.

Také generál se zahleděl na Bigglese. „Jmenujete se Biggles?“ zeptal se hlasitě. Biggles sevřel rty.

„Proč bychom měli ztrácet čas takovými otázkami?“ řekl pilot odmítavě. „Vy přece víte, kdo jsem.“

„Odpovězte na mou otázku!“

„Dovolte mi také jednu otázku! Co sledujete touto komedií?“ Generál se trochu naklonil.

„Vážený pane, obvinění, které proti vám bylo vzneseno, se v případě, že bude prokázáno, trestá smrtí,“ varoval ho.

„Jestli tuhle komedii hrajete jen proto, abyste si nechal schválit rozsudek, který jste nad námi už vynesl, nemusíte toto líčení ani zahajovat.“

Roland přivřel oči.

„Drzost vám nebude nic platná!“

„Nám nebude platné ani nic jiného.“

„Ticho!“

Biggles si prohlédl ostatní členy soudu. Nebyla mezi nimi ani jedna přátelská tvář, což ostatně ani neočekával, protože mu bylo jasné, že jsou to Rolandovi přívrženci. Jinak by tu neseděli.

Otočil se zpět k Rolandovi.

„Co je to za lidi?“ zeptal se, ukazuje na porotu.

„To jsou členové mosyrské armády.“

„A vaši přátelé, že ano?“

Generál si ho zlostně přeměřil.

„Doporučuji vám, abyste neznevažoval soud a nezlehčoval jeho význam,“ zvýšil hlas.

„Naopak! Já to беру nesmírně vážně.“

„Budeme tedy pokračovat,“ odkašlal si Roland.
„Jaké jste národnosti?“

„To je vám snad známo,“ odsekl Biggles břitce.

„Budete odpovídat na mé otázky, nebo ne?“ vybuchl generál, jemuž očividně docházela trpělivost.

„Nebudu,“ odpověděl klidně Biggles. „Nemáte právo nás zadržovat a tím méně nás z něčeho obviňovat. Já vím, co dělám, vy zrovna tak dobře víte, co děláte. A vědí to nepochybně všichni, kteří jsou v této místnosti. Proč bychom měli mařit čas zbytečnými řečmi? Pokud si myslíte, že se vám podaří zakamuflovat vaše úmysly, jste na omylu. Nechte tedy hloupostí a bez dalších komedií dělejte, co jste si předsevzal.“

Roland se zašklebil a zdvihl pero do výše.
„Provedeme to tak, aby nikdo na světě nemohl říci, že

jste nebyli řádně souzeni,“ posmíval se. „Kdepak jste byli dnes v noci?“

„To jistě dobře víte, jinak byste se mě neptal.“

„Byl jste za hranicemi této země?“

„Ano, byl.“

Generál začal něco psát na papír, který měl před sebou. Když dopsal, pohlédl vítězoslavně na ostatní členy soudu.

„Slyšeli jste, pánové?“ zeptal se významně.
„Zatčený se přiznává.“

Bigglese náhle cosi napadlo.

„A víte, proč jsem tam byl?“ zeptal se.

Generál na něho nechápavě pohlédl, takže bylo jasné na první pohled, že neví.

„Tak nám to řekněte, proč jste tam letěl?“

Biggles vycítil, že atmosféra se poněkud změnila.

„Letěl jsem tam pro jednu velmi významnou osobu,“ odpověděl naprosto klidným tónem, dívaje se Rolandovi přímo do očí. „Víte, kdo je ta významná osoba?“

Generálovi se zablesklo v očích. Nejdříve se jen dohadoval, potom pochopil.

„Tak?“ vyhrkl vzrušeně.

„Ano,“ napodobil jeho rozechvění Biggles. „Působí mi nesmírné potěšení vám sdělit, že tady děláte mnoho povyku pro nic, zatímco byste se měl radovat, že hrabě Saurin je opět v paláci. Dopravil jsme ho s přáteli do Gomalu a to snad naprosto vylučuje jakékoli podezření. Vsadil bych se, že moji výpověď do těch vašich papírů nenapíšete!“

Generál se začal nervózně kousat do spodního rtu.

„Lžete!“ vybuchl zlostně.

Také v Bigglesových očích se objevil hněv. Jeho dosavadní klid zmizel.

„Tak vy si dovoluujete o mně říkat, že jsem lhář? Je-li v této místnosti někdo lhář, pak jste to jediné vy!“

Generál vyskočil tak prudce, že při tom zlomil pero, které držel v mce. Zlostně je odhodil a sáhl po revolveru, ale hned zase ruku odtáhl.

„Myslím, že už jsme toho slyšeli dost,“ zasyčel.

„To se dalo čekat, že se takhle budete chovat, jakmile uslyšíte pravdu,“ ušklíbl se Biggles.

Generál se obrátil na zbývající členy poroty.

„Jak odpovíte na otázku ohledně viny těchto dvou pánů?“ zeptal se.

„Vinni,“ řekli jednohlasně.

Roland si zhluboka vydechl a těžce dosedl na židli. „Slyšeli jste?“ podíval se na ně jako vítěz. „Teď vynesu rozsudek.“

„Nenamáhejte se!“ vykřikl znechuceně Biggles. Generál s úsměvem povstal.

„Rozsudek zní: nyní budete odvedeni do své cely a za úsvitu budete zastřeleni oddílem, který k tomu určím.“

„Jistě jste si tuhle větu dlouho trénoval, abyste ji mohl pronést s náležitým přednesem,“ rozesmál se Biggles.

„Bůh buď vaším duším milostiv!“ zakončil zbožně generál.

„Ponechte si toto přání pro sebe! Vaše duše je bude potřebovat,“ zašklebil se Biggles.

Vtom mu čísi těžká ruka dopadla na rameno. Obklopili je strážci a odváděli z místnosti. Tak se opět octli v cele.

Biggles pohlédl na Algyho s rozpačitým úsměvem.

„Největší pitomost, jakou jsem kdy provedl, byla, že jsem chtěl pomoci zemi, kterou ovládají gauneři,“ řekl trpce.

„Je vůbec nějaká naděje, že z toho vyvážneme?“

Biggles si sedl na stůl, ruce zastrčil do kapes.

„Milý příteli,“ odpověděl už zase klidně, „byli jsme již mnohokrát v pěkné kaši, ale horší než tahle už snad ani nemůže být.“

„A co hodláš dělat?“

Biggles se rozhlédl po kamenných stěnách.

„Řekl bych, že mnoho tu dělat nelze,“ povzdechl si.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

GINGER NA VÁLEČNÉ STEZCE

Ve chvíli, kdy Ginger ležel na podlaze letadla a jeho přátelé byli zatýkáni, neměl ani zdání, že situace je opravdu vážná.

Jak došlo k tomu, že Ginger ihned po přistání nevystoupil z letadla? Když Algy vyskočil, chtěl ho následovat, ale ke svému nemilému překvapení zjistil, že mu pravá noha úplně ztuhla, protože ji měl dlouho zkroucenou. Začal si ji zlostně třít, aby se mu v ní rozproudila krev. Byl právě v plné práci, když zaslechl slova, po kterých zpozorněl. Uslyšel totiž Bigglesův dotaz: „Co to má znamenat?“ Jeho překvapení se však změnilo v ohromení, když zaslechl Malonova slova: Jste zatčeni!“

V následujících okamžicích jednal zcela instinktivně. Nejprve se chytil sedadla a trochu se povytáhl, aby se mohl na vlastní oči přesvědčit, co se děje. Měl štěstí, neboť oči všech zúčastněných se upíraly jen na Bigglese a Algyho. Kdyby v té chvíli způsobil hluk nebo na sebe nějak upozornil, byl by okamžitě objeven.

Uvažoval, co se asi mohlo stát. Raději si však lehl na podlahu a tam také vyslechl zbytek rozhovoru.

Nějakou dobu tam ležel a nemohl se k ničemu rozhodnout. Musel vyřešit složitý problém. Bud' zůstane tam, kde je, a počká na vhodnou příležitost k okamžitému zásahu, nebo zůstane schovaný a o záchranu přátel se

pokusí později. V kapse měl nabitou pistoli, ale jakou by měl šanci proti sedmi nebo osmi ozbrojeným mužům?

Nakonec se rozhodl, že zůstane ve skrýši, pistoli však měl pro všechny případy připravenou. Naštěstí nikoho ani nenapadlo se podívat do letadla, z něhož už dva piloti vystoupili.

Zbytek celé scény nejen slyšel, ale i viděl úzkou šterbinou, kterou prořízl ve stěně letadla kapesním nožikem. Viděl Bigglese i Algyho, když byli odváděni k autům, vzápětí potom auta, která se rozjela k městu.

Teprve pak se odvážil vystrčit opatrně hlavu. Nikde kolem nebylo ani živáčka, všude panovalo naprosté ticho.

„Kde je asi Smyth? A kde je Carter?“

Byli někde pryč, nebo byli také zatčeni?

S pistolí v mce se přehoupl přes okraj kabiny a seskočil na zem. Když nikoho stále neviděl, zamířil k lesu, kde měli hangár. Nikde nikdo nebyl. Zvolna a s napjatými nervy se plížel dopředu, až se dostal ke vchodu do hangáru.

Jakmile jeho oči přivykly tmě, spatřil Smytha se spoutanýma rukama i nohama a s roubíkem v ústech.

Ginger se k němu rozběhl, ale hned se zarazil, když zahlédl na zemi nataženého Cartera s obličejem v kaluži krve.

Vytáhl třesoucími se prsty z kapsy nůž, namáhavě jej otevřel a přeřezal provazy, jimiž byl Smyth spoután. Chudák div neupadl, když se pokoušel pohnout.

„Podívejte se raději na Cartera, mně nic nechybí. A co je s šéfem a s panem Laceym?“

„Dostali je,“ odpověděl hořce Ginger. „Co se tu vlastně stalo?“

„Přepadli nás tak nečekaně, že jsme se ani nezmohli na odpor,“ odpověděl Smyth a klekl si na kolena vedle kamaráda.

„Je mrtvý?“ zašeptal přiškrceným hlasem Ginger.

„Myslím, že není. Bránil se a jeden z těch darebáků ho udeřil pažbou do hlavy.“

„Však já to té bandě ničemu spočítám!“ sliboval Ginger. „Poslyšte, zatím se musíte o Cartera postarat sám. Já musím vyhledat hraběte nebo Ludvíka Saurina a informovat je o tom, co se stalo. Půjde-li to, pošlu sem lékaře.“

„Jen jděte, pane! Já si tu už nějak poradím,“ ujišťoval ho Smyth. „A nezapomeňte mi vzkázat, co se děje!“

„Vzkážu,“ přikývl Ginger, zasunul pistoli do kapsy a rozběhl se k silnici. Celou cestu běžel, takže do hotelu vpadl udýchaný a velmi vyčerpaný.

...spatřil Smytha se spoutanýma rukama i nohama a s roubíkem v ústech.

Josef, sedící u svého stolku, okamžitě vyskočil a vyšel vstříc hostu, když viděl, jak vypadá.

„Co je? Co je?“ vyhrkl zvědavě.

„Zavolejte Ludvíka Saurina, ano?“ vyrazil ze sebe zajíkově Ginger. „Musím ihned mluvit s ním nebo s hrabětem.“

Josef mu rychle nalil sklenici jakési tekutiny a zmizel ve své kanceláři. Když se po chvíli vrátil, vypadal Ginger docela klidně.

„Zařídil jste to?“ zeptal se nedočkavě.

„Ano, pan poručík přijít,“ přisvědčil Josef.
„Náhodou být doma.“

Ginger si zhluboka vydechl a Josef znovu odběhl. Zanedlouho se vrátil s podnosem, na němž nesl studené jídlo. Ginger se s chutí pustil do toho, co mu Josef předložil. Teprve nyní si uvědomil, jak strašný má hlad. Když se nasýtil, zmírnila se i jeho únava.

Právě když odsunoval podnos, vstoupil do místnosti Ludvík Saurin. V jeho pobledlém obličejí se zračilo vzrušení. „Co se stalo?“ vyhrkl netrpělivě.

Ginger mu krátce vyložil všechno, co se odehrálo na letišti.

„Ale to je nesmysl! Generál by se neodvážil udělat něco takového,“ namítal Ludvík.

„Že by se neodvážil? Vždyť už to udělal,“ zavrčel Ginger, přecházející místností.

„A vy jste slyšel, jak Malon říká, že pojedou do kasáren?“

„Ano. To říkal.“

„Pošlu za vašim zraněným mechanikem lékaře a potom navštívím hraběte. Je v paláci. Jsou-li vaši přátelé opravdu v kasárnech, budou brzy opět na svobodě. O to nemusíte mít strach! Zůstaňte tady a nic nepodnikejte! Vráťím se sem, až budu něco vědět!“

Ginger chytil Ludvíka za rameno, když se chystal odejít z místnosti.

„Hrabě ať nechodí do kasáren sám!“ upozorňoval ho. „Nikdo nemůže vědět, co všechno má Roland v úmyslu. Jistě něco chystá, jde do tuhého, jinak by se stěží odvážil zatknout mé přátele.“

„Nemějte strach! Nebude mi to trvat dlouho,“ ujistil ho Ludvík. Mýlil se však, neboť už byla tma a všude hořely lampy, když se vrátil.

Ginger, který celé ty dlouhé hodiny pobíhal po pokoji jako lev v kleci, se mu podíval do obličeje a srdce se mu úzkostí zastavovalo.

„Nu, tak co je?“

„Nemůžeme je najít,“ odpověděl Ludvík sklesle. Ginger dopadl bezvládně na židli. „Že je nemůžete najít?“ opakoval vyděšeně. „Hledali jsme je na všech možných místech.“

„Ale já jsem slyšel jasně a zřetelně, jak Malon řekl, že pojedou do kasáren.“

„Do kasáren zajel pan Christian, člen osobní gardy Její Výsosti, a vrátil se zprávou, že důstojník, který má posádkovou dozorcí službu, o uvězněných naprosto nic neví.“

„Tomu nevěřím!“ rozhorlil se Ginger. „Roland je tam zcela jistě dal zavřít. A co říkal on sám?“

„Nic, protože jsme ho nikde nenašli.“

Ginger se na něho nedůvěřivě podíval.

„Chcete mi snad tvrdit, že v zemi, která si o sobě myslí, že je civilizovaná, nemůže vláda najít vrchního velitele své armády?“ Ludvík pokrčil rameny.

„Pouze se nám podařilo zjistit, že se necítí zcela zdravý a odjel někam na venkov, aby se zotavil.“

„Ten bude mít takovou zotavenou, dostanu-li ho,“ zaskřípal zuby Ginger, „že se z ní už nikdy nevrátí a neprobudí. A co tedy budeme dělat?“

„Máte nějaký návrh? Její Výsost a hrabě jsou připraveni udělat cokoli. Bohužel všechno, co dosud

podnikli, selhalo a skončilo bezvýsledně. Nemohou vašim přátelům pomoci, když nevědí, kde jsou.“

„Věřím, že mluvíte pravdu,“ přikývl Ginger nespokojeně. „Mělo by nějaký význam, kdybych hraběte navštívil sám?“

„Jistě vás rád uvidí, ale určitě dospějete k poznání, že všichni, celá vláda, horečně pracují, aby zachránili situaci.“

„Jakou situaci?“

„Nepřítel už je za humny, všude ve vzduchu je cítit napětí. Vojáci to také vědí a můžete to vidět i ve tvářích obyčejných lidí. Roland si už připravuje svůj coup d'état, o tom není pochyb. Revoluce může vypuknout v každém okamžiku.“

„A co se podle vás stane, když k tomu dojde?“

„Princezna bude muset opustit zem.“

„Bože můj! Je to opravdu tak zlé?“

„Bohužel. Vy a vaši přátelé jste vykonali velmi mnoho. Já se dokonce domnívám, že jste svou aktivitou přiměli Rolanda ke spěchu, ale teď jsou nejdůležitější zájmy státu. Jistě proto pochopíte, že princezna ani hrabě vám teď nemohou věnovat všechny svůj čas a síly, aby vaše přátele vypátrali.“

„Ano, jistě. To chápu,“ odpověděl zvolna Ginger. „Jaké jsou tedy vaše nejbližší plány?“

„Připravujeme operaci, při níž chceme provést to, co navrhl váš šéf, ale obávám se, že už je pozdě.“

Ginger přikývl.

Pokud šlo o něj, jeho zajímal Mosyr až na druhém místě. „A vy sám, co budete dělat?“ zeptal se.

„Mohu vám být k dispozici, ale dostanu-li příkaz, budu vás muset opustit a odebrat se ke svému pluku.“

Pokud Rolandovi vyjdou jeho plány, přijde mnoho lidí o život a v první řadě to budu já a všichni, kteří se nenechali od Rolanda koupit.“

„V tom případě buď já – nebo Roland!“ vykřikl divoce Ginger. „Musím toho chlapa okamžitě najít! Říkal jste, že odjel kamsi na venkov? Kam asi mohl odjet?“

„Nejspíš do svého loveckého srubu.“

Ginger užasl.

„To je přece to místo, které bylo označeno na mapě, již jsme našli v nepřátelském letadle!“

„Ano. To je ono místo.“

Ginger udeřil pěstí do stolu.

„Tam to je!“ rozkřikl se. „Tam se připravují všechny plány, tam se kují pikle! Jak daleko je to odtud?“

„Asi čtyřicet mil, možná i o něco více.“

„Máte tady auto?“

„Mám.“

„Kde stojí?“

„Před hotelem.“

„Pojďme tedy! Pojedeme!“ Ludvík se zamyslel.

„Je velmi riskantní a nebezpečné chtít vpadnout přímo do lvího doupěte.“

Ginger se jen opovržlivě usmál.

„Víte, Ludvíku,“ řekl naprosto otevřeně, „kdybyste se tomu lvu podívali na zuby dřív, nebyli byste dnes tam, kde jste. Teď se na něj půjdeme podívat s pistolí v ruce. Je nejvyšší čas. Zbývá jediná otázka, jestli půjdu sám, nebo půjdete-li se mnou také vy.“

Ludvíkovi se zablýsklo v očích.

„Máte pravdu,“ zvolal. „Půjdu s vámi!“

„Máte s sebou pistolí?“

„Mám.“

„Výborně! Půjdeme tedy.“ Ginger se podíval na hodinky. „Je sedm hodin, takže bychom mohli být na místě před devátou.“

„Musím ale hraběti nejdřív oznámit, kam jdu.“

„Hned mu také můžete říci, aby se připravil na něco velkého. Cítím v kostech, že tu důkladně rozvíváme vzduch, než nastane noc.“

Ludvík se usmál.

„Půjdeme do toho společně,“ sliboval. „Však tu už byl příliš dlouho klid.“

„Ano – příliš dlouho,“ přikývl Ginger.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

PŘEKVAPIVÝ OBJEV

Ginger nebyl dosud nikdy v životě tak rozčilený a nepociťoval takové napětí jako za jízdy ke generálovu loveckému srubu. Během jízdy divokou krajinou mu vyvstávaly na mysl pochybnosti a stále se mu vracela jedna myšlenka, že se vlastně od Bigglese vzdaluje, místo aby se přibližoval. Kromě toho také vyjeli mnohem později, než očekával, protože se Ludvík zdržel v paláci. O čem s hrabětem mluvili, se nedozvěděl nic. Pouze mu Ludvík sdělil, že hrabě nechápe, co Ginger od své cesty očekává. Ani Ludvík si nebyl příliš jistý smyslem jejich cesty.

Ginger neměl sice nějaký pevný a určitý plán a také nevěděl, co podnikne, ale byl odhodlaný donutit Rolanda třeba násilím, aby mu řekl, kde jsou Biggles a Algy uvězněni. Kdyby věděl, že jsou v této chvíli už odsouzeni k smrti, která na ně za úsvitu čeká, jistě by z Gomalu neodjel.

Byl zcela pohroužený do myšlenek a trhl sebou, když Ludvík, jenž vůz řídil, zpomalil a upozornil ho, že se přibližují k cíli.

„Jak daleko jsme od srubu?“ zeptal se Ginger.

„Asi míli,“ zněla odpověď. „Srub se nachází asi půl míle od silnice. Stojí uprostřed rozsáhlých lesů a tady již můžete vidět jejich začátek,“ řekl Ludvík a ukázal na temný les, kolem nějž právě jeli.

„Hm – zastavte tedy!“ poručil Ginger, který byl nejmenovaným velitelem této výpravy. „Nebylo by asi moc chytré zajíždět až ke vchodu.“

Ludvík zastavil auto na krajnici.

„Tak, a co teď podnikneme?“ zeptal se.

„Celou cestu jsem o tom uvažoval,“ odpověděl Ginger. „Myslím, že nejprve bychom měli najít nějakou louku, kde bychom auto ukryli před cizími zraky. Zhasneme-li světla, musela by to být opravdu náhoda, kdyby si vozu teď v noci někdo všiml. Vy potom zůstanete u auta a já půjdu na zvědy. Doufám, že se mi podaří něco objevit. Nevrátím-li se za několik hodin, bude to pro vás znamení, že jsem byl zajat. Pokud k tomu dojde, pak už bude záležet na vás, co provedete dál.“ Ludvík byl na rozpacích.

„Snad by bylo přece jen lepší, kdybych šel s vámi,“ mínil. Ginger zavrtěl odmítavě hlavou.

„Ne!“ odpověděl pevně. „I kdybych nebral nic jiného v úvahu, je naprosto vyloučené, aby vás někdo spatřil, jak se zde potulujete jako zloděj kolem cizího domu. Patříte v Mosyru mezi přední osobnosti, kdežto na mně vůbec nezáleží.“

„Díváte-li se na to z této strany, musím vám dát za pravdu.“

„Dobře. To bychom tedy měli,“ zamumlal Ginger. „Tamhle je nějaká louka – ano, ta se bude hodit,“ konstatoval s uspokojením, když vešli na rozsáhlou plochu mezi stromy. „Tohle místo je pro náš účel vhodné. Zůstanete s vozem tady a budete čekat. Jenom si dejte pozor, abyste mne omylem nezastřelil, až se budu vracet. Pro jistotu na vás raději zapískám, abyste věděl, že jsem to já.“

„Ano, místo je to opravdu vhodné,“ souhlasil Ludvík. „Cesta sem vede od silnice a je asi čtvrt míle napravo od ní.“

„To zaručeně najdu,“ ujistil ho Ginger a zamířil rovnou do lesa.

Když se přiblížil ke svému cíli, přikrčil se a pokaždé, než udělal několik dalších kroků, se opatrně rozhlédl na všechny strany, neboť počítal s tím, že by mohl narazit na strážce. Vchod na oplocený pozemek skutečně hlídali dva muži. Ale bavili se spolu nahlas, takže se jim mohl vyhnout dřív, než je spatřil.

Ve stínu stromů si v klidu prohlédl celé okolí. V bledém svitu měsíce viděl ze svého místa, že cesta vede přes otevřené prostranství, obklopené ze tří stran lesem. Na konci cesty stála budova, která vypadala spíš jako lovecký zámeček než jako lovecký srub. Na dálku se zřetelně rýsovala dvě jasně osvětlená okna. Ginger vyšel ze svého úkrytu a začal se plížit k budově. Brzy zahledl na okraji lesa dva stíny.

Ve vzdálenosti asi padesáti až šedesáti metry stál muž a blízko něj jakýsi temný předmět. Muž stál nehybně a leckdo by si ho mohl splést se sochou. Ginger se chvílemi zastavoval a udiveně se za ním ohlížel. Kdyby měl alespoň pušku, mohl by to být strážce. Mimo to Ginger věděl, že strážce obyčejně nestojí na jednom místě, ale přecházejí.

Aniž záhadu vyřešil, doplížil se až k živému plotu, který obklopoval dům. Rád by se dostal na druhou stranu, ale uvnitř byla taková tma, že si málem vypíchl oko. Rozhodl se proto, že plot raději obejde. To nebylo nijak snadné, neboť musel opatrně našlapovat, aby hlukem nevzbudil pozornost strážců. Šťastně se mu to podařilo.

Brzy se octl mezi zanedbanými záhony za plotem, jenž se svažoval do malého jezírka, do něhož málem spadl, neboť považoval jeho hladinu za stín.

Nyní stál asi deset kroků od průčelí domu, které mělo bohatou orientální výzdobu. Vchod neviděl, protože byl zakrytý loubím, porostlým popínavými rostlinami. Napravo od vchodu uviděl několik oken, z nichž dvě byla osvětlena.

Ostré světlo, které z oken vycházelo, vzbuzovalo v Gingerovi údiv. Když se však přiblížil, pochopil. Nad každým oknem byla umístěna silná lampa tak, že vrhala široký pruh světla do místnosti a zároveň i na trávník. Ginger se právě chystal, že nahlédne do jednoho z oken, když náhle ze dveří vyšli dva muži.

Ginger měl srdce až v krku. Bleskově zmizel do křoví, nespouštěje však oba muže ani na vteřinu z očí.

Jednoho z nich poznal okamžitě.

Byl to Roland.

Druhého, menšího, obtloustlého muže středních let s mohutným nosem a velkou pleší nad čelem neznal a marně přemýšlel, kdo to asi je, dokud nezaslechl slovo Fabre, které pronesl Roland. To už věděl, že je to bankéř, o němž mluvil Ludvík, když je poprvé navštívil v hotelu.

O čem spolu oba muži hovořili, nevěděl, neboť nerozuměl jejich jazyku.

Muži stáli venku několik minut a stále se dívali na oblohu, jako by hovořili o počasí. Potom se Roland podíval na hodinky, něco řekl a vzápětí oba muži vešli zase dovnitř.

Ginger si oddechl, ale nevěděl, má-li se radovat nebo ne. V první chvíli pocítil nezkrotnou touhu vytáhnout pistoli, vyběhnout z úkrytu a zeptat se

generála, co je s Bigglesem a Algym, ale ovládl se a raději od tohoto úmyslu ustoupil. Doufal totiž, že se mu podaří objevit něco důležitého, zůstane-li v úkrytu.

Brzy se přesvědčil, že jeho prozíravost nebyla zbytečná. Nejdřív uslyšel nějak povědomý zvuk. Nemohl se mýlit, odněkud z dálky se ozývalo dunění letadlového motoru. Trvalo jen krátkou chvíli, potom náhle umlklo.

Ted' už mu bylo všechno jasné. Osvětlená okna, rozhovor Rolanda s Fabrem a jejich časté pohledy na oblohu i postava osamělého muže. Náhle se ve všech rozích parku rozzářila světla.

Ginger se chvěl vzrušením. Vzpomněl si na Bigglese a jeho domněnku, že na označeném místě přistávají letadla. Nebylo tedy divu, že zrádce byl v tak těsném styku s nepřítelem, pomyslel si trpce Ginger.

Nyní se už musel rozhodnout, co podnikne. Nebylo to nijak snadné rozhodování, ale nakonec došel k závěru, že bude nejlepší ještě vyčkat, co se bude dít dál.

Naslouchal pozorně a zanedlouho uslyšel šum snášejícího se letadla a vzápětí i zvuk, způsobovaný koly podvozku, běžícího po zemi.

Dveře se opět otevřely a v nich se objevili Roland a Fabre, zřejmě proto, aby hosta uvítali. Ten se však dlouho neobjevoval. Náhle prošel těsně kolem Gingera. Ginger si rukama zakryl obličej a škvírou mezi prsty pozoroval nočního návštěvníka. Zatajil dech, když poznal Harrana.

Všichni tři se spolu pozdravili a zmizeli v domě. Dveře se zavřely a zevnitř zarachotil řetěz. Potom lampy v oknech zhasly a celý dům se ponořil do tmy až na slabé světlo, vycházející z okna nalevo od vchodu. V této místnosti nyní svítila již jen obyčejná lampa.

Ginger se přiblížil k oknu, chtěje pozorovat, co se děje uvnitř, ale byl zklamán. Zahlédl jen, jak Harran vytahuje z aktovky svazek listin. Hned potom bylo okno zakryto hustou záclonou, takže nemohl nic vidět.

Chvilku uvažoval a váhal. Situace byla velmi nebezpečná. Nechtěl-li riskovat nezdar, nemohl se pustit do akce sám.

Rozhodl se, že se vrátí k autu. Prolezl křovím, nyní již na nic nedbaje, proplížil se k okraji lesa a potom se rychle rozběhl k místu, na němž zanechal Ludvíka. Nezapomněl na smluvené znamení.

Když Ludvík také zahvízdal, vyběhl na louku.

„Ludvíku,“ zašeptal hlasem, chvějícím se potlačovaným vzrušením, „právě jsem Rolanda přistihl přímo při činu. Je v domě s bankéřem Fabrem a diplomatem Harranem. Harran před chvílí přiletěl a přivezl plnou aktovku nějakých listin – myslím, že je přivezl Rolandovi k podpisu. Viděl jsem, jak je vytahoval z aktovky. Kéž by tu zůstal tak dlouho, abychom všechny ty ničemy dopadli přímo při činu, ale to my dva sami nedokážeme. Máte nějaký oddíl, kterému bez výhrad důvěřujete?“

„Můj pluk udělá všechno, co mu poručím a princeznina garda také.“

„Jeďte tedy a přiveďte je sem! K tomu, abychom mohli obklíčit dům a měli jistotu, že nám nikdo neuprchne, potřebujeme alespoň dvacet lidí. Sežeňte několik aut a přivezte je sem! Počítám-li na každou cestu hodinu a na všechno ostatní půl hodiny, nemělo by vám to trvat déle než dvě a půl hodiny,“ načrtl svůj plán Ginger.

Gingerovo nadšení zachvátilo i Ludvíka.

„Myslíte, že Harran do té doby neodletí?“ vyhrkl vzrušeně.

„Udělám všechno pro to, aby neodletěl. Bude-li to nutné, přepadnu ho nebo postřelím a listiny mu vezmu. A kromě toho je víc než pravděpodobné, že v tomto domě má Roland uschovaný další kompromitující materiál. Pojedete tedy?“

„Samozřejmě,“ řekl Ludvík a skočil za volant.

„Až se vrátíte, jděte po okraji lesa, až narazíte na plot! Pokud do té doby z domu nikdo nevyjde, budu tam na vás čekat. Všechno teď záleží na rychlosti, s jakou budete jednat. Dávejte pozor, ať po cestě nenabouráte!“ nakazoval Ginger.

„Udělám všechno, co bude v mých silách,“ slíbil Ludvík a auto vyjelo na silnici. Za okamžik se již řítilo směrem ke Gomalu.

Ginger počkal, až zmizelo a potom se tiše vracel k zámečku, modle se za to, aby Harran zůstal co nejdéle uvnitř.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

GINGERŮV ZAJATEC A GINGEROVY OBAVY

Když se Ginger blížil k zámečku, byl si jist, že Harran ještě neodletěl. Zahlédl totiž mezi stromy křídla letounu, na něž dopadalo bledé měsíční světlo. Bez nehody se dostal až k plotu. Odtud si vyhlédl místo, z něž mohl dobře pozorovat celé okolí. Předpokládal, že se Harran bude vracet k letadlu stejnou cestou. Usadil se tedy do stínu vysokého stromu a čekal.

Čas ubíhal zvolna, tak zvolna, že Ginger o něm brzy úplně ztratil představu. Nijak mu to nevadilo a čím déle čekal, tím více rostla jeho naděje, že Harran neodejde z domu dřív, než dorazí posila. Nyní už doufal, že se jeho plán zdaří a Ludvík každou chvíli přijede. Proto se rozhodl, že se vrátí k plotu.

Uplynulo asi čtvrt hodiny a právě se chystal odejít na původní místo, odkud pozoroval dům, když zaslechl vrznutí dveří. Na trávník dopadl paprsek světla.

„Čert aby to spral!“ zaklel v duchu. „Nemohl ten chlap ještě chvíli počkat!“

Příkrčil se ještě víc a vtom již uviděl postavu, kráčející svižně směrem k němu. Podle siluety a aktovky poznal, že je to Harran.

Dveře domu se za odcházejícím zase zavřely a kolem se rozhostilo ticho.

Ginger cítil, jak mu vzrušením buší srdce, když vytahoval pistoli a připravoval si ji ke střelbě. Teď nastal rozhodující okamžik.

Počkal, až byl Harran už od něj vzdálený pouhých deset yardů, a potom vyskočil ze svého úkrytu s namířenou pistolí.

„Zůstaňte stát, Harrane!“ vyzval ho klidně, ale důrazně. „To, co držím v ruce, je pistole, a musím vás upozornit, že je nabitá. Vydáte-li ze sebe pouhý hlásek nebo naznačíte-li jen jediný podezřelý pohyb, přísahám, že vás okamžitě zastřelím.“

*„Zůstaňte stát, Harrane!“ vyzval ho Ginger klidně,
ale důrazně.*

V jeho hlase bylo tolik odhodlání, že Harran vůbec nepochyboval o Gingerově odhodlání splnit tuto hrozbu. Nic ale neříkal, jen mlčky a nehybně stál. Co jiného mu ostatně zbývalo?

Ginger k němu o krok postoupil.

„Otočte se a vykročte!“ poručil. „A nezapomínejte při tom, že hlaveň mé pistole je od vašich zad vzdálena pouhých pár centimetrů! Mějte se proto na pozoru! Stačí úplně, abyste klopýtl a budu střílet.“

„Okamžik, prosím vás!“ ozval se stísněně Harran, přemáhaje s vypětím sil strach a hrůzu. „Co žádáte za to, když mě pustíte?“

„Nic!“ odbyl ho briskně Ginger. „S lotry nejednám! Držte zobák a jděte – a neotáčejte se!“

„Ale...“

„Budte zticha! Jsem natolik unavený, že začnu spíš střílet než mluvit.“

„A kam vlastně jdeme?“

„To poznáte. Běžte!“

Harran šel a Ginger kráčel těsně za ním.

„Zabočte k lesu!“ zněl další rozkaz. „A teď odbočte vpravo!“ vybídl ho, když se dostali na kraj lesa. Za nějakou dobu konečně dorazili k silnici. Vyšli na ni a Ginger držel svého zajatce stále v šachu pistolí.

Byl poněkud zklamaný, neboť očekával, že se zde už setká s Ludvíkem. Začínal uvažovat, co si s Harranem počne, kdyby se Ludvík nevrátil.

Na louce, kde se viděl s Ludvíkem naposled, dal Harranovi pokyn, aby zastavil.

„Na co tu vlastně čekáme?“ zeptal se zajatec.

„To brzy poznáte,“ odpověděl mu Ginger, ale sám už si tím tak jistý nebyl. Překvapovalo ho, že zde Ludvík

není. Myšlenky, které se mu honily hlavou, nebyly příliš veselé.

Zanedlouho se mu však opět rozbušilo srdce, když zaslechl vzdálené hučení motorů. Nemohl samozřejmě vědět, kdo jede v autě, ale když auto zastavilo a vyskočil z něj Ludvík, spadl mu kámen ze srdce... Těsně za ním přijely ještě další vozy, všechny se zhasnutými světly.

Ginger užasl. Z automobilu vystoupil také hrabě Saurin.

„Čekám tu na vás, pane,“ promluvil klidným hlasem Ginger.

„Co... co... Bože... co to je?“ vykřikl hrabě, jakmile uviděl ve stínu Gingera a jeho zajatce.

„Pan Harran se chystal právě odletět, pane, a já jsem usoudil, že bude nejlepší, když ho tu ještě chvíli zdržím,“ vysvětloval Ginger. „Nechtěl byste si prohlédnout obsah jeho aktovky? Mám za to, že v ní najdete zajímavé věci. Budu vám velmi vděčný, když ho dáte strážníkům dvěma muži.“

Ludvík přidělil k Harranovi stráž sám, protože hrabě se okamžitě pustil do prohlížení obsahu aktovky. Harran zarputile mlčel a tiše zuřil.

Ginger se obrátil k Ludvíkovi.

„Trvalo vám to dlouho,“ stěžoval si. „Už jsem dostal strach, že se vám něco stalo.“

„Shánění vozů; mi trvalo déle, než jsem zprvu předpokládal,“ omlouval se Ludvík. „Než jsem přijel do Gomalu, byl vyhlášen válečný stav a strýc převzal velení nad policií a vojskem. Proto má na sobě uniformu.“

Hrabě se k nim připojil a z výrazu jeho tváře se dalo vyčíst, že v aktovce objevil zajímavé věci.

„Našel jste tam nějaké důkazy proti Rolandovi?“ chtěl vědět Ludvík.

„Důkazy?“ zajíkl se rozčilením hrabě. „Ten bídný lotr by byl prodal celou zem za pár grošů. Je tady o tom smluva a je opatřena podpisy a pečeti. Za odměnu se měl stát guvernérem Mosyru. Pro ten podpis si nejspíš Harran přiletěl. Fabre je do té věci také zapletený. Zdá se, že jsme přišli za vteřinu dvanáct. Až budou Roland a Fabre za mřížemi, postaví se proti nim celá země a s jejich plány bude konec. Nesmíme se tu však příliš dlouho zdržovat.“

„Co hodláte dělat, pane?“

„Chci Rolanda a Fabrea formálně zatknout,“ odpověděl hrabě Gingerovi. „Jistě nám ukážete cestu.“

„Ano, pane. Sežene vojáky a vyzvěte je, aby zachovali naprosté ticho!“

Když hrabě informoval své lidi, ozval se šum a několik temných pohledů zaletělo k Harranovi, jenž seděl v autě pod dohledem strážců. Pak byly vydány rozkazy a zástup mužů vedený Gingerem vyrazil husím pochodem k záměčku. Když vyšli z lesa, Ginger se zastavil a ukázal na letadlo, stále ještě čekající na svého pasažéra.

„Kolik lidí máte s sebou, pane?“ zeptal se hraběte.

„Mám jich tu dvacet.“

„Dva z nich pošlete zatknout pilota. Budou-li se držet ve stínu, bude překvapen. Jistě už je dlouhým čekáním otupělý.“

Dva muži zmizeli směrem k letadlu a ostatní pak pokračovali v cestě k záměčku. Když dorazili k živému plotu, dostali pokyn, aby se skryli, zatímco Ginger se vydal na výzvědy.

„Ještě svítí,“ zašeptal, „nejspíš jsou uvnitř. Dveře jsou zamčeny zevnitř. Musíme vymyslet nějakou taktiku, jak je vylákat z domu. Mohli bychom k tomu využít Harranovy osoby. Dovedl byste napodobit jeho hlas, pane?“

„Ano, myslím, že ano,“ odpověděl hrabě.

„Navrhuji tedy, abyste dal rozestavit kolem vchodu lidi a potom zaklepal. Bude-li se Roland ptát, kdo je venku, odpovíte, že Harran! Až otevře dveře, vrhneme se na ně a zneškodníme Rolanda, aby nemohl zničit žádné usvědčující dokumenty.“

„To není špatný plán,“ souhlasil hrabě a hned se pustil do jeho provedení. Vojáci se rozestavili a hrabě silně zaklepal na dveře.

Uplynula krátká chvílka a za dveřmi se ozval Rolandův hlas:

„Kdo je to?“

„To jsem já, Harran,“ odpověděl hrabě. Řetěz zarachotil a dveře se otevřely.

Ginger přiskočil a strčil nohu do dveří, aby je Roland nemohl přirazit.

„Okamžik!“ řekl pevným hlasem. „Je tu kdosi, kdo by s vámi chtěl mluvit.“

„Co to má znamenat?“ rozkřikl se Roland pobouřeně, když uviděl vojáky a uskočil dozadu. Ginger na něj namířil pistoli.

„Zůstaňte oba stát, ani hnout!“ poručil rázně, neboť zpozoroval, že za Rolandem stojí Fabre.

Hrabě Saurin popostoupil k oběma zloduchům.

„Jste oba zatčeni!“ prohlásil ledovým hlasem.

„Nezbláznil jste se snad, Saurine?“ rozeřval se Roland chraptivě.

„Ne. Jsem úplně při smyslech,“ odsekl ostře hrabě a přivolal dva muže, kteří obstoupili Rolanda. „A vy, pane Fabre, se ani nepohněte! Vás potřebujeme také.“

Ginger zašeptal cosi hraběti do ucha, načež se Saurin opět obrátil k Rolandovi.

„Kde je Biggles?“ zeptal se.

Roland se jen nepatrně usmál.

„Ten je na bezpečném místě,“ odpověděl zvolna.

„A kde?“

„Ten cizinec mi chtěl překazit mé plány,“ vybuchl divoce Roland. „Ted’ už je kazit nebude.“ Gingera zamrazilo. Jak to myslíte?“ vyhrkl. Generál se ušklíbl.

„Než jsem odjel, měl jsem to potěšení odsoudit ho k trestu smrti,“ řekl chraptivě. „Rozsudek bude vykonán za úsvitu.“ Ginger zbledl a obrátil se k hraběti. „Kolik je hodin?“ zeptal se stísněně. Hrabě pohlédl na hodinky. „Ted’ je pět hodin.“

Gingerovi se zatmělo před očima. Snažil se přemýšlet, ale nemohl.

„A kdy vychází slunce?“ hlesl.

„To vám mohu říci naprosto přesně,“ ozval se generál. „Slunce vychází v půl šesté.“

„To... to... to je tedy za... za půl hodiny,“ koktal Ginger a cítil, jak se pod ním zatočil svět.

Hlavou mu vířily myšlenky.

„Čtyřicet mil – půl hodiny – čtyřicet mil – půl hodiny...“

„Do kasáren nikdy nemůžeme dojet za půl hodiny,“ promluvil hrabě, jenž zřejmě uvažoval o téže věci jako Ginger. „Dvacet minut vám potrvá, než se dostanete k autu a žádný vůz na světě neujede čtyřicet mil za deset minut.“

Ginger byl v obličeji celý bledý.
„Je tady telefon?“ vykřikl poněkud hystericky.
Generál zavrtěl hlavou.
„Není. Odtud nevede do Gomalú telefon.“
Ginger si navlhčil jazykem okoralé rty.
„Bože můj!“ zašeptal. „Co si teď počneme?“

KAPITOLA DVACÁTÁ

U ZDI

Biggles strávil většinu noci tím, že seděl na okraji stolu. Pociťoval sice smrtelnou únavu, ale nechtěl ztrácet čas spaním, a tak raději vymýšlel plány na útěk. Algy seděl na lavici s rukama zastrčenýma v kapsách a s nohama položenýma na stole. Když prohlédl asi už posté dveře i stěny, nabyl přesvědčení, že by jimi nepohnulo nic jiného než dynamit. Také si stoupl na lavici a prozkoumal okno, ale mříže byly tak pevné, že jimi vůbec nešlo hnout, navíc okenní otvor byl tak úzký, že by jím člověk neprolezl, i kdyby se mu podařilo mříž vylomit.

„Tak se mi zdá, že tady nic nepořídíme,“ prohlásil Biggles. „Nikomu to nemůžeme vyčítat, jedine sami sobě. Věděli jsme, jakého máme protivníka, a mělo nám být jasné, že od něj se můžeme dočkat čehokoli. Generál Roland patří k lidem, kteří si najímají vrahy a k dosažení svého cíle neváhají použít ty nejkrajnější prostředky. My jsme věděli po celou dobu, že Roland stojí na druhé straně a proti nám – ale jaký smysl má mluvit o tom? Teď jsme tady a nestane-li se zázrak, ve který však nevěřím, budeme odklizeni tak jistě, jako že ráno vyjde slunce a večer zapadne.“

„Kolik je hodin?“

„Nemám ani zdání, ale hádal bych tak asi pět. Hodinky se mi zastavily a stejně bych na ně neviděl.“

„Kdy vychází slunce?“

„Asi v půl šesté.“

„K čertu, kde vězí Ginger? Očekával jsem, že se okamžitě pustí do práce, jakmile zjistí, v jaké jsme kaši.“

„Nevíme ani, jestli se mu podařilo zmizet. Ale jestli se mu to podařilo, pak zaručeně utíkal ihned za Ludvíkem nebo za hrabětem a informoval je o tom, co se stalo. Jistě by nás okamžitě začali hledat, ale celou noc by tomu sotva věnovali, protože nevědí, jak zoufalá je naše situace. Roland si je toho plně vědom, a proto tak spěchal, aby s námi do rána skoncoval.“

„Jak potom asi odůvodní své jednání?“ namítl Algy.

„Co na tom záleží? To nám už nepomůže. Vysloví politování – a konec, hotovo. Je ostatně velitelem a disponuje autoritou. Bude-li za svůj čin potrestán, to je jiná věc. Myslím, že postačí, když své jednání vysvětlí omylem. A konečně, nebude muset nikomu nic vysvětlovat, protože při jeho plánech budou mít hrabě i Ludvík starost, jak uhájit holé životy.“

„Ať to tedy vezmeme z jedné či z druhé strany, nestojí to za nic,“ zívá Algy na lavici. „Až do dnešního dne jsem nenáviděl svítání, protože jsem musel často být touto dobou na letišti. Teď ho budu nenávidět ještě víc.“

„Soudím, že už asi nebudeš mít mnoho příležitostí vstávat za úsvitu,“ usmál se Biggles.

„Stejně bych rád věděl, co dělá Ginger,“ bručel Algy. „Je mi toho hocha líto, skončit v tak raném věku.“

„Nevěř tomu!“ odpověděl optimisticky a přesvědčivě Biggles. „Kdybys měl možnost vidět ho v téhle chvíli, jistě bys žasl, jak poletuje jako sršeň, vyplašený ze svého úkrytu. Toho jen tak nechytanou.“

Algy přikývl.

„Co myslíš, dostaneme snídani?“

„S tím bych moc nepočítal. Když nám nedali vůbec nic jíst až dosud...“, pohlédl Biggles k oknu. „Zdá se mi to, nebo už obloha začíná šednout?“

„To se ti jenom zdá,“ odsekl Algy, ačkoli dobře věděl, že to není pravda. „A co kdybychom ty chlapy praštili po hlavě, až pro nás přijdou?“

„A čím, prosím tě?“

Algy se rozhlédl.

„Hm, tady ale skutečně nic není,“ konstatoval. „To je škoda. Byl bych rád získal alespoň jeden skalp, než to začne – jenom tak na památku. Ale – pst! Neslyšíš kroky?“

„Slyším,“ přisvědčil Biggles, seskakuje ze stolu. „Těžké a důrazné kroky, jako by přicházeli vojáci.“

„Mlč, prosím tě!“

„Vždyť ses mne ptal, ne? A pánové jsou už, myslím, tady.“

V zámku zarachotil klíč a dveře se otevřely. Dovnitř vstoupil dozorce se svítilnou v ruce.

Na prahu stál Malon v parádní uniformě, ale nebyl oholený. Za ním bylo vidět na chodbě řadu mužů s puškami.

„Pánové, vaše doba nadešla,“ ohlásil chladně Malon.

„To vidíme,“ zavrčel Biggles.

Malon ustoupil poněkud stranou a do cely vešli ozbrojenci. Dva z nich nesli provazy, jimiž začali vězňům svazovat ruce. Biggles stál klidně, protože věděl, že každý odpor by byl marný, ale Algy se bránil, takže mu několik mužů muselo držet ruce i nohy.

Když byli odsouzenci spoutáni, přistoupil k nim Malon se dvěma pruhy plátna.

„Na co to máte?“ zeptal se Biggles. „Chci vám zavázat oči...“

„Nechte toho!“ přerušil ho krátce Biggles. „Já raději vidím, kam jdu.“

Malon se uklonil. „Prosím, jak si přejete.“

Vojáci se rozestoupili kolem vězňů a potom na povel vykročili. Prošli chodbou na dvůr. Zastavili se až u zdi na druhém konci dvora.

Biggles pohlédl na oblohu, na níž se začaly objevovat první záblesky nového dne.

„Chce-li nás Ginger zachránit, má opravdu nejvyšší čas,“ řekl chmurně.

Algy neodpověděl, jeho tvář byla bledá.

Ozbrojenci ustoupili o dvanáct kroků a Malon je začal rovnat do řady. Když byla řada rovná jako podle pravítka, zavelel a pušky vyskočily k ramenům.

V tom okamžiku zaslechl Biggles blížící se letadlo. Zkušeným uchem poznal, že letí velmi nízko. Zvědavě zdvihl oči k nebi. Spatřil letadlo, ale byl zklamaný, neboť mělo cizí značky. Jeho naděje, že v něm snad sedí Ginger, okamžitě klesly na nulu. Kdyby to byl některý z letounů, které ukořistili, byla by to věc jiná.

Malon, jenž už chtěl zavelet k palbě, se také zadíval na oblohu, jako by se obával, že na něj někdo zaútočí. Dunění motoru stále sílilo. Letadlo bylo tak nízko, že se téměř dotýkalo cimbuří pevnosti.

Když se octlo nad středem nádvoří, vypadlo z něj cosi bílého a dopadlo to na zem blízko popravčí čety.

Malon uvažoval, má-li dát povel k palbě, nebo má-li se podívat, co letadlo shodilo. Pohlédl proto znovu na letoun, jenž se při obrátce málem dotkl zdi.

V předním okénku letadla se objevila ruka, velitelsky ukazujíc na zem.

A to rozhodlo.

Malon, když viděl, že mu nebezpečí nehrozí, vydal nový rozkaz a rychle se rozběhl k předmětu, ležícímu v písku.

Biggles, jenž ho pozoroval, viděl nejdřív kousek provazu a kámen, potom obálku, ve které byl arch popsaného papíru.

Malon si dopis přečetl dvakrát, jako by se chtěl ujistit, že jeho obsah správně pochopil. Potom papír uložil do kapsy a vrátil se k vojákům stojícím v řadě.

Pro odsouzence to byl snad nejpohnutější okamžik.

Oba se již vzdali veškeré naděje a byli připraveni na nejhorší, ale teď jim znovu vyšlehl plamínek naděje.

„Byl bych radši, kdyby už udělal to, co má provést,“ zavrčel Algy. „Nemám nic proti tomu, budu-li zastřelen, ale nemám naprosto chuť tady stát, než si ten ňouma přečte svou ranní korespondenci.“

„Byla to asi zajímavá četba,“ odpověděl klidně Biggles. „Tak se mi zdá, že změnil názor. Teď se dozvíme, co se vlastně děje.“

Malon totiž kráčel k nim s kamenným výrazem ve tváři.

„Máte štěstí,“ řekl stručně. „Dostal jsem příkaz od generála Rolanda, kterým se provedení rozsudku odkládá až do jeho příchodu. Zatím se vrátíte do své cely.“

Vojáci obstoupili vězně a zavedli je zpátky do cely, kde jim rozvázali mce.

Malon zamkl dveře a věžňové osaměli.

„Co si o tom myslíš?“ žasl Algy.

„Ginger.“

„Vyloučeno!“

„Nerad se sice sázím, ale vsadil bych celé své jmění, že to letadlo řídil Ginger.“

„A z čeho tak soudíš?“

„Mám takové tušení.“

„Viděls pilotovi do obličeje?“

„Ne. Zahlédl jsem jenom část hlavy, ale ta byla zakrytá kuklou.“

Algy dosedl ztěžka na lavici.

„Nevím, jak ty se cítíš, ale mně osobně je i ten nejhorší boj ve vzduchu milejší než toto čekání.“

„Máš pravdu,“ přikývl Biggles, usedaje zase na okraj stolu. „Ale teď stejně nemůžeme dělat nic jiného než čekat.“

Uplynulo půl hodiny a oba letci se stále dohadovali, kdo byl ten záhadný pilot.

Potom se venku ozvaly kroky, blížící se k jejich cele. „Co nového nám asi přinášejí,“ usmál se Biggles. Tentokrát by sotva uhádl, kdo stojí za dveřmi. Zarachotil klíč a dveře se rozlétly.

Dovnitř vpadl Ginger, za ním hrabě, Ludvík a několik vojáků v uniformách, jaké dosud neviděli.

„Hej, přátelé!“ zvolal Biggles. „Ani nevíte, jak jsem rád, že vás zase vidím.“

Ginger dopadl na lavici.

„Díky Bohu, že už je po všem!“ hlesl unaveně.

„V tom s tebou plně souhlasíme,“ dodal Algy.

„Pojďme odtud!“ ozval se hrabě. „Myslím, že najdeme vhodnější a příjemnější místo k rozhovoru.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

VŠECHNO JE ZASE V POŘÁDKU

„Co se vlastně celou tu dobu dělo?“ zeptal se Biggles hraběte, když prošli chodbou na dvůr, kde chvatně pracovala spousta mužů v nových stejnokrojích.

„Garda obsadila kasárna a já jsem byl jmenován velitelem posádky,“ odpověděl hrabě, kráčeje ke kanceláři generála Rolanda.

„U čerta! A co tomu říká Roland?“

„Myslím, že čím méně bude mluvit, tím to pro něj bude lepší,“ odpověděl hrabě významně. „Je zatčen. Byl s Fabrem a Harranem eskortován do civilní věznice, aby byl zaručen bezpečný dohled.“

Biggles užasl.

„S Harranem? Jak se sem ten ničema dostal? Co se stalo?“

Ginger mu vylíčil, co všechno se odehrálo v noci a co všechno podnikl k jejich záchraně.

„Však už byl také nejvyšší čas!“ vykřikl Biggles.

„Nejstrašnější chvíle nastala, když nám ten lotr Roland řekl, že budete za půl hodiny zastřeleni,“ pokračoval ve vyprávění Ginger. „Asi vám nemusím povídat, že jsem div nezešlel, když jsem zjistil, že nezbývá dost času, abych vás mohl zachránit. Pak jsem si ale vzpomněl na letadlo, kterým přiletěl Harran a které stálo na louce. Hrabě poručil Rolandovi, aby napsal příkaz, jímž zruší své původní instrukce, a slíbil mu, že ho pověsí na nejbližším stromě, pokud to neudělá. Generál zbledl a hned se začal chovat jako beránek. Já

jsem se rychle rozběhl k letadlu, jehož pilot byl už zatčen, navlékl jsem si jeho kombinézu a spěchal jsem, abych nepřišel pozdě. Měl jsem obavy, aby dopis nezapadl někam do křoví, kde by ho nikdo nenašel. Potom jsem vás zahlédl na nádvoří a to ostatní už bylo snadné. Sledoval jsem Malona tak upřeně, že jsem div nesrazil komín.“

„To jsem viděl,“ přikývl Biggles. „Ve vzduchu je hlavní věcí dívat se, kam člověk letí.“

„Protože nemám oči také na zádech, nemohl jsem se dívat na dvě místa současně, když jsem chtěl vidět, co se děje s vámi,“ odpověděl Ginger. „Když jsem se přesvědčil, že vás zase odvádějí, odletěl jsem a přistál na poli u silnice, kde jsem čekal na ostatní, až dorazí auty. Naložili mne do vozu – a teď jsme tady. A to ostatní už víte.“

„Tys nám, chlapče, zachránil život,“ prohlásil Biggles vážně. „Když ses objevil, byli jsme na tom špatně.“

Potom se obrátil k hraběti.

„A jak to vypadá s Mosyrem?“ zeptal se.

„Když jsou odstraněni Roland a Fabre, myslím, že celou situaci budeme brzy mít v rukou. Zejména, když je už známo, že princ Harran...“

„Princ Harran?“

„Ano. Což vy jste to nevěděl? Je synem vládce.“ Biggles žasl.

„To je ale skvělé!“ usmál se. „A víte, co bych udělal já, kdybych byl na vašem místě?“

Hrabě se na něho zvědavě podíval.

„Svolal byl rychle tribunál a odsoudil všechny ty tři ničemy k trestu smrti. Tím by byl nepřítel vyřízený.“

Kdyby vám zaslal protest, což by udělat musel, odpověděli byste mu ultimatem, že chcete, aby všechny nesrovnalosti byly předloženy k posouzení velmocem, jejichž výrok bude mít konečnou platnost.“

Hrabě se usmál.

„Vy byste měl být politikem, Biggles!“ řekl nadšeně.

„Já – a politikem?“ opáčil se smíchem Biggles. „Nikdy!“

„Nu, dobře,“ kývl hrabě hlavou. „A teď mě jistě omluvíte. Musím zajet na ministerstvo kvůli nějaké neodkladné záležitosti. Co budete dělat vy?“

„Lehnu si a budu spát,“ odpověděl Biggles. „Potom se pomalu probudím, vykoupám se a důkladně se najím. Zdá se mi, že uplynula celá věčnost od té doby, kdy jsem naposledy spal na slušné posteli a pořádně se najedl.“

Hrabě přikývl.

„To je nejrozumnější věc, kterou můžete udělat. Auto vás zaveze až k hotelu. Až budete hotovi s tím vším, co jste právě říkal, přijďte do paláce! Kdosi vám chce osobně poděkovat. A mechaniky vezměte s sebou! Totiž vlastně jenom jednoho, protože ten druhý leží v nemocnici, naštěstí už mimo nebezpečí.“

„To je Carter,“ vysvětloval Ginger. „Dostal pažbou do hlavy. Později vám to povím podrobněji.“

Algy zívł.

Jestli už nepůjdeme, budete mě muset do hotelu odnést,“ upozorňoval.

„Odvezu vás tam,“ nabídl se Ludvík a všichni vyšli ven.

Nyní už zbývá vyprávět jen málo.

Hrozba válečného konfliktu byla zažehnána přesně podle Bigglesova předpokladu, jakmile vláda Harranovy země zjistila, do jak nebezpečné situace se princ dostal. Přijala proto bez výhrad všechny podmínky, které jim stanovila mosyrská strana a celá věc byla předložena k posouzení velmocem, jež rozhodly po prozkoumání všech okolností, aby přípravy k válce byly zastaveny.

Druhý den se hlásili všichni tři letci se Smythem v paláci, kde je velmi přátelsky přijala princezna Mariana, jež jim poděkovala za všechno, co pro zemi vykonali, a vlastnoručně jim připjala na prsa řád svatého Pavla, nejvyšší mosyrské vyznamenání. Požádala je, aby zůstali v zemi, dokud se vše neskončí a aby zatím zorganizovali mosyrské letectvo.

Biggles nabídku přijal, a když byla Mosyru zaplacená patřičná náhrada, zakoupil nová letadla a vycvičil domácí piloty.

Naši hrdinové byli v Mosyru ještě tehdy, když se princezna provdala za Ludvíka, a zúčastnili se jejich svatby.

Rolanda a Fabrea spatřili pouze jednou – před soudním tribunálem, k němuž letci byli předvoláni jako svědci. Oba zrádci byli uznáni vinnými a odsouzeni k smrti. Popraveni byli na témž nádvoří, kde se už dívali smrti do očí Biggles a Algy. Harran byl propuštěn na svobodu, když se písemně zavázal, že už nikdy do Mosyru nevzkročí.

Jakmile byli se svou prací hotovi, požádal Biggles o svolení k návratu domů, jež jim bylo dáno. Když potom odjížděli, dostavily se na nádraží ohromné zástupy lidí,

protože o jejich dobrodružství psaly všechny noviny a každý je považoval za zachránce Mosyru. Princezna s celou svou gardou i hrabě je doprovodili až na nástupiště a rozloučili se s nimi srdečným stiskem ruky.

Když se vlak za provolávání davu rozjel, klesl Biggles do sedadla a zapálil si cigaretu.

„Myslím, hoši, že už vaše touha po vzrušení poněkud opadla.“

„Nu, teď bychom si mohli dát trochu pokoj,“ souhlasil Ginger.

Algy se jen usmál.

„Kam asi pojedeme příště?“ zeptal se. Biggles zavrtěl hlavou.

„S některými lidmi je veliký kříž jen proto, že nejsou nikdy s ničím spokojeni,“ pronesl vážně. „Ale pokud jde o mou osobu, já mám už těch hrátek dost. Odpočinu si pořádně a nedám se teď dlouho vtáhnout do žádného podniku. Pamatujte si, hoši, uslyší-li o nás ještě kdy svět, bude to už za zcela jiných okolností.“

PŘÍŠTĚ: BIGGLES A ZLATÉ DUBLONY

BIGGLES a ti ostatní...

S poručíkem *JAMES C. BIGGLESWORTH*em je nejlepší seznámit se v době, kdy létal na stíhačkách Sopwith Camel 226. squadrony. První světová válka dokázala využít skvělý vynález letadla k zabíjení lidí a protože se vývoj nezastavuje, pustili se piloti obou válčících stran do sebe. Tehdejší novinku – letecké souboje si armády oblíbily a začaly své zbraně zdokonalovat. Vývoj pokračuje a blíží se doba, kdy budou piloti nadbyteční.

V době velbloudích stíhaček byl však stíhací pilot bojovníkem, který se musel učit všechno strašně rychle a když se učil pomalu, nepřežil. Letadlo byla novinka a zákony létání i vzdušných soubojů se lidé teprve učili...

Biggles patrně patřil mezi nejvnímavější a nejrychlejší žáky. Přátel měl na základně Maranique desítky, mnozí se však nedožili konce války. Mezi ty šťastnější patřili major Mullen, důstojníci Mahoney, Mac Laren, Gowley, Hartcourt, všeobecně oblíbený „profesor“ Henry Watkins i kapitán Wilks – Wilkinson. Přes jejich veliké mistrovství není sporu o tom, že právě Biggles byl mužem, který nejlépe ovládal výkruty, loopingy, skluzy po křídle a ovšem i svůj kulomet.

Není zcela jasné, kdo byl spisovatelem W. E. Johnsovi pro Bigglese vzorem. Podle jedné z variant to mohl být proslulý britský důstojník a člen Intelligence Service T.

E. Lawrence. Háček je v tom, že tento statečný, vynalézavý a úspěšný muž nikdy nad válečnými zákopy nelétal, i když u letectva později sloužil. Jeho vlastnosti však mohly autora inspirovat v řadě příběhů, v nichž se Biggles zaplétá do vyzvědačského řemesla.

Nejpravděpodobnějším se zdá, že Biggles je jakousi kombinací několika leteckých es války, jejíhož závěru se W. E. Johns jako pilot sám účastnil. A jméno hrdiny? Je ověřena osoba Flight-Lieut.

C. G. Wiggleswortha A.F.C, jehož příjmení je až neskutečně podobné jménu románového Bigglese...

A ti ostatní?

Již na frontě se Biggles seznámil se ztřeštěně odvážným, hubeným „tulpasem“ předlouhého jména *ALGERNON MONTGOMERY LACEY*. Tento muž, později stručně nazývaný *ALGY*, brzy zvázní, nabude na rozumu a stává se z něj nejbližší Bigglesův přítel a druh do nepohody. Jen těžko hledat příběh, kde by se Algy s Bigglesem neobjevil.

Na frontě Biggles poznává i dalšího ze svých „průvodců“ mnoha dalšími dobrodružstvími. *Plukovník RAYMOND* je muž znalý tajemných nástrah nepřátel, muž, který zasvětil život ochraně zájmů Britské říše. Raymond posílá později Bigglese do tak ošemetných podniků, až je divné, že z něj Biggles někdy neztrácí nervy.

To mnohem užitečnější je pro Bigglese spolupráce se skvělým leteckým mechanikem, jehož jméno *SMYTH* je někdy v českých vydáních uváděno s měkkým i.

Z válečných soupeřů stojí za zmínku von Döring, létající na Fokkeru se žlutým ocasem. Není těžké odhadnout, že pod jménem mladého německého pilota se skrývá zlověstné jméno Hermanna Göringa, pozdějšího říšského maršála hitlerovského Německa. Bigglesovým „osobním nepřítelem“ se však stává jiný Němec. V příběhu Biggles jde do války (*Biggles Flies East*, 1935) se objevuje *Hauptman ERICH VON STALHEIN*, jehož ponurý stín se pak vynořuje v řadě dalších příběhů.

Třetím z „mušketýrů“ se stává *GINGER HABBLETHWAITE*, zvaný též Zrzek. Je to mladíček z chudé rodiny ze Smettleworthu, který se zamiloval do létání a jestliže se Algy představil jako ztřeštěný mladý muž, tento hoch svou ztřeštěností Algyho překonává a ke zvážení u něj hned tak nedochází. Ginger se poprvé objevuje v románu Biggles a modré nebezpečí (*Black Peril*, 1935) a pak už své dva přátele téměř neopouští.

Tak jako tři mušketýři byli čtyři, tak se i k naší trojici přidružuje čtvrtý muž. Jmenuje se *Lord BERTIE LISSIE* a má asi nejsložitější povahu ze všech. Je trochu upjatý, jeho slovník není příliš obvyklý, nemá nouzi o peníze – prostě šlechtic, lord. Bertie se v českých vydáních dosud příliš neobjevuje, ale objevovat se bude. Prvně se představil v knize *Spitfire Parade*, 1941, která česky teprve vyjde... V našich vydáních vás s Bertiem seznámí knížka *BIGGLES PADL DO PASTI*, odehrávající se v době Vichystické Francie v oblasti Monte Carla.

Toužimský & Moravec

OBSAH

Dva návštěvníci
Znepokojivé zprávy
Nebezpečný pokus o přistání
Chladné přivítání
Pochyby a nesnáze
Nečekaná návštěva
Na tenkém ledě
První krev
Bigglesovy strategické návrhy

Boj
Most a zajetí
Nebezpečný úkol
V týlu nepřítele
Další nebezpečí
Riskantní podnik
Za úsvitu
Ginger na válečné stezce
Překvapivý objev
Gingerův zajatec a Gingerovy obavy
U zdi
Všechno je zase v pořádku
Biggles a ti ostatní...

W. E. JOHNS

BIGGLES LETÍ NA JIH

edice Hrdinové vzdušných bitev 11

Obálka Petr Barč s použitím motivu

Zdeňka Buriana

Ilustrace Jiří Wowk

Jazyková úprava Alena Petruželková

Vydalo nakladatelství

Toužimský & Moravec

Minská 5, 101 00 Praha 10

jako svou 618./48./ publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Č. Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-23-6